தமிழ் வாழ்க.

கரந்தைக் கவியரசர்

நினைவு மலர்.

தமிழ்ச் சங்க வெளியீடு.

விலை. ரூ. 1—8—0

T14223
R005C07
T.14223

தமிழ் வாழ்க.

கரந்தைக் கவியரசர்

நினைவு மலர்.

கரந்தைக் கவியரசு திரு. அரங்க. வேங்கடாசலம் பிள்ளையவர்கள் : கண்டர்கோட்டைக்கு அண்மையிலுள்ள மோகனூரில் விய ஆண்டு மார்கழித் திங்கள் 5-ஆம் நாள் பிறந்தவர். சங்க காலத்தில் முல்லைநில மக்கள் என்று சிறப்பித்துப் புலவர்கள் பாடுதற்கமைந்த புகழமைந்த மரபில் தோன்றியவர். இளமைக் காலத்தில் கரந்தையில் அமைந்திருந்த நாயபேதரு கல்வி நிலயத்தில் கல்வி பயின்றவர். அவர்களோடு அக்காலத்தில் கல்வி பயின்றவர்கள் சங்கம் நிறுவிய துங்கரான, திரு. இராதாகிருட்டின பிள்ளையவர்கள், திரு. தட்சணாமூர்த்தி பிள்ளையவர்கள் ஆவர். அக்காலத்தில் கரந்தையில் தமிழ்ப்புலமை வாய்ந்து விளங்கிய திரு. வேங்கடராம பிள்ளை என்பவரிடம் தமிழ் பயின்றார். இவ்வாறு கல்வி நலம் துய்த்த கவியரசரின் கல்விக்கு ஓர் இடையூறு வாய்த்தது. அவருடைய அருமைத் தந்தையார் காலஞ்சென்றார். இதனால் தம்முடைய ஊருக்குச் சென்று குடும்பத்தைப் புரக்கும் பொறுப்பு இவருக்கு எற்பட்டது.

தங்கள் குடும்பத்தவர் பார்த்துவந்த உழவுத் தொழிலைப் பார்த்து வந்ததோடு, அந்த ஊரின் கணக்கப்பிள்ளையாகவும், மணியகாரராகவும் இருந்து தொண்டாற்றியுள்ளார். தொழிலும், உறைவிடமும் மோகனூரில் அமைந்தாலும், கரந்தையையும், இங்குள்ள பள்ளி நண்பர்களையும் அவர் மறந்துவிடவில்லை. ஆகவே அடிக்கடி இங்கு வருவதும் நண்பர்களோடு அளவளாவுவதும் இவடைருய பழக்கமாக இருந்தது. இவ்வாறு நண்பர்களுடன் அடிக்கடி பழகும் வாய்ப்பைப் பெற்றதின் பயன்தான் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கமாகும்.

தூயபேதுரு கல்லூரியில் தமிழ்ப் புலமை நடாத்திய குயிலையா என்றழைக்கப்படும், சுப்பிரமணிய அய்யரிடம் தமிழ்ப் பயின்றார். அவர்மீது "ஆசானாற்றுப்படை" என்னும் நூலையும் இயற்றினார். இவர் தன்னுடைய ஊரில் இருக்கும் போதே கண்டர் கோட்டையில் (Sub Inspector of Police) காவல் துணைமேற்பார்வையாளராக இருந்த இலக்கணம் ம. நா. சோமசுந்தரம் பிள்ளை யவர்களின் தொடர்பு ஏற்பட்டது. சோமசுந்தரம் பிள்ளை யவர்கள் தமிழிலக்கிய இலக்கணங்களில் மிகவும் கூர்மையான அறிவு படைத்தவர். அவருடைய தொடர்பு கவியரசின் புலமை வளருவதற்கு ஏதுவாயிற்று. கரந்தை தமிழ்ச் சங்கம் தோன்றுவதற்கு முதலாக உள்ளவர்களுள் தானும் ஒருவராக இருந்ததோடு, சங்க அமைச்சராவும், பொழில் ஆசிரியராகவும் இருந்து ஆற்றிய தொண்டுகள் அளவிறந்தன.

கோனாப்பட்டெ(ன) வழங்கும் 'கோனார்பற்று' என்னும் ஊரில் அமைந்த கல்வி நிலையத்தில் ஆசிரியராக இருந்து சில ஆண்டுகள் பணியாற்றினார் காலஞ்சென்ற பண்டிதமணி, கதிரேசன் செட்டியாரவர்கள் நட்பு கவியரசுக்கு ஏற்படுவதாயிற்று அக்காலையில் மேலைச் சிவபுரி சன்மார்க்க சபையின் தொடர்பும் ஏற்பட்டது டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர், மகா வித்துவான் ரா. இராகவய்யங்கார், அரசஞ் சண்முகனார் மு. இராகவையங்கார், அனந்தராம அய்யர், போன்ற பெரும் புலமையாளர்களின் நட்பும் பழக்கமும் ஏற்பட்டது நேருக்கு நேர் பழகினாலன்றி புலமையையும், பெருமையையும் அறிந்துகொள்ள முடியாத காலமாக அக்கால மிருந்தது. ஆகவே இயல்பில் நுண்மாண் நுழை புலம் படைத்த கவியரசரின் புகழ் மேலும் பல இடங்களுக்கும், பல பெருமக்களுக்கும் எட்டுவதாயிற்று.

சங்கச் சார்பில் கல்வி நிலையந் தொடங்கியபோது இங்கு வந்து ஆசிரியப்பணி புரிவாராயினர். நாவலர், பண்டித ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டாரவர்களின் நெருங்கிய தொடர்பும் இவருக்கு ஏற்பட்டது. சில ஆண்டுகள் சென்ற பிறகு, தூயபேதுரு உயர்நிலைப் பள்ளியில் தமிழ்ப்பணி புரிந்தார் தெய்வச்சிலையார் உரை பதிப்பிக்கும் பொறுப்பை மேற்கொண்டு அதற்கானவற்றைத் தொடர்ந்து செய்துகொண்டிருந்தார். சங்க வெளியீடாக அந் நூல் வெளிவந்தது. அந் நூலின் முன்னுரையில் கவியரசர் வரைந்துள்ள கருத்துக்கள் மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தன. இவ்வாறு சங்கத் தொண்டுடன் தூயபேதுரு உயர்நிலைப்பள்ளியிலும் பத்து ஆண்டுகள்

தொடர்ந்து பணியாற்றினர். இது போழ்து, தமிழ்ப் பொழிலில், இவர் "நாய் பிடிக்கும் சோமன்" என்பதுபோன்ற மாணவர்கட்குப் பயன்படும் படியான சிறந்த கருத்துக்களடங்கிய நகைச்சுவைக் கட்டுரைகளை வரைந்துள்ளார்.

1932-ல் திருவையாறு அரசர் கல்லூரிக்குத் தமிழ்ப்பணி புரியச் சென்றார். அங்குதான் இவருடைய சிறந்த தமிழ்ப்புலமை நன்கு பயன் பட்டது. தமிழ் நாட்டில் இன்று பெரிய கல்வி நிலையங்களிலாயினும், உயர்நிலைப்பள்ளிகளிலாயினும் தமிழ் அறிவுறுத்தும் ஆசிரியர்களுள் பலர் இவரிடம் பயின்றவர்களாவர். இது போலப் பல மாணவர்க்குப் பாடஞ் சொல்லும் வாய்ப்பு, தமிழ் நாட்டில் பல பெரும்புலவர்கட்கு வாய்க்க வில்லை. இதனால் இவருடைய புகழ் தமிழ் நாட்டின் மூலை முடுக்குகளி லெல்லாம் பரவிற்று. சங்கச் சார்பில் ஆண்டுதோறும் நிகழ்ந்த ஆண்டு விழாக்களில் தலைமை தாங்கும் பெருமக்கட்கெல்லாம் பாமாலை புனையும் பணி கவியரசருக்கு வாய்த்தது. அப்பாட்டுக்களெல்லாம் இவர் இயற்றியவையாகும். இப்பாடல்களெல்லாம் இவருடைய பாவியற்றும் வன்மையை விளக்கின சங்க வெள்ளி விழாவின்போது இவருக்குக் கரந்தைக் கவியரசென்று பட்டமளித்துச் சங்கத்தார் சிறப்பித்தனர்.

அரசர் கல்லூரியிலிருந்தபோது, தஞ்சைக்கு வாரந்தோறும் வந்து ஓய்வுபெற்றுத் தங்கியிருந்த நாட்டாரவர்களுடன் கூடி அகநானூறு என் னும் சங்க நூலுக்கு உரைகாணும் பெருமுயற்சியில் ஈடுபட்டார். இவ்வாறு மாணவர்கட்குப் பாடங் கூறியும், உரை வகுத்தும் தமிழன்னைக்குத் தொண்டு புரிந்த கவியரசர், 1942-ஆம் ஆண்டில் திருவையாற்று அரசர் கல்லூரியினின்றும் ஓய்வு பெற்றார்.

ஓய்வு பெற்றவுடன், கரந்தையில் தங்கிச் சங்கச் சார்பில் நிகழும் புலவர் கல்லூரியில் தொண்டு புரிவாராயினர். நாட்டாரவர்கள் தலைவ ராகவும், கவியரசர் துணைத் தலைவராகவும் இருந்து தமிழ்ப்பணி புரிந்தனர். பின்னர்த் தலைவராகவும் இருந்து கல்லூரி பேரும், புகழும் அடைய ஆட்சி செய்தனர். அப்பொழுது இவரின் அறுபதாம் ஆண்டு நிறைவு விழாவைச் சிறப்பாகக் கொண்டாடவேண்டுமென்று நண்பர்கள் பலர் முயன்றனர். அதுபோழ்து, சங்கத்தலைவர் திரு. ஆ. யா. அருளானந்த சாமி நாடாரவர்களும், சங்க, அமைச்சர் திரு. நீ. கந்தசாமிப் பிள்ளை யவர்களும், திரு. அ. கணபதிபிள்ளை யவர்களும், திரு. அ. பொன்னண்ணு களத்தில்வென்றார் அவர்களும், திரு, தட்சணுமூர்த்தி

பிள்ளை யவர்களும், ஏனைய பிற அன்பர்களும் முயன்று விழாவைச் சிறப்பித்தனர். அவ் விழாவில் கவியரசருக்கு ஆறுயிரம் வெண் பொற்காசுகள் பல அன்பர்களிடமிருந்து திரட்டி வழங்கினர். மீண்டும் கவியரசரவர்கள் கல்லூரியில் தொடர்ந்து பணியாற்றிவரலானுர். சிலப்பதிகார நாடகம் என்னும் ஒரு நூலும், இவரால் இயற்றப்பட்டு வெளிவந்தது. இவ்வாறு பல வழியிலும் தமிழுக்குத் தொண்டு செய்த கவியரசரவர்கள் விசய ஆண்டு, கார்த்திகைத் திங்கள் 21-ஆம் நாள் (16—12—53) ஞாயிற்றுக் கிழமை இறைவன் திருவடி நீழலடைந்தார்.

மாணவர்களின் இயல்பறிந்து அவர்கள் மனங்கொள்ளுமாறு பாடங் கூறுவதில் மிகவும் வல்லவர். இன்சொல்லும் எளியவாழ்வும், நகைச்சுவையும், அறிவு நிரம்பிய உரையாடலும் இவருக்கியல்பாகவே அமைந்தன. இந்த பண்புகள் எத்தகையாரையும் இவரிடம் பற்றுக்கொள்ளவும் மதிக்கவும் செய்தன. நல்ல கவியுளங் கொண்டவர். இன்னோரன்ன பண்பாடுகள் பலவற்றிற்கு நிலைக்களமாக விளங்கினர். அவர் மறைந்தார். ஆனல், அவர் புகழும் பண்பும் நம்மனோருக்கு எக்காலமும் நின்று வழி காட்டுமாக.

வாழ்க கவியரசின் புகழ். வெல்க அவர் தொண்டு.

விசயவாண்டு மார்கழிநாள் ஐந்தினிலே வெற்றி
நயனுர் கவியரசர் நண்ணிப்—பயன்விளைத்துத்
தேர்விசய கார்த்திகையில் சேர்நுபத் தொன்றம்நாள்
சீர்விளங்கச் சென்றர் சிறந்து.

வித்துவான் சி. கோவிந்தராசன், தமிழ் விரிவுரையாளர்,
கரந்தைப் புலவர் கல்லூரி.

கல்விநெறி தனியாசான் கல்லூரிப் பெரும்புலவன் கணக்கில் லாண்டு
நல்லெழிலார் பொழிற்றெண்டன் நயமிகுகட் டுரையாளன் நாவல் லாளன்
எல்லையிலா தமிழ்ச்செல்வன் கவியரசை தமிழ்த்தாயும் இழந்தாளந்தோ!
பல்வளனுர் வேங்கடா சலச்செல்வன் தமிழ்த்தொண்டைப்பகரொன் [ஞதே!
கண்டின்மிக வினிக்கின்ற நகைச்சுவைகள் பலதருவான் கருத்து மிக்க
எண்டொகையுள் அகத்துக்கோர் இயலுரையும் நாட்டாரோ டியற்றித் [தந்தான்
பண்டுளவாம் நடைமிகவே யாசானுற் றுப்படையும் பாங்காய்ச் செய்தான்
தண்டமிழ்த்தே ஞர்வேங்க டாசலமென் றேதுபுகழ்த் தகைமை [யோனே!

T. K. பழநியப்பன், I. A. S.

மாவட்டத் தண்டல் நாயகம், தஞ்சாவூர்.

அன்புடையீர்,

கவியரசரின் மறைவு கவியுலகிற்கும், தமிழ் உலகிற்கும் ஆசிரிய உலகிற்கும் ஈடுசெய்யமுடியாத இழப்பாகும். கரந்தைக் கவியரசரின் உறவினர், நண்பர் அனைவருக்கும் என் ஆழ்ந்த அனுதாபம். சமீபத்தில் ஒருவர் பின் ஒருவராக பண்டிதமணி. கதிரேசன் செட்டியார், திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார் கரந்தைக் கவியரசு. வேங்கடாசலம்பிள்ளை ஆகியோர், நம்மை விட்டுப் பிரிந்தது நம் தவக்குறைவே யாகும். சங்க காலப் புலவர்களின் செவ்விய புலமையும் இக்காலத் தமிழ் மக்களின் எழுச்சியும் ஒருங்கே அமையப் பெற்றுக் கவியரசர் தமிழ்ப்பணி ஆற்றியுள்ளார். கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம் தோன்றிய காலமுதல் அதற்கு உறுதுணையாக இருந்து பல அரிய நூல்களை இயற்றியும் வெளியிட்டும் தமிழ்ப்பணி புரிந்த தொண்டர்களில் கரந்தைக் கவியரசர் ஒருவர் அன்னார் ஆன்மா இ றை வ ன் திருவடி நீழலில் இன்புற்றிருக்க இறைஞ்சுகின்றேன்.

குன்றக்குடி அடிகளார்,

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் திருவண்ணாமலை ஆதீனம், குன்றக்குடி,

இராமநாதபுர மாவட்டம்.

தமிழ்ப் பெரியார்கள் ஒவ்வொருவராக இறைவன் திருவடியடைவது பெரிதும் வருந்தற்குரியதாகும்.

பழந்தமிழ்ச் சங்கப் புலவர்களை நாம் நினைப்பதற்குக் காரணர்களாகத் தற்காலத்தில் வாழ்ந்தவர்களுள் கரந்தைக் கவியரசு, அரங்க. வேங்கடாசலம் பிள்ளை அவர்கள் ஆவார்கள். அவரது பிரிவு தமிழார்வமுடையவர்களுக்கு ஓர் எச்சரிக்கை. அவரால் செயலாற்றப்பெற்ற சேவையை மீண்டும் பொறுப்பேற்று நடத்த இளைஞர்கள் முன்னுக்கு வரவேண்டும். கவி அரசு வேங்கடாசலம் பிள்ளை ஆக்கிய நூல்கள் பயில்வோர் மனத்தில் இத்தகைய எழுச்சியை ஊட்ட வல்லன. அன்னாருக்கு நாம் செய்யக்கூடிய கைமாறும் நினைவுச் சின்னமும் அவர் நூற்களில் தோய்ந்து அதன்படி நடத்தலேயாம். கவியரசர் வேங்கடாசலம் பிள்ளை இறவாத புகழுடன் நூல் வடிவில் காட்சி தருகின்றார். கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தவர் இதற்கு இளைஞர்களைத் தூண்டுவார்களாக.

வாழ்க! கவியரசர் வேங்கடாசலம் பிள்ளை அவர்களின் புலமையும் புகழும்.

கரந்தைக் கவியரசு மறைவு.

பேராசிரியர் சித்தாந்தகலாநிதி
ஔவை. சு. துரைசாமி பிள்ளையவர்கள், மதுரை.

கரந்தைக் கவியரசு திரு. R. வேங்கடாசலம் பிள்ளை அவர்கள் மறைந்த செய்தி தமிழகத்துக்கு இவ்வாண்டில் உண்டான இழப்புக்களில் ஒன்று. இனிய தமிழ்க்கவி செய்யவல்ல இனிய புலவரைத் தமிழன்னை இழந்து வருந்துகிறாள். கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் தோற்றம், வளர்ச்சி, பணி, பெருமை முதலிய கூறுகள் எல்லாவற்றிலும் நேரடியாகத் தொடர்பு கொண்ட ஒருவரைச் சங்கத்தின் தந்தையாய்த் தாயாய்ப் பணிபுரிந்த தக்கோரைக் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம் இழந்து விட்டது. யாங்கள் எங்கள் ஆசிரியரை இழந்தோம்.

கண்டர்கோட்டை எனப்படும் கந்தருவக்கோட்டைக்கு அண்மையில் உள்ள மோகனூர் கவியரசு தோன்றிய நல்ல ஊர். தமிழ்ப் புலமை நலம் சிறந்த பழங்குடி அவரது உயர்ந்தகுடி. தமிழ்க் கல்வி சிறந்ததும் தஞ்சைக்குப் போந்து தமிழாசிரியராக இருந்து அரும்பணியால் அயராத, தமிழ்த் தொண்டால் கவியரசராக மேன்மையுற்றவர் ஆசிரியர் வேங்கடாசலம் பிள்ளையவர்கள். அவரது தமிழ் வாழ்வு கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தோடு இணைந்து விளங்குவது. சங்கத்தின் வாழ்வும் அவரது வாழ்வும் ஒன்றுபட்டவையாகும்.

தஞ்சைத் தமிழவேள் த. வே. உமாமகேசுவரம் பிள்ளை அவர்கள் தலைமை தாங்க, கவியரசர் R. வேங்கடாசலம் பிள்ளையவர்கள் அமைச்சராய்ச் செயலாற்றக் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம் சிறந்த தமிழ்ப்பணி புரிந்து நாடெங்கும் நல்ல புகழ்பெற்று மேம்பட்டது; அதன் வெள்ளி விழா விளக்கத்தால் வீறு பெற்றது. அதன் பின்னர்ச் சங்கத்திற்குப் பொருள் சிறிது சேர்ந்தது; கடமைகள் பெருகின: தமிழவேள் மறைந்தார்; பொருள்வளம் சுருங்கிற்று; செயலொளி குறைந்தது. கடுகு சிறுத்தாலும் காரம் போகாது என்றபடி இன்று பொருளளவு சிறுமையுற்றுப் பெரும்பணி ஆற்றிவருகிறது.

இதற்கிடையே, கவியரசர் தமது அமைச்சுக் கடமையைத் தக்க இளைஞர்பால் இருத்தித் திருவையாற்று அரசினர் கல்லூரியில் தமிழ்ப்

பேராசிரியர் பணி மேற்கொண்டு திருவையாறு சென்று சேர்ந்தார். பல ஆண்டுகள் தமிழ்ப் பேராசிரியராய் இருந்ததன் விளைவாக மிகப் பல சிறந்த தமிழ்ப்புலவர்கள் நாட்டில் தோன்றுவாராயினர். பின்னர் அவர்கள் கரந்தைக்கே வந்து கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கம் நடத்தும் புலவர் கல்லூரியிற் பேராசிரியராய் இருந்து முதுமையும் தளர்ச்சியும் எய்தித் தமிழ்த்தாயின் தண்ணரிய திருவடி நீழலை யடைந்தார்கள்.

கவியரசர் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்க அமைச்சராய் இருந்தபோது, **தமிழ்ப் பொழில்** என்னும் திங்கள் வெளியீடு தோன்றிற்று; அதன் இரண்டாமாண்டில் எனக்குத் தமிழ்ச் சங்கத் தொடர்புண்டாயிற்று. சங்கக் கல்வி நிலையத்தில் ஆசிரியர் பணியும், நூல் நிலையப் பணியும் புரியும் பேறு எனக்குக் கிடைத்தது. அக்காலைக் கவியரசர் எனக்குத் தமிழ் கற்பிக்கும் பேருதவியைச் செய்யலுற்றார்கள். தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்துக்குத் தெய்வச்சிலையார் எழுதிய உரையை வெளியிடும்பணி வந்தது; ஏடு படித்தலும் பெயர்த்தெழுதுதலும் என் பணியாயின. இடையிடை எழும் ஐயங்களை அகற்று முகத்தால் ஒரே காலத்தில் இளம்பூரணர், சேனாவரையர் நச்சினார்க்கினியார் என்ற உரையாசிரியர்களின் உரை நலங்களை எனக்குக் கற்பித்து இன்புறுத்துவது கவியரசரின் கல்விப் பணியாய் இயங்கிற்று. உரை நலங்களைப் படித்து முடித்தேன்; நூலும் வெளியாயிற்று; யானும் வட ஆற்காடு மாவட்டத்தில் தமிழ்ப்பணி புரியும் செயல் மேற்கொண்டு சென்றேன்.

எனக்கு இலக்கணம் கற்பிக்கும் பணி தெய்வச்சிலையார் உரை வெளியீடாய் நிலவினமையின், அக்காலைச் சங்கத்தின் நெருங்கிய தொடர்புற்றிருந்த பேராசிரியர்களான ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார், பண்டிதமணி மு. கதிரேசன் செட்டியார், எல். உலகநாத பிள்ளை முதலியோர்களின் தொடர்பு எனக்கு எய்துவதாயிற்று. அவரது தொடர்பு அன்பு செய்வதோடு நில்லாது தமிழறிவு நல்கும் ஆசிரியர்களாக இருந்து எனக்கு ஐயமகற்றி அவரது நன்றி மறவா மாணவனாய் நிலவுமாறு செய்தது. அப்போது அவர்கள் பால் என்னைப்பற்றி அன்புரை வழங்கி ஆதரவு செய்த கவியரசரின் கல்வி நலத்தை இன்று நினைப்பினும் என்னெஞ்சு கரைந்துருகுகிறது.

ஒருகால் திருக்காட்டுப்பள்ளிக்கு டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் வந்திருந்தபோது ஒருவர் தேட்கடியால் வருந்தி மருந்துண்டு தேறினார்.

அப்போது நாட்டார் கவியரசர், தண்டாயுதபாணிக் காடவராயர் தமிழ வேள் அனைவரும் சூழ இருக்க, "கடித்த இடம்தான் கடுக்கிறது" என்று காடவராயர் சொன்னார். கடியும் கடுக்கிறதும் ஒன்றுதானே என்று நாட்டார் அவர்கள் கூற எல்லோரும் நகைத்தனர். அது எப்படி எனத் தமிழவேள் ஐயாவர்களைக் கேட்க, அவர்கள் என்னை விடை கூறப் பணித்தார்கள். யான் கடி என்னும் உரிச்சொல் கடுக்கிறது எனத் திரிந்து வினையாயிற்று; "கடுத்தது காட்டும் முகம்" என்றாற் போல என்றேன். அப்போது ஐயாவர்கள் எனக்கு இலக்கணம் கற்பித்த கவியரசரைப் பாராட்டியது இப்போது என் நினைவுக்கு வருகிறது. அவரது பிரிவு என் அறிவைப் பேதுறுவிக்கின்றது.

தெய்வச்சிலையார் உரை எழுதிய ஏட்டைத் திரு. ஐயாவர்கள் பால் பெற்றுவந்த போது, அவர்கள், கவியரசர் புலமையைப் பாராட்டி, தாம் சீவகசிந்தாமணியைப் பதிப்பித்து வெளியிட்டபோது "பெயர் விழையான்" என்ற புனைபெயரால் சில திருத்தங்களை மிக்க நுட்பமாக ஆய்ந்துரைத்தா ரெனவும் பின்பே அவர்கள் கவியரசரைத் தெரிந்து கொண்டார்களென வும் கூறியது என் நினைவில் எழுகின்றது.

தமிழவேள் மகன் பஞ்சாபகேசன் மறைந்தபோது கவியரசர், தமிழவேள் மன நிலையையும் தமிழன்பையும் வியந்து. "மன் மக்கள் எல்லாம் தன் மக்களெனக் கொள்வானை, என்னை யினிச் செய்வது இடர்" என்று பாடியது கேட்டுப் பண்டிதமணி யவர்களும் நாட்டார் அவர்களும் பாராட்டி யுரைத்ததும், தமிழவேள் அவர்களின் கலங்கிய வுள்ளம் தெளிந்ததும் இன்று நிகழ்வன போல் நெஞ்சில் தோன்று கின்றன. இதை நினைவில் கொண்டிருந்து பண்டிதமணியவர்கள், திரு. வேங்கடாசலம் பிள்ளை யவர்கட்குக் கவியரசர் என்ற பட்டம் தந்த போது பாராட்டியதும் திருப்பாதிரிப்புலியூர் ஞானியார் அடிகள் முறு வலித்து மகிழ்ந்ததும் இன்று நினைக்கினும் இன்பம் தருகின்றன.

என் இனிய ஆசிரியர் அவர்களின் நலங்கள் பல நினைவுக்கு வரு கின்றன. எதனை நினைப்பேன்; எதனை எழுதுவேன். இவ்வாண்டு என் மனத்துக்கு அமைதி நிலவாத வகையில் பல இழப்புக்களை நல்கிவிட்டது. பொது நோக்கால் புகழ் பெருகிய திரு. வி. க. மறைந்தார்; அன்பால் நட்பால் அறிவு நல்கிய பண்டிதமணி மறைந்தார்; ஆர்வத்தால் அருளால்

சித்தாந்த நுண்பொருள் காட்டிய தூத்துக்குடி சித்தாந்தப் பேராசிரியர் சிவகுருநாதப் பிள்ளை மறைந்தார்; இறுதியாக எனக்குப் பழந் தமிழ்ச் செல்வம் நல்கிய கவியரசர் மறைந்தார். இக் கொடுங் காலம் இப் பெரு மக்களை மறைக்கலாம்; வேறே என்ன செய்யமுடியும்? அவர் தம் புகழ் பொன்றுது நிற்பது. வாழ்க அவர் புகழ், வளர்க தமிழ்.

★ யாழ் நூல். ★

பேராசிரியர் விபுலானந்த அடிகளார் பதினுன்காண்டு ஆராய்ந்து எழுதிய அரிய, சிறந்த இசை நூல்.

பொருள் பொதிந்தது தோற்றம் பொலிந்தது
விலை மலிந்தது.

மெல்லிய தாள்	தாள் உறை	15—0—0
	துணி உறை	18—0—0
தடித்த தாள்	தாள் உறை	18—0—0
	துணி உறை	20—0—0

அஞ்சல் செலவு வேறு.

செந்தமிழ்க் காவலர்.

டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதச் செட்டியார், எம். ஏ.,
(தமிழ்ப் பேராசிரியர், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்.)

"கரந்தைக் கவியரசர்" வேங்கடாசலம் பிள்ளை அவர்களைச் செந்தமிழ்க் காவலர் எனக் கூறுவது மிகவும் பொருந்தும் என்று கருதுகிறேன். அதற்கு அவர்கள் எழுதி வெளியிட்ட "செந்தமிழ்க் கட்டுரைகள்" என்னும் நூல் சான்று பகரும். அந்நூலின் நான்காவது கட்டுரையாக அமைந்த "தமிழிற் பிறமொழிக் கலப்பு" என்பதில், நல்ல தமிழ்ச் சொற்கள் இருப்பவும் பிறமொழிகளினின்று வரம்பின்றிச் சொற்களைக் கொண்டுவந்து புகுத்துவது தீம்பாலில் நச்சுநீர்க் கலத்தல் போன்றது எனத் தெளிவுபட எடுத்துரைத்துள்ளார். வரம்பில்லாமல், வேற்றுமொழிச் சொற்களை நிரம்ப நிரம்பச் சோம்பேறித்தனமாக நாம் கடன் வாங்கிவிட்டால், தமிழ்மொழி கலப்புமொழி எனச் சொல்லப்படும் ஓர் அல்லல்நிலை வந்தெய்தும் என்பது அவர் கருத்து. அதனால், "நம் பல்வகைத் திருவும் தாய்மொழியே என்றிருக்கும் தமிழ் மக்களாம் நாம், இம்மொழித் திருவினையும் இழந்து என்செய்வோம்?" எனக் கேட்டுள்ளார்.

பிறமொழிக் கலப்பாகிய வெள்ளத்தைத் தடுக்க வழிகள் இன்ன எனவும் விளம்பியுள்ளார். உண்மைத் தமிழர் ஒவ்வொருவரும் தாம் தாம் பேசுங்காலும் எழுதுங்காலும் தமிழ்ச் சொற்களையே எடுத்தாளுதல் கடமை என்று உறுதி கொள்ளல் வேண்டும் என்றார். இவ்வாறு தமது வாழ்க்கையில் நடந்தும் காட்டினர். இவர்போல மறைமலையடிகளும் புலவர் தேவநேயப் பாவாணரும் குறிக்கொண்டமை பலர் அறிவர். 1911-ஆம்ஆண்டில் தோற்றுவிக்கப்பட்ட கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் தலையாய பணிகளில் ஒன்று தூய தமிழிற் பேசுவித்தலும் எழுதுவித்தலும் என்பது. அச்சங்கத்தின

ரால் நாடுமுழுதும் நல்லதமிழ்ச் சொற்கள்பரப்பப்பட்டுள்ளன அக்கிராசனர் என்ற சொல் போய்த் தலைவர் என்பது பெருவரவிற்றாயிற்று; "பிரேரேபிக்கிறேன்" போய், "முன் மொழிகிறேன்" வந்தது; "ஆதரிக்கிறேன்" போய் "வழி மொழிகிறேன்" வந்தது "தீர்மானம்" என்பது போய் "முடிவு" வந்தது. பிரசங்கத்திற்கு எதிராகச் சொற்பொழிவும், வாதத்திற்குப் பதிலாகச் சொற்போரும் எழுந்தன. "தமிழவேள்" உமாமகேசுவரனார் இவற்றைப் பரப்புதற்குப் பாடுபட்டார். தமிழறிஞர் பா. வே. மாணிக்க நாயக்கர் இவ் வழியிற் செய்த தொண்டு பெரிது. சங்கத்தின் செயலாளர் நீ. கந்தசாமி பிள்ளை அவர்கள் தந்த விருந்துகளில் தமிழ் மணம் கமழ்ந்ததோடன்றி, விருந்து பற்றிய ஏடுகளிலும் தமிழ் மணமே கமழ்ந்தது. அவ்வேடுகளில் "பாயசம்" என்பது "பாற்குழம்பு" எனப் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும், "ரசம்" என்பது "மிளகுநீர்" எனப் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும், "த்தியன்னம்" என்பது "தயிர்ச்சோறு" எனப் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும்.

இவ்வாறு எல்லாம் நிகழ்ச்சிகள் நிகழ்தற்கு ஊக்கிவந்த கவியரசர் மறைந்துவிட்ட இந்நாளில் இவற்றை நினையாமல் இருக்கமுடியவில்லை.

மொழி மக்களுடைய கருத்தைப் புலப்படுத்தற்கு உரிய கருவி என்பதை யாவரும் ஒப்புக்கொள்வர். அதனால், மக்கள் தம் மனம் போனவாறே பேசிக்கொண்டும் எழுதிக்கொண்டும் போகலாம் என்பது கருத்தன்று. நம்மொழிக்கு உரிய தக்க சொல் இருப்பவும் பிற சொற்களை வழங்குகிறோம் எனில், அதற்குக் காரணங்கள் இரண்டு உண்டு. முதலாவதாக, சோம்பரால் அங்ஙனம் செய்கிறோம்; பிறமொழியிற் கேட்ட சொற்களை அப்படியே சொல்லிவிடுகிறோம். இரண்டாவதாக, நம் மொழியிற் சொல் இருந்தாலும் பிறமொழிச் சொற்களைக் கையாளுவதால் நாகரிகம் நிரம்பியவர் என மதிக்கப் படுவோம் என்ற தப்பான எண்ணத்தால் நம் சொற்களை விட்டுப் பிறமொழிச் சொற்களை ஆளுகிறோம். சோறு என்

றும், தண்ணீர் என்றும், உணவு என்றும், ஆடை என்றும் நல்ல தமிழ்ச்சொற்கள் இருக்கவும், சாதம், ஜலம், போஜனம், வஸ்திரம் ஆகிய சமஸ்கிருத சொற்களை வழக்கத்திற்குக் கொண்டு வரவேண்டிய காரணம் என்ன? "போஜனம் ஆயிற்று? எனக் கேட்பது தமிழ் மரபு எனக் கூறிய முதியவர் "தமிழ்ப் பொழிலில்" பட்டபாடு தமிழறிஞர்கள் அறிவர். "எது தமிழ் மரபு?" என்ற தலைப்பில் திரு. கி. ஆ. பெ. விசுவநாதம் எழுதிய கட்டுரையிற் காண்க.

தலை, அடி, கை, கண், பல் முதலிய நல்ல தமிழ்ச் சொற்கள் இருப்பவும், சிரஸ், பாதம், கரம், நேத்திரம், தந்தம் முதலிய வடமொழிச் சொற்களையோ, ஹெட், புட், ஹாண்டு ஐ, டூத் முதலிய ஆங்கிலச் சொற்களையோ ஆளவேண்டியது இன்றியமையாததுதானா?

கோயில், பூ, விளக்கு முதலிய நல்ல நல்ல தமிழ்ச் சொற்கள் இருப்பவும், ஆலயம் புஷ்பம் தீபம் என்ற வட மொழிச் சொற்களையே கையாள வேண்டுமென்பது விதியா?

"பால லோசன பாநுவி லோசன
பரம லோசன பக்தச காயமா
கால காலத்ரி சூலக பாலவே
கம்ப சாம்பக டம்பவ னேசனே"

என உள்ள ஒரு தோத்திரப்பகுதி எத்தனை தமிழ் மக்களுக்குப் புரியும்?

அல்லது, கீழ்க்காணும் உரைநடைதான் எவ்வளவு தமிழ் மக்களால் விரும்பப்படும்? "கீழ்க்கண்ட கார்யங்களை வர்ஜிக்கவும். அக்நியை வாயால் ஊதி ஜ்வலிக்கச் செய்வது. அசுத்த காஷ்டாதிகளால் சரீரத்தைச் சொரிந்து கொள்ளுதல், பார்யையுடன் சேர்ந்து சாப்பிடுவது, கெட்ட வழியால் தேவாலய க்ருஹாதிகளில் ப்ரவேசித்தல், கட்டில் முதலிய ஆஸநங்களிலிருந்து புஜிப்பது, வ்ருக்ஷத்தில் ஏறுவது, விஷமத்தில் இறங்குவது." (கௌதம தர்ம சாத்திர மொழி பெயர்ப்பு) இவ்வாறு எழுதுவதைச் சிலர் இனிமையாக

இருக்கிறது என்பர். பலர் காதுக்கு வெறுப்பாக இருக்கிறது என்பர்.

இதைப்போன்ற நடையை இடைக்காலத்தில் சமணர்கள் கையாண்டனர். எடுத்துக்காட்டாக, வர்த்தமானர் புராணத்தில் உள்ள சிவகன் வரலாற்றிலிருந்து ஒரு பகுதியை நோக்குலாம். "அவனும் 'ஆதரித்து, கந்தயுக்தி முதலாகிய வித்தைகளை எனக்கு உபதேசிக்க வேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்து அப்யஸியா நின்றவிடத்து, மற்றொருநாள் வித்யாதி தேவதா பூஜா வ்யாஜத்தினால் ஒருத்யானம் அடைந்து ஏகாந்தமாகத் தனது ஸ்வபாருபத்தைக் காட்டிப் பின்னரும் விச்வாஸார்த்தமாகச் சூர்ண விவாத வ்ருத்தாந்தத்தினையுஞ் சொல்லிக் கரதல ஸ்பர்சன ஸுகம் அனுபவித்தபின், அவளும் லஜ்ஜாஸ்நேக பரவசையாகி நிற்ப, பின்னும் தனது வ்ருத்த வேஷங் கொண்டு வித்யா தேவதா பூஜை பண்ணியபின், இந்த வ்ருத்தாந்தத்தினைப் பந்து ஜனங்கள் அறிந்து மிகவும் ப்ரீதர் ஆகி, ஜீவந்தர குமரனுக்குக் குணமாலையை விவாக விதியாற் கொடுத்தார்."

இவ்வாறு அமைந்த நடையை "மணிப்பிரவாளம்" என்றனர். முத்தும் பவழமும் சேர்த்தாற்போன்று இனிமையாக இந்நடை உளது என்பது அச் சமணர் கருத்து. ஆயினும், வேறு சிலர் தனி முத்து மாலையின் அழகிலும், தனிப் பவழமாலையின் அழகிலும் ஈடுபடுதல் இயல்பே. அது போலப் பலர் தனித்தமிழ் நடையிற் பற்றுடையராய் இருத்தல் இழுக்கன்று. அன்றியும், வேறு சிலர் பல முத்துக்களிடையே ஒன்றிரண்டு பவழங்களை எதிரெதிராகக் கட்டி அழகு காண்டலும் ஒக்கும். அதுபோலப் பல தமிழ்ச் சொற்களின் இடையே இன்றியமையாத சில வேறு சொற்களை ஆளுதலும் குற்றமில்லை என்க. அவ்வாறு ஆளுங்கால் தமிழொலியிற்புக் கேற்ப அவற்றைத் திரித்துக் கொள்ளுதலே தொன்று தொட்ட வழக்கம் என்பதும் அறியத் தக்கது.

இவைபோன்ற கருத்துக்களை கொண்டவர் கவியரசர் வேங்கடாசலம் பிள்ளை, அதனால்தான், அவரைச் "செந்தமிழ்க் காவலர்" எனச் சொல்லக் கருதினேன்.

அவரை ஒத்த கருத்துடையவராய் முன்னர் வாழ்ந்து, தமித்தாய்க்கு அருந்தொண்டாற்றிய "பரிதிமாற் கலைஞர்" என்னும் வி. கோ. சூரியநாராயண சாத்திரியாரை இஞ் ஞான்று நினையாதிருத்தல் இயலாது. அதனால், "வடமொழிக் கலப்பு" என்பது பற்றிப் பரிதிமாற் கலைஞர் எழுதிய கட்டுரையொன்றிலிருந்து கீழ்வரும் பகுதியைத் தருகின்றேன். சாத்திரியார் அவர்கள் எழுதுவது இது :—

"இந்நிலைமையில் சைனர் எழுந்தனர். அங்ஙன மெழுந்த சைனர் ஆரியரது ஆசாரங்களுட் பலவற்றை மேற்கொண்டனர்; அஃதன்றியும் வடமொழியின் கண் விசேஷ கௌரவம் உடையவராய் அதனைப் பெரிதும் பயில்வாராயினர். இத்தகைய சைனப் புலவர்கள் தமிழ்மொழியையும் அப்பியசிக்கப் புகுந்து, தமிழின் கண்ணே அளவிறந்த வடசொற்களை ஏற்றினர். அத்துணையோடமையாது, 'மணிப்பிரவாளம்' என்றதோர் புதிய பாஷை விடுத்துவிட்டனர். அஃதாவது தென்மொழியும் வடமொழியும் சரிக்குச் சரி கலந்த பாஷையாம். மணியும் பவளமும் கலந்து கோத்ததோர் மாலை காட்சிக்கு இன்பம் பயத்தல் போலத் தமிழும் சமஸ்கிருதமும் கலந்த பாஷை கேள்விக்கு இன்பம் பயக்கும் என்ற போலி யெண்ணமே இத்தகைய ஆபாச பாஷை ஒன்று வகுக்குமாறு தூண்டிற்று. 'ஸ்ரீபுராணம்' என்னும் சைன நூல் முழுதும் மணிப்ரவாளம் என்னும் இவ் வாபாச நடையில் இயன்றதாமாறு காண்க. இவ்வாறு சைனர் ஒருபுறஞ் செய்துகொண்டு செல்லா நிற்க, மற்றொரு புறத்தில் ஆரியப் புலவர் சிலர் தமிழ் மொழியை அப்பியசித்துக் கொண்டு, நீதி மார்க்கத் தையும் சமய சாஸ்திரத்தையும் தமிழர்க்குப் போதிப்பேம் எனப் புகுந்து, தமது கருத்துக்களை எல்லாம் மேற்கூறிய மணிப்பிரவாள பாஷையில் வெளிப்படுத்துரைப்பாராயினர்".

இங்ஙனம் சாத்திரியார் அவர்கள் தமிழ்மொழி வரலாற்றின் கண்ணே பொறித்து வைத்துள்ளார்கள். அவர்கள் கருத்துப்படி மணிப்பிரவாளம் ஆபாச நடையை நீக்கி நல்ல நடையைப் பழக்கத்திற்குக் கொண்டுவரவேண்டும் என அடிக்கடி கூறியும் எழுதியவர்களுள் தலைசிறந்தவர் வேங்கடாசலம் பிள்ளை அவர்கள்.

பிறமொழிச் சொற்களைத் தவிர்த்தல் என்பதால், பிறமொழியின்கண் வெறுப்புடையோம் என நினைத்தல் ஒவ்வாது; நம் மொழியிடத்து மிக்க காதல் உடையோம் என்பதே கருத்து. பிறமொழிச் சொற்களைக் குறைத்தோ நீக்கியோ எழுதவேண்டும் என்று கூறுவதன் நோக்கம் யாது?

தமிழ் நாடோறும் நாடோறும் பிறமொழிக் கலப்பே மிக மிகப் பெற்றுவிட்டால், முடிவில் தமிழ்ச்சொற்கள் அருகிச் சுருங்கிப் பிற சொற்கள் பெருகிப் பல்கிவிடும். அதனுல், அடுத்த நூற்ருண்டில் தமிழைப் பார்க்கும் ஒருவன் தமிழ் என ஒரு தனி மொழி இல்லை எனவே கூறத் தலைப்பட்டு விடுவான். தமிழ் உரைநடை வழக்கிலும் பேச்சு வழக்கிலும் தமிழ்ச் சொற்களுக்குப் பதிலாக வடமொழிச் சொற்களை வழங்கிவந்தால், தமிழ்மொழி வடமொழியினின்றே பிறந்தது என்பார் கூற்று நாளடைவில் வலுத்துப்போம். அன்றியும், அடுத்த நூற்ருண்டுத்தமிழ் இந் நூற்ருண்டின் தமிழோடும் சங்ககாலத் தமிழோடும் வேறுபட்டு வேறுபட்டுத் தோன்றும். அவ் வேறுபாட்டின் மிகுதியால், இருபத்தோராம் நூற்ருண்டைய தமிழன் இருபதாம் நூற்ருண்டின் நூல்களை அறிந்துகொள்ள மாட்டாதவன் ஆகிவிடுவான்; கம்பனை, இளங்கோவைத் திருவள்ளுவரைப் பரணரை அறிய முடியாதவன் ஆகிவிடுவான். தொல்காப்பியர் காலந்தொட்டே பிறமொழியின் வருகைக்கு ஓர் எல்லை வகுத்ததால் அன்றே, தொல்காப்பியமும் திருக்குறளும் பத்துப் பாட்டும் எட்டுத் தொகையும் இன்றும் தமிழர்க்கு விளங்கலாகா நூல்கள் என்னமாட்டாத நிலையில் உள்ளன.

"செல்வம் புலனே புணர்வு விளையாட்டெனா
அல்லல் நீத்த உவகை நான்கே"

இது தொல்காப்பியம்—பழந்தமிழ்தான். ஆயினும் ஆயிர வாயிரத் தமிழர் இதன் பொருளை அறிதலில் இக்காலத்தும் இடர்ப்படார்.

"உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார் மற்றெல்லாந்
தொழுதுண்டு பின்செல் பவர்"

இது திருக்குறள்—பழந்தமிழ்தான். ஆயினும் நூறுயிரக் கணக்கான தமிழர் இன்றும் பொருள் உணர்வர். இந்நிலை மாறிவிடும், பிற மொழியின் கலப்பு பல்கி விடுமாயின். நூற்ருண்டு தோறும் ஆங்கிலம் மாறி மாறி வந்துள்ளமையால், ஆயிரம்ஆண்டுகட்கு முந்திய ஆங்கில இலக்கியம் இக்காலத்து ஆங்கிலர்க்கு விளங்கவே விளங்காது; அவர்கட்கு அது கிரீக்கு, லத்தீன் போன்ற பிறமொழிகளைப் போலவே தோன்றும். இதைப்போன்ற நிலை தமிழுக்கு வந்து எய்த வேண்டாம் என்பதே விழைவு.

"செந்தமிழ்க் காவலர் மறைந்தார்; செந்தமிழ் வாழ்க.

கரந்தைக் கவியரசு.

திரு. K. சோமசுந்தரம் பிள்ளை, B. A., B. L., தஞ்சை.

தென்னாட்டுக் கரந்தைப் புலவர் கல்லூரியினை வளம்பட வளர்த்த கருணைமுகில், பொன்னாட்டுப் புலவர்களுக்குத் தமிழின்னுரை யியம்பி, நூன்மழை பொழிய அமைவாய்ச் சென்றமையான், அக் கல்லூரி, தமிழ் விருந்தமுதூட்டும் கவியரசை இழந்தது. புலந்திகழ் சங்கத்தியற்றமிழ் பனுவல்களும், இலக்கண நூல்களும், வடித்த நூல் கேள்வியுடைய கலைஞர் கோனை இழந்து கதறின. தொண்டை எதிர் பார்த்திடாது பாடமுறையினை மகிழ்வோடு செய்யும் வகையினையும், இருளற்ற ஒளி காட்டும் அவரது சொல்லாடலின் இனிமை வாக்கினையும், இனிக் காண்டிலாக் குறையால், அவர்பால் இலக்கணம் இலக்கியம் கற்றிடும் மாணவர்கள் நலிந்து பேதுறு சிந்தையராய் அலமரலுற்றனர்.

வாழ்வின் இறுதி நிறைவிற்காக, கவியரசு, வாழ்வில் நேரும் இன்னுமை யாவையும் இன்பமெனக் கருதும் மனத்திட்பமும், மல நீக்கத்தில் திருவருட்பதிவும் வாய்க்கப் பெற்றவராதலால், வெய்ய கூற்றுவனுக்கு இவர்பால் வேலையில்லாது போயிற்று. இத் தமிழகம், சித்தி முத்திப் பேற்றுக்குச் சாதனமான மக்கள் யாக்கை நிலவுவதற்குத் தக்க இடமாக யிருப்பினும், இவரது பயனுடைய யாக்கையினை வைத்திடச் செய்யுமாறு திருவருளின் சிற்பத்தை மாற்றிட வல்லவர் இவ் விஞ்ஞான வுலகிலிலரே!

வையக வாழ்க்கை, எதுபோதும், சாவின் சாகசன் என்பதைக் ஐயமுற யுணர்ந்த கவியரசு, தம் வாழ்வினிலே, தமிழ் நூன் மரபின் நெறியினைத் தமிழகத்தில் தழைத் தோங்கிப் பிறங்கச் செய்ய, பாவுற்ற வண்டமிழ் மாண்பினை உள்ளத்தால் உணர்ந்து கலந்து கவியை அறியும்

திறமையினை இயல்பாயுடையவர். பொறைக் கயிற்றில் நிறை புலமைக்குரிய மெய்ப்புகழைப் பிணித்த நற்றமிழ்க் குரவர். மற்றும் தமிழ்ப் புலமைச் செல்வருளே, இச் செம்மலார் மண்டேய்த்த புகழினரென்பது முற்றும் பொருந்துவதாகும். இதனுன் தமிழ் மொழியறிவினை நாடும் வீரியத்தினவு நிரம்பிய மனமுடைய மாணவர்களுக்கு, இவர் மண்ணில் வளரும் மதிக் கொழுந்தாய் விளங்கினர். புல்லறிவகற்றி நல்லறிவினை, புலவர் போற்றும் நாவன்மை யோடு நகைச்சுவை தோன்ற நவிலும் வித்தகர். இத் தகைய வான்புலமை நாவலரின் இன்ப ஒளியில், கவிச் செருக்கு வெட்கி மறையும். தன் பெருமையினைத் தானறி யாத இவரது நன்றிகனிந்த உள்ளத்தில், விரிபுலமைச் சான்ருேர் என்றும் வாளுேக்கிப் பரந்து பொலியும் கவிக் கனலைக் காண்பர். மற்றும் கவியரசு, தமிழ் நலனுகர்ந்து அதன் பயனுல், பைந்தமிழை யாழாக்கித் தமிழ்ப்பாவி சைத்துமாருது வழங்கும் மாண்சிறப்பெல்லாம், அவர் பாங்கடைந்து பழகும் தமிழை யருது போற்றும் பேறு டைய தகையாளர்க்கே புலனுகும்.

தமிழன்பினில் அறிவு சுரக்க வாழ்த்துரையும் பொன் னுரையும் அன்புடன் மலர்த்தி, ஒள்ளிய நடையில் அகத் திறமெலாங் காட்டி வாழ்ந்த இவர், தன் தமிழ்ப் புலமை யின் எழிலை, தன்னை வளர்த்த தமித்தாய்க்கே நிவேதித் துள்ளார். அகங்குழைந்து தம்பால் செந்தமிழ்ப் பயில் வாரை வாழ்வாங்கு வாழச் செய்தற்குரிய இவரது புலமை யியல்பினை விரித்து இறுதி காண்பது அரிதாம். சற்று உரைப்பான்புகின், அதனை விரிப்பின் அகலும்; தொகுப் பின் எஞ்சு மென்க. தமிழகத்தரசு, பண்டு தமிழ் மொழி யின் இன்பத்திற்காக வயங்கி வாழ்ந்ததைக் கண்டுணர்ந்த கவியரசு, தானும் தெள்ளு செந்தமிழின் சக்திக்காகவே வாழ்ந்து, தமிழ்ப் புலமைக்கு உரையாணியாக விளங்கின ரென்பது அறியப்படும். பழந் தமிழிலக்கிய உலகை, தன்னுரைவழி, சாலவளஞ் செய்யும் அயரா உழைப்பில் துலங்கும் இவரது வாழ்வே, ஏமஞ்சான்ற கன்னித் தமிழ் வாழ்வெனக் கொள்க.

எச்சம்.

வித்துவான். ஆ. சிவலிங்கனார், விரிவுரையாளர்,
சி. பா. சு. தமிழ்க்கல்லூரி, மயிலம்.

தக்கார் தகவில ரென்ப தவரவர்
எச்சத்தாற் காணப் படும். (குறள் 114)

இக்குறளில் காணப்படும் 'எச்சம்' என்பதற்குப் பொருள் பரிமேலழகரும் மணக்குடவரும் வெவ்வேறாகக் கொண்டுள்ளனர். இக்காலத்துப் பிறர் வேறாகவும் கொள்கின்றனர். இவற்றைப்பற்றிச் சிறிது ஈண்டு ஆய்வாம்.

"இவர் நடுவுநிலைமையிலர் என்னும் விசேடம், அவரவருடைய நன்மக்களது உண்மை யானும் இன்மையானும் அறியப்படும்" என்று உரை கூறி, "தக்கார்க்கு எச்சம் உண்டாதலும் தகவிலார்க்கில்லை யாதலும் ஒருதலையாதலின், இருதிறத்தாரையும் அறிதற்கு அவை குறியாயின; இதனால் தக்காரையும் தகவிலாரையும் அறியுமாறு கூறப்பட்டது." என விசேட உரையும் கூறினர், பரிமேலழகர். இவர் 'எச்சம்' என்பதற்கு 'நன்மக்கள்' எனப் பொருள் கொண்டனர்.

மணக்குடவர் இதற்கு,

"செவ்வை யுடையார் செவ்வையிலர் என்பது அவரவர் ஆரவாரத் தொழிலினானே காணப்படும்." என உரைகூறி, "இது தம்மளவிலே நிற்பதல்லது தம்மக்களையும் விடாதென்பதுகூறிற்று" என விசேடமும் கூறினர். இவர் 'எச்சம்' என்பதற்கு 'ஆரவாரத் தொழில்' என உரையிற் கூறிப் பின் 'மக்கள்' எனக் கொண்டுள்ளனர். விசேடத்திற் கூறியதற்கேற்ப உரையில் 'ஆரவாரத் தொழிலால்' என்பதற்குப் பதில் 'மக்களால்' எனக் கொள்ளலாம் என்க.

'எச்சம்' என்பதற்கு நேர்பொருள், சென்றதுபோக மிஞ்சியது அதாவது மிகுந்தது என்பதாகும். அது 'குறைவு' என்ற பொருளிலும் வரும்.

"எஞ்சி யோர்க்கும் எஞ்சுத லிலவே"

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவில் 'மிகுதல்' 'குறைதல்' என்ற இரு பொருளும் வந்தமை காணலாம். எனவே மிகுந்தது எது? அது எச்சம்; குறைந்ததெது? அது எச்சம் எனப் பெறலாம்.

ஈண்டு 'எச்சம்' என்பதற்கு 'மக்கள்' என்ற பொருளே சிறக்கும் என்னலாம். பெற்ருேர் குணம் எஞ்சிய இடம் எச்சம் எனப்பட்டது. அவ்விடம் மக்களே என்க. மக்கள் எனவே நன்மக்களும் தீயமக்களும் அடங்குவர். "தாயைத் தண்ணீர்க் கரையில் பார்த்தால் பெண்ணை வீட்டில் பார்க்கவேண்டியதில்லை" என்ற பழமொழியை ஈண்டு நாம் நினைவுக்குக் கொண்டுவருதல் நல்லது. இதுகொண்டு மக்கள் தீயராயின் பெற்ருேர் தகார் என்றும், நல்லர் ஆயின் தக்கார் என்றும் அறியலாம். அதனுல் பரிமேலழகர் 'நன் மக்கள்' எனக் கொண்டது பொருந்துவதன்றென்றும் மணக்குடவர் பொதுவில் மக்கள் என்றதே பொருந்தும் என்றும் அறியலாம்.

பரிமேலழகர் "தக்கார்க்கு எச்சம் உண்டாதலும் தகவிலார்க்கு இல்லையாதலும் ஒருதலை" என்ருர். தக்கார்க்கே பிள்ளைப்பேறுண்டாம்; தகார்க்கு உண்டாதல் இல்லை என்பது அவரது கூற்றின் பொருள். அவ்வாருயின் இது உலகியலோடு மாறுபடக் காண்கின்றது என்னலாம். தீயொழுக்கம் மிகவுடையவர்க்குப் பிள்ளைகள் மலிந்திருத்தலையும், நல்லொழுக்கம் உடையவர்க்கு இல்லாதிருத்தலையும் காண்கின்ருேம். அதனுல் தக்கார்க்கு எச்சம் உண்டாதலும் என்பதற்குத் 'தக்கார்க்கு நன்மக்கள் உண்டாதலும் என்றும்,' தகவிலார்க்கில்லையாதலும் என்பதற்கு 'தகவிலார்க்கு அந்நன்மக்கள் இல்லையாதலும் (எனவே தீயமக்கள் உளவாதலும்) என்னும் பொருள் கொள்ளலாம். அவரது விசேட உரைக்கு, இதுவே சிறக்கும் என்க. இதற்கேற்ப உரையிலும் 'நன்மக்களது உண்மையானும் இன்மையானும்' என்பதற்கும்' நன்மக்களது உண்மையானும் நன்மக்களது இன்மையானும் (அதாவது தீயமக்கள் உண்மையானும்) எனக் கொள்ளவேண்டும். இவ்வாறு கொள்ளின் பரிமேலழகரும் மணக் குடவரும் ஒரே கருத்தினர் என்னலாம்.

இனி ஒரு சாரார் கூறுவதைக் காண்போம். ஒருவன் இறந்த போது அவனுல் அவனைப்பற்றியதாக இவ்வுலகில் நிற்பது—அதாவது எஞ்சியிருப்பது எதுவோ அதுவே 'எச்சம்' எனப் பெயர்பெறும். அது புகழ் அல்லது இகழ் ஆகலாம்.

> "எச்சமென் றென்னெண் ணுங் கொல்லோ ஒருவரால்
> நச்சப் படாஅ தவன்" (குறள் 1004)

என்ற குறளில் அவ்வாறு 'எச்சம்' என்பதற்குப் பொருள் கொண்டவாறு காணலாம். எனவே, "தக்கார் தகவிலார்" என்ற குறளில் வரும்

'எச்சம்.' என்பதற்கும் புகழ் அல்லது இகழ் எனக்கொள்ளலாம். அக்குறளின் உரை, "இவர் தக்கார் என்பது அவரவர் இறந்த பின்னர் அவரால் விட்டுச் செல்லப்படும் புகழ் இகழ்களால் அறியப்படும்" என்பதாகும்.

இவ்வாறு அவர் எச்சம் என்பதற்குப் புகழ் இகழ் எனக் கொண்டமைக்குக் கூறப்படும் காரணம், "பிள்ளையின்றி யிறந்தானுடைய தகுதியை யறிய முடியாதாதலின் மக்கள் என்பது பொருந்தாது என்பதேயாம். இனி அவர் கூற்றினையும் மக்கள் என்பார் கூற்றினையும் சிறிது காண்பாம்.

நல்லோர்க்கு நல்லன விளைதலும் தீயோர்க்குத் தீயன விளைதலும் பெரும்பாலும் நிகழ்வனவேயாம். நல்லோராகிய தக்கார்க்கு நன்மக்கள் தோன்றுவதும் தீயோராகிய தகார்க்குத் தீய மக்கள் தோன்றுவதும் உண்டு. தீயோர்க்கு மக்கட்பேறின்றி யிருந்தாலும் நல்லோர்க்கு அவ்வாறிராது. இந்த உறுதிப்பாட்டினை மனதிற்கொண்டதனால் தான் பரிமேலழகர், "தக்கார்க்கு எச்சம் உண்டாதலும் தகவிலார்க்கு இல்லையாதலும் ஒருதலை" என்றார், திருவள்ளுவரும் நல்லோர்க்கு நல்லனவே விளையும் தீயோர்க்குத் தீயனவே விளையும் என்ற கொள்கையினரேயாவர் "நல்லோர்க்குக் கேடும், தீயோர்க்கு ஆக்கமும் என்றும் விளையா; ஓரோரிடத்தில் காணநேரின் அதுகொண்டு கருத்து மாறுபடாது சற்று நினைத்து ஒரு முடிபிற்கு வருக" என்றார் வள்ளுவர். அம்முடிபு ஊழ் காரணம் எனக்கொண்டு நிறுத்தும் என்றார்.

"அவ்விய நெஞ்சத்தான் ஆக்கமும் செவ்வியான்
கேடும் நினைக்கப் படும்" (குறள் 169)

என்றார் அவர். எனவே நல்லோர்க்கு நல்லன விளையுமாதலின் நன்மக்கள் உண்டாதலும் தீயோர்க்குத் தீயனவே விளையுமாதலின் தீய மக்கள் உண்டாதலும் அன்றி இல்லையாதலும் நிகழ்வனவே என்க.

மக்களை விரும்பாதவர் உலகில் இலர்; அதனால் நல்லோர் மக்களை விரும்புவர்; அவர்க்கு நன்மக்களே தோன்றுவர் என்க. நல்லோராயிருந்தும் மக்கட்பேறின்றி யிருப்பரேல் அதன் காரணம் வள்ளுவர் கூற்றுப்படி முன்னை ஊழ்எனக் கொள்க.

இனி நல்லோர்க்குத் தீய மக்கள் தோன்றுதலும் தீயோர்க்கு நன்மக்கள் தோன்றுதலும் காண்கின்றோமே யெனின் அவையும் சிறு

பான்மை எனக்கூறி 'ஊழ்' என்ற முடிபிற்கு வருக. ஆனால், தீக்குணங்கள் நிரம்பப் பெற்றவராயிருந்தும் வெளியில் காண்பார்க்கு நல்லவர் போன்று நடிக்கும் வஞ்ச மனத்துப் படிற்றொழுக்கத்தினரும் உளர்; அவர்களை நல்லோர் என மயங்கி அவர் தம் மக்கள் தீயோரானமையின் அவரைக்காட்டிப் பேதுறுத்துவது நன்றன்று. அவர்தம் ஒழுக்கம் பசுத்தோல் போர்த்த புலி நிலையை ஒத்ததென்க. இத்தகையார் இன்றைய உலகில் பலர்.

இனி 'ஒருவர்க்கே நன்மக்களும் உளர்; தீயமககளும் உளர் எனின்; அவ்வொருவரைத் தக்கார் என்பதா தகார் என்பதா' என்ற வினா எழலாம். ஒருவர்க்குக் குணம் மூன்று. உயர்வு, தாழ்வு, இடை நிலை என்பன. சத்துவ குணம் எக்காலத்தும் தாழாதது. எக்காலத்தும் தாழ்ந்தது தாழ்குணம். உயர் குணத்துடன் சார்ந்தால் உயர்வும் தாழ்ந்ததுடன் சார்ந்தால் தாழ்வும் அடைவது இடைநிலைக்குணம். இச்குணங்களுள் உயர்குணம் உள்ளவரே 'தக்கார்' என வள்ளுவரால் கூறப்பட்டவர். தாழ்குணம் உள்ளவரே 'தகார்' எனக் கூறப்பட்டவர். எனவே தக்கார்க்கு நன்மக்களும் தகார்க்குத் தீமக்களும் தோன்றுவர் இடைப்பட்டவர்க்கோ இருகுண மக்களும் தோன்றுவர் என்க. அவர் சிற்சில காலங்களில் உயர்குணம் உடையராவர்; அக்காலங்களில் தோன்றும் மக்கள் நன்மக்களாவர். சிற்சில காலங்களில் தீக்குணம் உடையராவர்; அக்காலங்களில் தோன்றும் மக்கள் தீயமக்களாவர். அதனால் மக்களைக் கொண்டு அவரை இடைப்பட்டவர் எனக் கொள்ளவேண்டும். நல்லவர் அல்லாதவரைப் பொதுவில் தீயோர் என்றலின் இடைப்பட்டவரையும் தீயோர் என்று 'தகார்' என்றே கொள்வர் ஆன்றோர். எனவே தக்கார்க்கு நன்மக்கள் தோன்றுதல் உறுதி என்க.

இனி 'எச்சம்' என்பதற்கு 'மக்கள்' என்றாலே சிறக்கும் என்பதற்கு இக்குறளும் சான்றுபகரும்.

செப்பம் உடையவன் ஆக்கம் சிதைவின்றி
எச்சத்திற் கேமாப் புடைத்து (குறள் 112)

இதற்குப் பரிமேலழகர், "செப்பம் உடையவனது செல்வம் பிறர் செல்வம்போல் அழிவின்றி அவன் வழியிலுள்ளார்க்கும் வலியாதலுடைத்து" எனப் பொருள் கூறினர். மனக்குடவர் "நடுவு நிலைமையுடையவனது செல்வம் தன்னளவிலும் கேடின்றியே நின்று, தன்வழியிலுள்ளார்க்கும் கேடு வாரமற் காவலாதலையுடைத்து" என்றனர்.

இருவர் கருத்தும் ஒன்றுதல் காண்க. இக் குறளுக்கு, "செப்பம் உடையன் ஆக்கமானது அவனால் விட்டுச்செல்லப்பட்ட புகழ்க்குக் காரணமான அறச் செயலுக்குப் பாதுகாவலையுடைத்து" என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஆனால் 'எச்சம்' என்பதற்குப் புகழ் இகழ் என்பன இரண்டும் உண்டு ஆதலின் புகழே கொள்ளவேண்டிய நிலையில் பொருள் கூறல் சிறவாதென்க.

இனி, 'எச்சம்' என்பதற்குப் புகழ் இகழ்கள் என்றுரைப்படும் இழுக்கு என்னையெனின் இழுக்கு அத்துணையில்லையாயினும், "பிள்ளைகள் இல்லையெனின் தக்கார் தகவிலர் என அறியமுடியாது. ஆதலின் 'எச்சம்' என்பதற்கு 'மக்கள்' என்னும் பொருள் பொருந்தாது" என்று கூறுவது போலவே, "உலகில் புகழ்ச்செயலோ இகழ்ச் செயலோ செய்யாது இறப்போரையும் தக்கார் தகவிலர் என அறிதல் இயலாதாதலின் அச்சொற்குப் 'புகழ் இகழ்கள்' என்றலும் பொருந்தாது" என்றுகூறி அதனை மறுக்குமளவில் உள்ளது என்னலாம்.

உலகில் பிறந்தான் ஒருவன் புகழ்ச் செயலோ இகழ்ச் செயலோ செய்யாதிரான். இவ்விரண்டுமின்றி யிறந்தான் எனினும் அவன் இகழற்பாட்டிற் குரியவனே.

"வசையென்ப வையத்தார்க் கெல்லாம் இசையென்னும்
எச்சம் பெறாஅ விடின்" (குறள் 238)

என வள்ளுவர் கூறியிருத்தலைக் காண்க. பரிமேலழகரும், "இகழற்படுதற்குப் பிறிதொரு குற்றம் வேண்டா என்பது கருத்து" என்று வள்ளுவர் புகழ் பெறாததையே குற்றமாக்குவதாகக் கூறினர். புகழ் இன்றெனின் இகழ் உளது என்றலின் இரண்டும் இன்றி யிறந்தான் என்றல் சாலாது என்க. ஒருவன் உயர்குணம் உடையவனாகி யிருந்தும் அது வெளிப்படுதற்குரிய வாய்ப்பின்றியும் புகழ்பெறுதற்குரிய செயல் செய்யப் பொருள் முதலிய இன்றியும் வாளா இறத்தலும் உண்டு அதனால் அவனுக்கு உலகில் புகழ் இராது. ஆனால் அவன் மகன் ஒருவன் நல்ல நிலையுற்று நற்செயல் பலபுரிந்து புகழ் பெறுவானேல் அவனால் அவன் தந்தைக்கும் புகழ் உண்டாகும்.

மகன் தந்தைக் காற்றும் உதவி யிவன் தந்தை
என்னோற்றான் கொல்லெனும் சொல் (குறள் 70)

என்று காயனுர் கூறியதன் பொருளை நன்ருக நோக்குதல் வேண்டும். மகன் தந்தைக்குப் புகழ தரவேண்டும். தந்தை செய்து நிறைவேற்ற வேண்டிய புகழை மகனே நிறைவேற்றுகின்றுன். அதனுலன்றே

"..................... மக்களை யில்லோர்க்குப்

பயக்குறை யில்லைத்தாம் வாழு நாளே" (புறம் 188)

என்ருன் பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி தந்தை புகழ் பெருது உயிர்வாழ அவன் மகன் நல்ல புகழ் பெற்ருலும் அப்புகழ் தந்தைக்கும் உரியதாகும்

"இம்மை யுலகத் திசையொடும் விளங்கி
மறுமை யுலகமும் மறுவின் றெய்துப
செறுநரும் விழையும் செயிர்தீர் காட்சிச்
சிறுவர்ப் பயந்த செம்மலோர்" (அகம் 66)

என்ற அகப்பாட்டொன்றின் அடிகளும் கூறுதல் காண்க.

"நீவாழியர்; நின் தந்தை தாய் வாழியர் நிற்பயந்திசினேரே" என ஒரு புலவர் நாஞ்சில் வள்ளுவன் என்ற வள்ளலைப் பாடியது கொண்டு 'மகனைக்கொண்டு தந்தையைப் புகழ்வர்' என்பதை நாம் உணரலாம். நாஞ்சில் வஞ்ளுவன் குண நலத்தால் பெற்ற புகழ்கொண்டு "அத்தகைய புகழ்பெற்ற நின்னையீன்ற தந்தை தாயார் வாழ்க" என்ருர் புலவர். அவனுல் அவன் பெற்ருேர் வாழத்தப்பட்டனர். ஏனவே புகழ் இன்றி இறந்த ஒருவனை அவன் மகன் புகழ் உடையவனுக்குதவின் அவன் தக் கோனே யாவான் என்க. அவன் தகுதி மகனிடத்து எஞ்சியதால் மகனும் தக்கோனுகித் தந்தையையும் புகழ்க்குரியனுக்கினுன் என்க. இகழ்க்கும் இவ்வாறே மாறுதலாகக் கொள்க. எனவே, ஒருவன் வாய்ப் பின்மையால் புகழ் இகழ் இன்றியும் இறத்தலுண்டு என்னலாம்.

'எச்சம்' என்பதற்குப் 'புகழ் இகழ்கள்' எனக்கொண்டால் ஒருவ னின் புகழ் இகழ்களால் அவனையறிய முடியும் என்ருகி அவனளவில் நின்றுவிடும். 'மக்கள்' என்று கொண்டால் ஒருவனின் மகன் அல்லது மக்கள் பெறும் புகழ் இகழ்களால் அவனையறிய முடியும் என்ருகி அவ னளவில் இன்றி அவன் பின்னேர் அளவிலும் செல்லும். ஆதலின் 'மக்கள்' எனக் கோடலே சிறக்கும் என்னலாம். அதனுலன்றே மணக்குடவரும், "இது தம்மளவிலே நிற்பதல்லாது தம் மக்களையும் விடாது என்பது கூறிற்று" என்ருர்?

ஒருவன் உயிர்க் குணத்திற்கும் புகழ் இகழ்கட்கும் சிற்சில சமயங்களில் தொடர்பில்லாமலும் போய்விடும். ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் சிறந்த செங்கோல் வேந்தன்.

> கோள்வல் உளியமும் கொடும்புற் றகழா
> வாள்வரி வேங்கையும் மான்கணம் மறலா
> அரவும் சூரும் இரைதேர் முதலையும்
> உருமும் சார்ந்தவர்க் குறுகண் செய்யா
> செங்கோற் றென்னவன் காக்கும் நாடென
> எங்கணும் போகிய இசையோ பெரிதே
>
> (சிலப் 13, 5-10)

என இளங்கோவடிகள் இவன் செங்கோற் சிறப்பினைக் கூறுதல் காண்க இவன் உயிர்க்குணம் சிறந்ததேயாம். ஆனால் இவன் கோவலனை ஆராயாது கொலைப்படுத்தி விட்டான். கோவலன் கொலையுண்ணவேண்டும் என்றிருந்த ஊழ் இவனைக் கொடுங்கோலனாக்கியது. புகழ் பெற்ற அரசன் இகழ் பெற்றான். அவன் இறந்தபின் நிலைத்தது இகழ். இதனால் அரசனைத் தகவிலன் என்று கூறிவிடமுடியுமா? அவன் தக்கோனே என்பதை, மதுரை நகர்த் தெய்வம் கண்ணகி முன் தோன்றி 'தென்னவன் தீதிலன்' என்றதாலும், கோவலன் கொலையுண்டது கேட்ட செங்குட்டுவன்

> "வல்வினை வளைத்த கோலை மன்னவன்
> செல்லுயிர் நிமிர்த்துச் செங்கோ லாக்கியது"

என்று மன்னவன் தவறு கூறாது வல்வினை வளைத்ததாகக் கூறி அம் மன்னவன் உயிரின் குணம் நல்லதே என்பான் "செல்லுயிர் நிமிர்த்துச் செங்கோலாக்கியது" என்று கூறியதாலும், செங்குட்டுவன் கண்ணகிக்குக் கல்லெடுத்து வழிபட்ட காலத்தில் கண்ணகி தோன்றி "தென்னவன் தீதிலன்" என்றதாலும் நாம் அறியலாம். என்னும் உலகில் அவனுக்கு நிலைத்தது இகழேயாம்.

இராவணன் தீயோன் எனத் தூற்றப்பட்டான். அவன் சிறந்த சிவபக்தன். தன்னைச் சார்ந்தோர்க்கு நன்மையும் எதிரிக்குத் தீமையும் செய்தவன். இது அரசர் கைக்கொள்ளும் முறைதானே! அவன் சீதையை விரும்பினான் என்ற காரணத்தால் வந்தது பழி. தீயோன்

எனப்பட்டான். அவன் சிவபக்திக்குணம் மறைந்தது. காமக்குணம் மிகுந்தது. உலகில் எஞ்சியது இகழ்தான். அவன் தம்பி விபீடணன் சிறந்தவன் எனப்பட்டான். ஆனால் அவன் செய்தது உலகியல் நிலையில் இகழ்ச்சிக்குரிய செயல் ஒன்றுண்டு. போர்க்காலத்தில் கும்பகருணனைப் போல் அண்ணன் பக்கமே நில்லாது அண்ணனைப் பிரிந்து இராமன் பக்கம் சேர்ந்துகொண்டு தன் இனத்தாரையே காட்டிக்கொடுத்தான். இவ் விழிவு மறைந்தது. இவனது சரணாகதிப் புகழ் மிகுந்தது.

> "குணநாடிக் குற்றமு நாடி யவற்றுள்
> மிகைநாடி மிக்க கொளல்" (குறள் 504)

என்ற வாக்கிற்கேற்ப இராவணன் காமத்தீமையின் மிகையால் இகழப் பட்டான் என்றும் சரணாகதிப் பெருமையால் விபீடணன் புகழப்பட்டான் என்றும் கூறலாம். ஆனால் இன்றைய உலகம் விபீடணனை இகழத்தான் செய்கிறது. காட்டிக்கொடுப்பாரைக் குறிப்பிடும்போது, (ஆழ்வார் என வணங்கும் வைணவருங்கூட) விபீஷணக்கும்பல் எனக் குறிப்பிடுகின்ற னர். எனவே அவன் இகழவும் படுகின்றான், புகழ் இகழ்கள் உலகமக்க ளால் பேசப்படுவன. மக்களின் அவ்வக்கால மன நிலைகளுக்கேற்ப புகழும் இகழாம்; இகழும் புகழாம். விபீடணன் நிலை அவ்வாறுபட்டது தான். அதனால் மக்கள் மன நிலைகளுக்கேற்பத் தோன்றும் புகழ் இகழ் களுக்கும் அவற்றிற்குரிய ஒருவன் உயிர்க்குணங்களாகிய தகுதியுடைமை யின்மைகட்கும் தொடர்பில்லாமலும் சிற்சில சமயங்களில் இருத்தலின் எச்சம் என்பதற்கு 'புகழ் இகழ்கள்' என்பதை விட 'மக்கள்' என் பதே சிறக்கும் என்னலாம்.

முடிவாக 'எச்சம்' என்பதற்கு 'மக்கள்' என்றே பொருள் கொண்டனர் துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாசர் என்பதை அவரது வாக் கொன்று கொண்டு அறிந்து இக்கட்டுரையினை முடிப்போம்.

விளங்குளாபுரியில் மாதரசன் என்பானுக்கும் மாதாம்பிகை என் பாளுக்கும் தோன்றியவன் வசவன். மாதரசன் மறையவன்; நல்லோன்; தக்கான். மாதாம்பிகை நல்லவள்; கற்பினள்; கயிலையிலிருந்து நந்தியே வசவனாக மாதாம்பிகை வயிற்றில் தோன்றினான். வசவன் பின்னர் உலகுக்கு நல்லறம் உரைத்து இறையருள் பெறுபவன். 'அவன் தோன்றியதால் மாதாம்பிகையின் பெருமை சொல்லுந்தரமன்று' எனக் கூறுமிடத்து சிவப்பிரகாச அடிகள் கூறிய வாக்கு பின் வருவது :—

பூங்கொடி யனமா தாம்பிகை பெருமை
புணர்ந்துரை யன்றுபட் டாங்கே
யோங்கிய வபர சிவனென வேதம்
உரைத்திடும் அருள்நந்தி வந்தான்
தாங்குற அவள்தன் வயிற்றிடை யதனால்
தக்கவர் தகவிலர் என்பது
ஆங்கவர் பயந்த புதல்வனால் தெளிய
அறிமின்என றறைகுவர் பெரியோர்.

(பிரபு. அக்கமாதேவி உற்பத்திகதி 20)

இப்பாட்டில் "தக்கவர் தகவிலர்... ... ...பெரியோர்" என்றவிடத்தில் எச்சம் என்பதற்குப் 'புதல்வன்' எனக் கொண்டதும் பெரியோர் என வள்ளுவரைக் கூறி, அவரும் 'எச்சம்' என்பதை 'மக்கள்' என்று கொண்டே அமைத்தார். ஆதலின் அதுவே அவ்விடத்துக் கொள்ளத் தக்கது என்பதே கருத்து என்று நமக்குத் தெரிவிக்கும் வகையில் கூறியதும் காண்க. எனவே, "தக்கார் தகவிலர் என்ற குறளில் வந்த 'எச்சம்' என்பதற்கு 'மக்கள்' என்று பொருள்கொள்வதே சிறக்கும் என்னலாம்.

இரங்கற்பா.

ச, சுந்தரேசன், புலவர் மாணவன், மயிலம்.

மன்னுதமிழ்க் கலைவளர்த்து மதியளிக்க
உருவெடுத்த மணியே யென்கோ!
தொன்னூல்கட் குரைதந்து தூய்செய்த
சுடரென்கோ! பதியே யென்கோ!
பன்னரிய நயங்கண்டு பாடுற்ற
அறிவென்கோ! அமுதே யென்கோ!
கன்னன்மொழி தருகரந்தைக் கவியரசே
கரந்தனையோ அந்தோ! அந்தோ!

"புகழ் வாழ்க தமிழேபோல்"

வித்துவான். சி. அரசப்பன், ஸர். சி. உயர்நிலைப்பள்ளி,
திருக்காட்டுப்பள்ளி.

1. அறிவியலும் அரசியலும் அருந்தமிழில் பிறர்உணர
அறிஞர்பலர் வியந்துரைக்க அன்பர்பலர் வாழ்த்துரைக்க
அறிவூறும் அறிவூற்றே! அருள்மலரும் அன்பூற்றே!
அறிவடக்கம் அறம்அன்பு நிறைந்தொளிரும் ஒளிவிளக்கே.

2. எளிமைக்கோர் நல்லுருவோய்! இனிமைநிறை நகைமுகத்தோய்!
அளித்தரும்நல் வுளமுடையோய் அன்புருவே நல்லறிஞ!
களிப்பருளும் களிப்புருவே! கவியரசே! கனிதமிழின்
ஒளிப்பிழம்பே! உம்முடைய புகழ்வாழ்க தமிழேபோல்!

3. தமிழ்மொழியும் தமிழ்நாடும் தக்காரும் இருக்கும்வரை
தமிழ்த்தேனின் சுவைமாந்தும் மொழித்தொண்டர் இருக்கும்வரை
தமிழர்தனின் அகவுணர்ச்சி தலைநிமிர்ந்து இருக்கும்வரை
தமிழ்ப்புலவர் தனித்தலைவர் நம்கவிஞர் புகழ்வாழும்.

4. நகைச்சுவையும் கருத்துணர்வும் நன்மைமிகு நிறையுளமும்
பகைகலக்கும் நுண்ணறிவும் பலர்போற்றும் கவிநோக்கும்
மிக்குடைய நல்லறிஞ! மேன்மைநிறை உயர்புலவ!
எக்குணமுக் நின்எளிமை எழில்தூய்மை தன்கலப்பே.

5. தன்முயற்சி தனைக்கொண்டே தானுயர்ந்தே ஆசானாய்
பன்மொழியில் உளநல்ல கருத்தெல்லாம் தனதாக்கித்
தன்மொழியின் உயர்விற்கே தன்காலம் முழுவதையும்
தன்னுடலின் ஆற்றலெல்லாம் தானீந்த பெரும்புலவ!

6. கருமைஉரு; வெண்மைப்பல்; நரைத்ததலை; குறைமீசை
கறையற்ற செம்மைமனம்; புன்சிரிப்பு எளிமைநிலை
பிறைகறுத்த பெருநெற்றி அதில்மணக்கும் நறுஞ்சாந்தம்
மறைவல்ல ஒளிமுகத்திற் கொப்புமையும் இலையன்றே!

7. வாழி நின்புகழ் வாழிபல் லாண்டென
எழிசை நல்லொலி எங்கும் நிறைந்திட
வாழி தமிழகம் மாட்சி நிறைந்திட
வாழி நின்புகழ் வாழிபல் லூழியே!

தமிழின் பெருமை விளங்குவதெப்போது?

கோவை, கிழார்.

வாயு காதலனுக்குத் தன் பெருமை தனக்கே தெரியாதென்பர். அதுபோலவே தமிழ் மக்களுக்குத் தங்கள் பெருமை தங்களுக்கே தெரியாது என்பது மிகையல்ல. வாயு காதலனைப் போலவே தமிழ் மக்களுக்கும் பிறர் எடுத்து உரைத்துத்தான் பண்டைப் பெருமை அறிந்து கொள்ளவேண்டியிருக்கின்றது. பண்டைய ஏட்டுப் பிரதிகளைத் தவிர புதைபொருள் ஆராய்ச்சியும், கல்வெட்டு ஆராய்ச்சியும் தமிழ் மக்களுடைய பழமையை எடுத்துக் காட்டுகின்றன என்று பிறர் சொல்லிதான் தெரிய வேண்டி வந்தது. சிந்து நதி தீரத்திலும், அரிக்குமேட்டு மண்ணிலும் பண்டைத் தமிழர் வரலாறு புதைந்து கிடக்கிறதென்று ஆங்கில அறிஞர்கள்தான் முதல் முதலில் கூறினார்கள். அதனை அறிந்த பிறகாவது தமிழ் மக்கள் தொடர்ந்து வேலைசெய்ய வில்லை. பண்டைத்தலை நகரங்களாகிய உறையூர், பழையாறை, பூம்புகார், கொற்கை, வஞ்சி முதலிய இடங்களில் புதைந்து கிடக்கும் அரியபொருள்களை இன்னும் தோண்டிப் பார்க்கவில்லை. ஆகவே பண்டைய தமிழர் வரலாறு எவ்வாறு வெளிவரப் போகின்றது.

தங்களுடைய வரலாறு தமக்கே தெரியாவிட்டால் பிறர் அதனை எவ்வாறு அறிவார்கள்? அழுக்காறு படைத்தவர்கள் தங்களுக்கென ஒரு பெருமை தமிழர்களுக்கு இல்லை யென்றல்லவோ கூறுவார்கள். வட நாட்டார்கள் இந்தக் கூக்குரலில் சிறந்து விளங்குகிறார்கள். அண்மையிலே விசாகையில் கூடின இந்திய வரலாற்று மாநாட்டில் தலைமைவகித்த Dr. கானே என்ற வடதிசை ஆசிரியர் இக்கருத்தை வெளியிட்டிருக்கின்றார். தமிழ் மக்கள் சிந்து நதி தீரத்தின் பண்டையக் குடிகள் என்று பெருமைப்படுத்தி பேசிக்கொள்வதில் யாதொரு ஆதாரமுமில்லையென்றும் தென்னாட்டு மொழிகளில் கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு முந்தி எடுத்துக்காட்டக் கூடிய இலக்கியம் எதுவுமில்லை யென்றும், கல்வெட்டுக்களிலோ, நூல்களிலோ அக்காலத்திற்கு முந்திய செய்திகள் என்றும் காணப்படவில்லை யென்றும் எடுத்துரைத்தார். இவ்வாறு கூறியதற்கு காரணம் என்னவெனில் தமிழ்மொழியில் உள்ள தொல்காப்பியமும் சங்கத்து நூல்களும் அவர்கள் பார்வைக்கு எட்டாததுதான். இந் நூல்களைப்பற்றி செய்யப்பட்டிருக்கும் ஆராய்ச்சி உரைகள் எல்லாம் தமிழிலேயே இருக்கின்றன. வட நாட்டாருக்குத் தெரிந்த ஆங்கில மொழியில் இல்லை. தமிழைப்பற்றி ஆங்கிலத்தில் எழுதின சில எழுத்தாளர்களோ வடமொழிப்பற்று உடையவர்கள். அவர்கள் தமிழின் பண்டைப்பெருமையை குறைத்தே எழுதியிருக்கின்றார்கள். இந்தக் காரணத்தினால்தான் பெரிய மகாநாடுகளிலும் உண்மைக்கு மாறான பேச்சுகள் பேசப்படுகின்றன.

இந்தக் காலங்களில் வரலாற்று ஆராய்ச்சி மாநாடுகள் அடிக்கடி ஆங்காங்கே கூட்டப்படுகின்றன. அவைகளிலே தமிழ் ஆராய்ச்சி செய்யப்படவில்லை, தென்னாட்டு அறிஞர்கள் அவைகளில் கலந்து கொள்வதில்லை.

அறிஞர்கள் அங்கே செல்வதற்குப் போதுமான உதவியும் கிடைப்ப தில்லை. பல்கலைக்கழகங்களோ, ஏனைய கழகங்களோ இந்த முயற்சியில் செம்மையாக ஈடுபடுவதில்லை. ஆகவே உண்மை எவ்வாறு வெளிவரும்.

தமிழ்மக்கள் தங்கள் பண்பாட்டைக் குறித்து இவ்வாறு பாராமுகமா யிருக்க, முன்னாளில் தென்னாட்டுமக்கள் எவ்வாறு நடந்து கொண்டார் கள் என்பதை ஒரு சிறிது ஆராய்வோம். பண்டைக்காலம் தொடங்கி தங்கள் நாகரிகத்தைப் பிறநாடுகளுக்குகொண்டு செலுத்த வேண்டுமென்று தமிழ் மக்கள் முயன்றிருக்கின்றார்கள். அவ்வாறு முயன்றவர்களிலே கல்வி கற்ற புலவர்கள் மட்டுமன்றி அரசர்களும் போர்வீரர்களும் பங்கெடுத்துக் கொண்டார்கள். சில எடுத்துக்களைக் கூறுவோம்.

சங்கத்தார் காலத்தில் சேரர்களில் செங்குட்டுவனும், சோழர்களில் கரிகாலனும், பாண்டியர்களில் நெடுஞ்செழியனும், வடநாட்டிற்கு ஏகி வெற்றிபெற்று திரும்பினதை அறிவோம். பிறகு பல்லவர் காலத்தில் சிறுத்தொண்டனாரும், கலிப்பகையாரும் வடபுலத்தில் சென்று வாகை சூடினதை அறிவோம். அதற்குப்பிறகு சோழர் பேரரசுக் காலத்தில் இராஜராஜன், இராஜேந்திரன் முதலியோர்கள், வடபால் கங்கை வரைக் கும், கீழ்பால் கடல் தாண்டி கடாரம் வரைக்கும், தென்பால் கடலும், கானலும் தாண்டிப் புலனரிமட்டும், சென்று வென்றதை அறிவோம். குலோத்துங்கன் காலத்தில் கருணாகரத் தொண்டமான் கலிங்கத்தை வென்று கோதாவரிக்கரையில் இடக்கரம்பையில் தமிழ்ச் செய்யுட் கல் வெட்டு பொறித்ததை அறிவோம். ஆகவே மன்னர்களும் படைத் தலைவர் களும் தமிழர் வீரத்தையும் பண்பாட்டையும் வடக்கும், கிழக்கும், தெற்கும், கொண்டு செலுத்தவில்லையா?

இனி தென்னாட்டுப் புலவர்களை எடுத்துப் பார்ப்போம். கிறிஸ்து பிறப்பதன் முன் 3, 4, நூற்றாண்டளவில் சாணக்கியர் என்ற தென்னாட்டு அறிஞர், வடநாட்டுச் சந்திரகுப்தனுக்கு அமைச்சனாயிருந்ததை அறிவோம். பல்லவர் காலத்தில் காஞ்சிபுரத்தில் கற்று அறிந்த தர்ம பாலர் வடக்கே சென்று நாலந்தா பல்கலைக் கழகத்தில் தலைமை ஆசிரிய ராய் விளங்கினார். பிறகு அப்பரடிகள் கயிலை மட்டும் தமிழ் பாடிக் கொண்டு சென்றார். இடைக்காலத்தில் சங்கரரும், உடையவரும் வட காசிக்கும், காஷ்மீரத்திற்கும் சென்றிருக்கின்றார்கள். மூன்று நூற்றாண் டின் முன் குமரகுருபர அடிகள் காசிக்குச் சென்று இந்தியை கற்றுக் கொண்டும் தமிழை வளர்த்தினார். இவ்வாறு நமது முன்னோர்கள் தமிழ்ப் பண்பாட்டை வடநாட்டிற்கு எடுத்துச் சென்றிருக்கத் தற்போது தமிழ் அறிஞர்கள் என்னசெய்கின்றார்கள்?

தமிழின் பெருமையை தாமும் ஆராய்வதில்லை. பிறர் அறியும்படி எடுத்துச் சொல்லுவதுமில்லை. 'வடநாட்டு அரசன் பிரகதத்தனுக்குத் தமிழ் அறிவுறுத்துதலின் பொருட்டுக் குறிஞ்சிப்பாட்டை அருளிச்செய்த கபிலர் போன்ற புலவர்கள் இனியாவது தோன்றமாட்டார்களா? அப்போதுதான் தமிழின் பெருமை நன்கு விளங்கும்.

துன்பப் பதிகம்

[வித்துவான் : ச. பாலசுந்தரம், விரிவுரையாளர்,
கரந்தைப் புலவர் கல்லூரி.]

1

கரந்தைக் கவியரசே! காவியஞ்சேர் சீரே!
அரந்தை சிறிதுமிலா ஆசான்!—திருஅரங்க,
வேங்கடாச லப்பெரியோய்! வீரூர் தமிழ்மகனே!
யாங் கொளித்தாய் ஏங்குகின்றேம் யாம்.

2

செப்பு மொழிதோறும் தேர்ந்த தொனிப்பொருளும்
தப்பில் நகைச்சுவையும் தான்றேன்ற—இப்புவியில்
உன்னையன்றி எங்கட் குரைப்பார்யார்? ஓங்குதமிழ்
அன்னையென யாரளிப்பார் அன்பு.

3

அகமகிழப் பாடி அணிவிளங்கப் பேசி
முகமலர்ந்து முத்தமிழைச் சொன்ன—தகவுடையீர்!
எங்ககன்றீர் நுங்கவியின் ஏர்நலத்தைக் கண்டமரர்
அங்கழைத்துக் கொண்டனரோ ஆய்ந்து.

4

தேனூர் தமிழ்அளித்த தெய்வத்தொல் காப்பியச்சொற்
கானு உரைவகுத்த ஆன்றபுகழ்ச்—சேனு
வரையனுரை வார்த்துரைத்த வள்ளால்! நீ சென்றுய்
திருவுறையும் நம்பனடி தேர்ந்து.

5

அவ்வேங்க டாசலமும் ஆர்வேங்க டாசலமும்
செவ்வே புகழுயரத் தொத்தாலும்—வெவ்வேறே
மால்தாங்கும் அம்மலையோ, மால்நீக்கும் செந்தமிழாம்
நூல்தாங்கும் இம்மலையோ நோற்று.

6

காலன் உமைவிரும்பிக் கண்டங் கழைத்ததுன்றன்
சீலமிகு செந்தமிழைக் கேட்பதற்கோ ?—கோலமிகு
சங்கமுறு நூல்களுக்குத் தக்கஉரை காண்பதற்கோ ?
இங்குரைத்தல் வேண்டும் எமக்கு.

7

கொள்ளும் படியறியாய் கூற்றுவனென் றுன்பெயர்க்கிங்
கெள்ளளவும் சற்றும் இயைபில்லை—விள்ளரிய
தண்டமிழ்த்தாய் நன்மகனைத் தக்கோனைத் தன்மையின்றிக்
கொண்டொளித்தாய் காரணமென் கூறு.

8

தென்றிசையான் என்றுன்னைத் தேரா திருந்தேமால்
நன்றியிலாய் நீயும் நமனோ ? ஓ !—மன்றிசையச்
செந்தமிழ்த்தீந் தேம்பொழிந்த சீரார் கவியரசை
உந்திக்குள் ஏனொளித்தாய் ஓர்ந்து.

9

பாலறியாப் பாலே ! உன் பாலிருக்கும் தீங்கிற்கோர்
பால்வந்தப் பால்வலிமை பற்றுக,முப்—பால்கற்றன்
பால்விருந்தாய்த் தந்தபெரும் பாவலனை எம்முளம்வெப்
பால்வருந்தக் கொண்டனை நீ பாழ் !

10

தண்ணார் தமிழ்மொழியின் தன்மையறி நற்புலவ !
கண்ணார் கவிவரைந்த காட்சியனே !—பண்ணார்
நெடுந்தொகைக்கு நேயமுடன் நேருரைதந் தாய்யாம்
இடும்பைகொள ஏன்மறைந்தாய் இன்று ?

11

தேயப் பணிபுரிந்த செல்வன் 'திருவிக'
மேய தமிழ்ப்பூ வராகனுடன்—தாயபுகழ்ப்
பண்டிதமா நன்மணியும் பார்க்க அழைத்தனரோ
ஒண்டமிழ் சேர் 'ஆர்வி' உனை.

என் மனம் கவர் கவிஞர்.

T. A. R. சுப்புலட்சுமி, I. U. C.,
Holycross College, Trichy.

"நீராரும் கடலுடுத்த நிலமடந்தைக் கெழிலொழுகும்
சீராரும் வதனமெனத் திகழ் பரத கண்டம்"

இதுதான் நமது அருமைத் தாயகம் அறிவாற்றல் சிறந்த பாரத நாடு. இத் தனிப்பெரும் நாட்டிலே அகிலமெலாம் போற்றும் உயர் கற்பனைக் காவியம் உலகினுக்கீந்த கம்பனின் வரலாறும், அவனிக்கெல்லாம் அருமறை சாற்றிய தெய்வத் திருவள்ளுவரின் வரலாறும் கற்பனை உலகிலே கூடக் காணற்கரிய எண்ணிறந்த கட்டுக்கதைகளினிடையே சிக்கிச் சின்னபின்னமாயின. தேசப்பற்று கொழுந்து விட்டெரிந்து, தென்குமரி முதலாக இமயம் ஈறுகக் கல்வி வளம் பெருகிப் பழம் பெருமை சிறந்திருந்த பாரத நாடு ஒளியிழந்து, கவினழிந்து, சோர்வுற்று, மக்கள் பள்ளத்திலே வீழ்ந்திருக்கும் குருடர்கள் போல் இருந்த காலத்தில் தான் தேசிய கீதங்களால் உரிமை உணர்ச்சியை உண்டாக்கி, உறங்கிக்கிடந்த தமிழர்களைத் தட்டி எழுப்பிய கவிதையால் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்ட வரகவிபாரதியார் பிறந்து வளர்ந்து உருவாகி வந்தார்.

வெளிப்பூச்சான கற்பனைகள், பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் அறிவு மயங்கி ஆழ்ந்த நிலை, பயமும், வீரமும் பக்கத்திலே கொலு வீற்றிருந்த தன்மை, பயமும், பக்தியும் பாசறை கொண்டிருந்த காட்சிகள் அனைத்தின் உறைவிடமாகத் திகழ்ந்ததுதான் இந்நாடு. அடிமை இருளிலே கண்ணற்றுக் குருடராகப் பாரத நாட்டின் புதல்வர்கள் நேற்று வாணிகம் செய்ய வந்தவருக்குக் கை கட்டி, வாய் பொத்திப் பல் காட்டி அக்ரமங்களுக்கு நிலைக்களனுய்ச் சேவகம் செய்த அதே தருணத்தில்தான் நமது அருங்கவி, இருளிடையே ஆதவன் உதித்தாற்போன்றும், அக்ரமங்களால் சிறந்து விளங்கிய ஆங்கில ஆட்சியாளருக்குச் சாவுமணி அடித்தாற்போன்றும் தோன்றி அஞ்சாமையை ஊட்டி, அறிவொளியைப் பரப்பித் தமிழகத்தின் பெருமையை அவனியெல்லாம் நண்குணர்ந்துய்யுமாறு மக்களுக்காக மக்கள் மனத்துள் உறையும் எண்ணத்துடிப்புக்களை, சிந்தனையால் பீறிடும் சீரிய கருத்துக்களைச் செஞ்சொற் சித்திரங்களாகத் தீட்டி மகிழ்வித்தார். தமிழ் மொழிக்குப் புத்துணர்வும், தமிழருக்குப் புத்துயிரும், புது வாழ்வும் தந்து தனது கவிதைகளைத் தமிழ் நாடு முழுதும் பரப்பினர். என்! பரப்பினர் என்று கூறுவதைவிட அவரது கவிதைமனம் தானுகவே தமிழ் நாடு முழுவதும் பரவியது எனக் கூறுவது மிகையாகாது. பாரதியாருக்கு முன்னிருந்த புலவர்களெல்லாம் சொந்த நாட்டை விட்டு விட்டு மேக மண்டலத்தில் எங்கோ உள்ள, நினைத்தற்கும், காணற்கும் அரிய சுவர்க்க பூமியன் கவினைப்பற்றிக் கவிதை இயற்றினர். மக்கள் அவற்றைக் கருத்திற்காக அல்ல, கலை நயத்திற்காகப் பாராட்டினர்.

எண்ணற்ற கடிமலர்கள் நறுமணம் நல்கும் கோடையிலே களைப் பாற்றிக் கொள்ளும் வகை கிடைத்த குளிர் பூங்காவிலே மயில்கண்டன்ன மடைநடை பொருந்திய ஆரணங்கு உலவிக்கொண்டிருக்கிறாள். கூனிக் குறுகியவளாய், அல்லல்களுக்கெல்லாம் நிலைக்களனுயுள்ள திரைந்த முகத்தினை யுடையவளாய் ஒரு வயோதிக மாது எதிர்ப்படுகிறாள். முதிய பிராட்டியின் அவல நிலையைக் கண்ணுற்ற செல்வியின் உள்ளம் பதை பதைக்கிறது. "பாட்டி! இவ்வவல நிலையை நீங்கள் ஏன் எய்தினீர்கள்? உங்கள் மன வருத்தத்திற்குக் காரணம் யாது", எனத் தனது குயிலினு மினிய மழலை மொழியில் வினவுகிறாள். முதிய மங்கை, "அணங்கே! எனது அருமையான தவப்புதல்வர்கள் ஆயிரமாயிரமாகக் கைகளிலே அடிமை விலங்கு பூண்டுக் கதியற்றுத் தவிக்கின்றனரே! அவரது துன்பக் கண்ணீரைத் துடைப்போர் இல்லையோ? "எனக் குருதிநீர் சிந்துகிறாள். அவ்வளவில் நங்கையின் நீலக்கண்கள் கொழுந்து விட்டெரிந்தன. நரம்புகள் துடித்தன. "அருமைத்தாயின் அடிமைத் தளையைக் கட்டெறியாமல் விடேன்", எனச் சபதம் செய்கிறாள். அவ்வரிய ஆரணங்கு வேறு யாருமில்லை. நம் அருந்தமிழ்த்தாய் தான். அவளது மொழியை உறுதிசெய்த பல தவப்புதல்வர்களிடையே ஒருவர்தாம் நமது தென்னாட்டுக் கவிஞர் பாரதியார்.

பாரதியார் தேசியக் கவிஞர் மட்டுமல்லர். சீர்திருத்த வானிலே தோன்றி மின்னும் விடிவெள்ளி. அவர் தந்நாடு அடிமைத் தளையினின்றும் விடுபெறவேண்டும் என்று, பிறநாட்டு மக்களின் சுதந்திரப் போராட்டத்தைக் கவிதைகளாக்கி அளித்தார். "மன்னும் இமயமலை எங்கள் மலையே" என்னும் "செந்தமிழ் நாடென்னும் போதினிலே இன்பத் தேன் வந்து பாயுது காதினிலே" என்னும் அவர் பாடிய பாடல்கள் நம்மை மெய்சிலிர்க்கச் செய்கின்றன.

நாட்டுப் பற்றை ஊட்டக்கூடிய பாக்கள் ஒரு சிறிதும் இல்லாத காலம், பத்தாம் பசலிக் கருத்துக்களையும், மூட நம்பிக்கைகளையும் உண்டாக்கும் குருட்டுக் கொள்கைகளையும் பாடிக்குவித்த காலம். இவ்வாறு இருண்டிருந்த கவிதை உலகிலே பேரொளி வீசியது பாரதியின் தெவிட்டா இன்பம் படைத்த கவிதை. அவர் சங்ககாலக் கவிதை சிந்தாமணி, கம்பனது இராமாயணம் இவற்றின் சுவையையும் பிழிந்து இக் காலத்திற் கேற்றவாறு இனிமை பெய்யும் கவிதைகளாக்கித் தந்தார். கவிதை உலகிலே புத்துயிரை உண்டாக்கிப் புதுமை பூக்கச் செய்தார். படியாத பாமரருக்கும் அவர் கவிதை இடமளித்தது.

பாரதி நமது எண்ணங்களை நன்றாக மனத்திற் கொண்டு, தாய் மொழிப் பற்றுக்கொண்ட ஆர்வத்தால் உண்மையான கவி விளைவிக்கும் ஒப்பற்ற இன்பத்தை உண்டாக்கித் தரும்படியான செய்யுட்களாக அமைத்தார். அவரது நோக்கம் சாதாரண மக்களின் உள்ளங்களைக் கொண்டு உயர்ந்த கருத்துக்களை மனத்திற் பதித்து உணர்ச்சியைத் தட்டி

எழுப்பவேண்டும் என்பதேயன்றி வேறொன்றுமில்லை. அத்தகைய ஆற்றல் அவரிடம் நிறைந்திருந்தது. ஆக அவர் இசைக்குவேண்டிய விதி முறைகளைப் பொருட்படுத்தாமல் தனது லட்சியத்திற்கே பாக்கள் அமைக்கப் பாடுபட்டார். எத்தகைய விதமாக அவர் பாடினும் அவை அழகாக அமைகின்றன. அவர் தமது பாக்களில் எளிமை, இனிமை இசை முதலியவற்றைப் புகுத்தி நம்மைப் பரவசத்தில் ஆழ்த்துகின்றார்.

"வாழ்க நீ எம்மான் இந்த வையத்து நாட்டிலெல்லாம்
தாழ்வுற்று வறுமை மிஞ்சி விடுதலை தவறிக் கெட்டு
பாழ்பட்டு நின்றதாமோர் பாரத தேசந்தன்னை
வாழ்விக்க வந்த காந்தி மகாத்மாவே வாழ்க."

இப் பாடலில் எளிமையும் இனிமையும் அடங்கியுள்ளன என இயம்புதல் சர்க்கரை தித்திக்கின்றது, தேன் இனிக்கிறது எனக் கூறுவது போல் ஆகுமன்றோ? இதன் பொருளை விளக்க ஒரு பேரகராதியோ, பேராசிரியரோ தேவையில்லை. ஆ! அப்பா, அத்தனை இனிமையாக உள்ளது. அரைக்க, அரைக்கச் சந்தனம் மணப்பது போல, உரைக்க, உரைக்கப் பொன் மாற்றுக் குறையாதது போல அவரது பாடல் படிக்கப் படிக்கச் சுவை குன்றாது தெவிட்டாக் கனியென இசையோடு மிளிர்கின்றது.

கல்வியின் ஊற்றாய், அறிவின் சிகரமாய், நாகரீகத்தின் தோன்றலாய்ப் பிரகாசித்த நம் நாடு அறியாமையில் மூழ்கி அண்டவந்த கூட்டத்தினரிடையே அடிமைப்பட்டு அல்லலுற்றுச் சிக்கிச் சீரழிந்து மாற்றானிடம் மண்டியிட்டிருப்பதைக் கண்டு மனம் புழுங்கினார்.

"நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே!
இந்த நிலை கெட்ட மாந்தரை நினைந்துவிட்டால்."

என்ற அடிகள் அவரது உள்ளக் குமுறலை அப்படியே படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன. அவர் விடுதலை உணர்ச்சி என்னும் நல் வித்தினை மக்கள் உளமென்னும் நிலத்தில் தூவி விடுதலை வேட்கை யென்னும் செடியைப் பயிரிட்டார். செடி செழித்து வளர்ந்து மரமாகிவிட்டது. மண்டியிட்டிருந்த மாக்கள் தலை நிமிர்ந்து நடக்கும் மக்கள் ஆவதைக் காண்கின்றோம். பாரதியார் பூனை போன்றிருந்த மக்களைப் புலியாக்கினார். தாழ்ந்த தமிழகத்தைத் தட்டி யெழுப்பினார்.

"ஒருவன் உழைத்து வாழ, மற்றொருவன் உழையாதுண்ண, ஒருவன் இருந்துண்ண, மற்றொருவன் இரந்தே உண்ண, ஒருவன் மக்களை அடக்கி ஆள்பவனாக இருக்க, மற்றொருவன் அவனது அடிமையாயிருக்க — இவற்றினையா உண்மையில் இறைவன் படைத்தான்?" என்று கேட்கிறார். பெண்களை அடிமை எனக் கருதி "அடுப்பூதும் பெண்ணிற்குக்

கல்வி எதற்கு?" என்ற எதுகை, மோனை நயத்துடன் கூடிய இடைக் காலப் பழமொழியை ஒலித்து வீர முழக்கம் செய்த வெற்றி தீரர்களை அவர் அடியோடு வெறுத்தார். கரண்டி பிடித்த கை பேனா பிடிப்பதைக் கண்டதும் அவர்கள் மனத்தில் கதமும், பொறாமையும் தோன்றுவது இயல்புதானே? பல கோழை ஆண்கள் போர் புரிதற்கு அஞ்சி ஒளிந் திருந்த அதே காலத்தில் ஜான்ஸி ராணி லட்சுமிபாய், ராணி துர்க்கா பாய், ராணி அகல்யா முதலியோர் ஆற்றலுடனும், வீரத்துடனும் சமர் புரிந்த தீரச் செயல்களை அக் கசடர்கள் மறந்து விட்டாலும் அமரகவி மறந்துவிடவில்லை. அவர் பெண்கள் பொறுமையின் வடிவமென்றும், அவனியாளும் ஆற்றல் படைத்தவர்களென்றும் வெற்றிக்கொடி நாட்டிச் சங்கநாதம் முழக்குகின்றார்.

"பட்டங்கள் ஆள்வதும், சட்டங்கள் செய்வதும்
பாரினில் பெண்கள் நடத்த வந்தோம்
எட்டும் அறிவினில் ஆணுக்கு இங்கே பெண்
இளைப்பில்லை காண் என்று கும்மியடி,"

என்று பறை சாற்றுகின்றார்.

பெண்கள் கல்வி பயின்றால் அவர்கள் ஒழுக்கத்தினின்றும் தவறி விடுவார் களே என்ற மூடர்களின் வினாவிற்கு,

"நிமிர்ந்த நன்னடை நேர்கொண்ட பார்வையும்
நிலத்தில் யாருக்கும் அஞ்சாத நெறிகளும்
திமிர்ந்த ஞானச் செருக்கும் இருப்பதால்
செம்மை மாதர் திறம்புவ தில்லையாம்,"

என ஆணித்தரமாக அவர் விடையிறுக்கிறார். மேலும் அவர் கற்பனையில் உதித்த புதுமைப் பெண்ணைப்பற்றி அறிவோம்:—

"சாத்திரங்கள் பலபல கற்பராம்
சவுரியங்கள் பலபல செய்வராம்
மூத்த பொய்ம்மைகள் யாவும் அழிப்பராம்
மூடக் கட்டுகள் யாவும் தகர்ப்பராம்
காத்து மானிடச் செய்கை அனைத்தையும்
கடவுளர்க் கினிதாகச் சமைப்பராம்,
ஏத்தி யாடவர் போற்றி—வாழ்வராம்
இளைய நங்கையின் எண்ணங்கள் கேட்டிரோ?"

இவ்வாறு பாரதியார் கண்ட புதுமைப் பெண்டிர் பலர் நம் நாட்டில் இருப்பரேல் நம் நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கு யாதொரு தடையுமில்லை ஒன்றே கூறலாம். எனவே நம் நாட்டுப் பெண்டிர் அவர் கூறிய வழி நடந்து புகழேணியின் உச்சிப்படியிலே, கோபுரத்தின் உச்சித் தீபமாக இலங்க முன்வரவேண்டும். எனவே பாரதியார் மறுமலர்ச்சி வானிலே தோன்றிய விடிவெள்ளி. அவர் குவிந்த மலரைக் குவலயத்தில் மலரச் செய்து குன்றாப் புகழ்பெற்றார்.

புரட்சிக் கவிஞராகிய அவர், அடிமைத் தன்மையை எதிர்த்து ஆர்த்தெழுந்த மக்களுக்கு ஆங்கிலேயர் அளித்த அல்லல்களையும், கடலிலே கலம் செலுத்திய மறத் தமிழர் சிதம்பரனர் செக்கிழுக்கப்பட்டதையும் கீழ்க்கண்ட அடியில் கூறி அடிமைத்தளையை அறுத்தெறிய மக்களுக்கு அறைகூவல் விடுக்கிறார்.

"மேலோர்கள் வெஞ்சிறையில் கிடப்பதும்
நூலோர்கள் செக்கடியில் நோவதும் காண்கிலையோ."

என இந்தியரின் இழி நிலையைத் தக்க காலத்தில் மக்கள் மனத்தில் பதியும்படியான எளிய நடையில் எடுத்தியம்புகிறார். இங்ஙனம் மடமையிருள் நிறைந்திருந்த தமிழகத்திலே பெரும் சுடரெனப் புரட்சி ஒளியாய்த் திகழ்ந்தார். சமுதாயப் பிரிவினல் சரிந்து கிடந்த தமிழ்த்தாயைச் சரிசெய்யத் துணிந்தார். அவர் காலம், மடமையைத் தோழமையாகக் கொண்ட மக்கள், மானம் சிறிதென எண்ணி, வாழ்வு பெரிதென எண்ணும் மக்கள், கண்கள் இரண்டிருந்தும் காணும் திறமையற்ற மக்கள் அவரைக் குலத்துரோகி யென்றும், நாசக்காரன் என்றும் பறை சாற்றினர். ஆனல் அவர் அவ்வவதூறுகளை யெல்லாம் கடந்து தமது கொள்கையில் வெற்றி பெற்றார். வெள்ளத்தின் பெருக்கினைப்போல் கலைப் பெருக்கும் நிறைந்திருந்த அவர் "யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழி போல் இனிதா வதெங்கும் காணேம்," என்றும், "மறைவாக நமக்குள்ளே பழம் கதைகள் சொல்வதிலோர் மகிமையில்லை" என்றும் கூறுகின்றார். அவர் உலகத்தாரின் உள்ளத்தில் சுத்த இரத்தம் ஓடப்பண்ணி மாந்தர் வாழ்வை அமர வாழ்வாக்க வேண்டுமென்றும், தாம் கனவுலகத்தில் காணும் புது உலகத்தில் நம் மூடக்கட்டுகள் யாவும் தகர்ப்போம் என்று சபதம் செய்து கொள்ளவேண்டுமென்றும் விரும்புறார்.

வால்டேர், ரூஸே இவர்களின் புதிய எண்ணங்கள் எங்ஙனம் அடிமைக் கோட்டையினைத் தகர்த்தனவோ, மாஜினியின் வீரவாக்குகள் எங்ஙனம் இத்தாலிக்குப் புத்துயிரும் புதுநலனும் அளித்தனவோ அதுபோல் அமரகவி பாரதியின் பாடல் உறங்கிக் கிடந்த தமிழரைத் தட்டியெழுப்பி, தமிழ் நாட்டை விழிப்புறச் செய்து, மொழிப் பற்றற்று இருந்த தமிழ் மக்களுக்குத் தாய்மொழி மீதும், தமிழ் நாட்டின் மீதும் உண்மைப்

பற்றுக் கொள்ளச்செய்து வீதியெலாம் தமிழ் முழக்கம் செழிக்கச் செய்து விட்டது என்பது உறுதியான முழுமதிபோல் அவரது பாடல்கள் கவின் பெற்று விளங்குகின்றன.

பாரதியார் கவிஞர் மட்டுமல்லர். பெரும் தீர்க்க தரிசியுமாவார். ,, கத்தியின்றி ரத்தமின்றி வரும் யுத்தத்தில்,'' இந்தியர் வெற்றிபெறுவர் என்பதை அவர் முன்னுடியாவவே கண்டு கூறியுள்ளார்.

"தனியொருவனுக் குணவில்லையெனில்
ஜகத்தினை அழித்திடுவோம்''

என்று முழக்கம் செய்த அவர் இன்று கோடிக்கணக்கான மக்கள்

"நெருப்பினுள் துஞ்சலு மாகும் நிறப்பினுள்
யாதொன்றும் கண்பா டரிது''

என்ற வள்ளுவரின் வாய்மொழிக்கினங்க வறுமையில் அல்லல் படுவதைக் கண்டிருப்பரே யெனில் தனது கவிதையால் இவ் வுலகத்தையே அழித் திருப்பர்.

இத்துணைச் சிறப்புவாய்ந்த வரகவியார் "என் உளம் கவர் கவிஞர்'' மாத்திரமல்லர். அனைவரது உள்ளத்தையும் கவர் கவிஞர் என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் நன்குணரப்படுகின்ற தன்றோ? அவர் காட்டிய ஒழுக்க நெறியில் சிறந்து நடந்து அமர வாழ்வு அடைய வேண்டியது தமிழகத்தின் தவப் புதல்வர்களாகிய நமது கடமையாகும். நம் நாட்டிலுள்ள ஒவ்வொரு பெண்ணும் பாரதி கண்ட நெறியில் தவறாது ஒழுகி உயர் திருமதி விஜயலட்சுமி பண்டிட், இசைக்குயில் சரோஜினி தேவி முதலிய பெண்மணிகளைப்போன்று பல்வகைக் கலைகளிலும் தேர்ச்சியுற்று நாட்டு நலகிற்காகப் பாடு படுவரேல் நம் நாடு

"நீராரும் கடலுடுத்த நிலமடந்தைக் கெழிலொழுகும்
சீராரும் வதனமெனத் திகழு'' மென்பதில்
ஐயம் சற்றுமில்லை.

வாழ்க பாரதி யுகம்!
வாழ்க அவர் புகழ்!!
வாழ்க அருந்தமிழ்ச் சங்கம்!!!

கவியரசரின் நகைச் சுவை.

சி. நடராசன், IV U. C.
கரந்தைப் புலவர் கல்லூரி.

"தமிழ் மொழியை நான் ஊன்றிப் படித்தேன். படிக்கப் படிக்க அம்மொழியிலுள்ள அழகு அதிகமாகத் தெரிந்தது. மிகச் செம்மையானதும் அமிழ்தம் போன்றதுமான மொழி. அம்மொழியைப் படித்ததிலிருந்து நான் தெரிந்து கொண்டது, தமிழ்மொழி சிறந்த அறிஞர்களால் ஆக்கப்பட்ட உயர்ந்தமொழி; அம்மொழியின் அமைப்பும் பண்பட்ட அறிஞர்களையும் நிபுணர்களையும் தோற்றுவிக்கும் ஆற்றல் அமைந்தது என்பவையாகும். எனவே சென்னைக்கு வெளியில் உள்ளவர்களும் தமிழ் மொழியைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்." இவ்வாறு "மாடர்ன் ரிவியூ" என்ற நாளிதழில் காந்தியடிகள் எழுதியிருந்தார். அடிகள் கூறியது போலவே கல்வியிற் சிறந்த பெருமக்கள் பலர் நம் தமிழ் நாட்டில் அன்றும் இன்றும், என்றுமே இருந்தனர்; இருந்து வருகிறார்கள் என்பதை நூல்கள் வாயிலாகவும் கண்கூடாகவும் நாம் அறிந்து வருகிறோம். அண்மையில் வாழ்ந்து மறைந்த அருந் தமிழ்ப் புலவர்களில் அரங்க. வேங்கடாசலம் பிள்ளை அவர்கள் முதல் வரிசையில் வைத்து எண்ணத்தக்கவராவர்.

இறுதிநேரம் வரைத் தமிழ்த் தொண்டாற்றிய கவியரசரவர்கள் நூலாசிரியரும், உரையாசிரியரும் செய்யுளியற்றுதலில் வல்லுநருமாவர். அவர்கள் இயற்றிய செய்யுட்கள் யாவும் சிலேடை அணி நயம் மிகுந்து கேட்போர்க்குத் தணியா இன்பம் பயப்பனவாகும். கடமை உணர்ந்த ஆசிரியர்கள் குறைந்துள்ள இக்காலத்திலே ஆசிரியர்கள் எவ்வாறு பாடம் சொல்லவேண்டும் என்பதற்கு அவர்கள் எடுத்துக்காட்டாக இருந்தார்கள். எண்பொருளவாகச் செலச் சொல்லும் ஆற்றல் அவர்களிடம் இயல்பாகவே அமைந்துகிடந்தது.

இலக்கணப் பாடங்களை நுண்ணுணர்வு குறைந்த மாணவர்களும் எளிதில் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் எளிய முறையில் பாடம் சொல்லுவதில் அவருக்கு நிகர் அவரேதான். இவற்றை யெல்லாம்விட சிறப்பாக அவர்களிடம் அமைந்து கிடந்த ஆற்றல் எந்தச் சூழ்நிலையிலும் நகைச்சுவை அமையப் பேசுதலாகும். இடுக்கண் வருங்கால் நகுக என்ற குறளுக்கு இலக்கியமாக இருந்தார். மரணப் படுக்கையில்கூட நகைச் சுவை அமையப் பேசித் தன்னைப் பார்க்க வந்தவர்களை மகிழ் விக்கும் ஆற்றல் அவர்களிடம் மங்காதிருந்தது. அவர்களது எச்சமாகிய நகைச்சுவைக் குறிப்புக்கள் சிலவற்றைத் தொகுத்து எழுதுவதே ஈண்டு எமது நோக்கமாகும்.

"தக்கார் தகவில ரென்ப தவரவர்
எச்சத்தாற் காணப் படும்." (குறள் 114)

"தமிழ் மொழியைத் தெரிந்து கொண்டவர்கள் தன்னை அம் மொழிக்கு அடிமையாக்கி அம்மொழியே நாடெல்லாம் பரவ வேண்டுமென்று விரும்புவார்கள் என்பது யாம் அறுதி யிட்டுக் கூறக் கூடிய உண்மையாகும்" என்று செந்தமிழ்ப் புரவலர் தமிழவேள் உமாமகேசுவரம் பிள்ளை அவர்கள் கூறினார்கள். அவர்கள் கூற்றை உண்மையாக்கியவர்களுள் கவியரசுரும் ஒருவராகும்.

குடும்பம்

அவர் தன் மனைவியைப்பற்றிக் கூறும்போது நான் முகமதியப்பெண்ணை மணந்து கொண்டேன் என்று கூறு வார். அதைக் கேட்டவர்கள், இவர் இந்துவாக இருக்கிறாரே? எவ்வாறு முகம்மதியப்பெண்ணை மணந்து கொண்டார்? ஏன் மணந்துகொண்டார்? என்று பல வியப்புக் குறிகள் முகத்திலே தோன்ற அவர் முகத்தைப் பார்ப்பார்கள். அவர்கள் மனப் போராட்டத்தை உணர்ந்த அவர், உடனே "முகம்மதி போன்ற பெண்" என்பார். கேட்டவர்கள் தாங் கள் எண்ணியதையும் அவர் சொல் நயத்தையும் எண்ணி விழுந்து விழுந்து சிரிப்பார்கள்.

கவியரசருக்கு ஒரு மகன் உண்டு. மகனுக்குத் திருமண ஏற்பாடுகள் செய்துகொண்டிருந்தபோது ஒருசமயம் அது குறித்து நண்பர்களிடையே பேச்சு எழுந்தது. கவியரசர் "சு. ம. திருமணமாகச்" செய்ய எண்ணியுள்ளேன் என்று கூறினார்கள். நண்பரொருவர் இடைமறித்து ஏன் அவ்வாறு செய்ய எண்ணினீர்கள் என்று வினவினார். அதற்கு அவர், இரண்டுபேருக்கும் (மாப்பிள்ளைக்கும் பெண்ணுக்கும்) அது தான் விருப்பமாக இருக்கிறது என்று கூறினார். நண்பர்கள் சு. ம. திருமணம் என்பதைச் "சுயமரியாதைத் திருமணம்' என்று எண்ணிக்கொண்டார்கள். திருமணம் முடிந்தது. நண்பர்கள் எதிர்பார்த்தபடி ஒன்றும் அங்கு நடைபெறவில்லை. சிறிது ஏமாற்றமடைந்த நண்பர்கள் கவியரசரைக் கண்டு கேட்டார்கள். நான் கூறியபடி சு. ம. திருமணமாகத்தானே நடந்தது என்றார். நண்பர்கள் சிறிது தடுமாற்ற மடைந் தார்கள். மீண்டும் இங்கு திருமணம் சுப்பிரமணியனுக்கும் (மாப்பிள்ளை பெயர்) மங்கயர்க்கரசிக்கும் (பெண்ணின்பெயர்) தானே நடந்தது என்றார். அங்கிருந்த அனைவரும் கொல் லென்று சிரித்துவிட்டார்கள். அப்பொழுது ஒரு நண்பர், முன்பு எங்களிடம் "இரண்டுபேருக்கும் அதுதான் விருப்பம்" என்று கூறினீர்களே என்று வினவ, ஆமாம் சுப்பிரமணிய னுக்கு மங்கையர்க் கரசியைத்தான் விருப்பம்; மங்கையர்க் கரசிக்கும் சுப்பிரமணியன் மேல்தான் விருப்பம் என்றார். இதைக் கேட்ட நண்பர்கள் யாவரும் இதனை எண்ணி எண்ணி இன்றும் சிரித்து மகிழ்வதுண்டு.

குலம்

கவியரசர் யாதவகுலப் பெருமகனார் என்பதை எல்லோரும் அறிவர். அவர் தன் சாதி உயர்ந்தது என்றும் ஏனைச் சாதிகள் இழிந்தன என்றும் கருதும் இயல்புடைய ரல்லர். தன் சாதியார்களிடம் கண்ட குறையையும் தானே நயம்பட எடுத்துக் கூறித்தான் மகிழ்வதோடு பிறரையும் மகிழச்செய்வார். தன் மனதில் பட்ட கருத்துக்களை எந்த

இடத்திலும் எந்தச் சூழ்நிலையிலும் அஞ்சாது கூறும் இயல்புடையவர். "இடையன் தடிக்கம்பு எடுத்ததுபோல" என்ற தொடர் மொழிகளுக்கு அவர் நயம்பட விளக்கம் கூறுவார்.

இடையன் ஒருவன் தன் வீட்டிலுள்ள எருமைகளை மேய்த்துக் கொண்டு மாலையில் வீடு திரும்பினான். வரும்பொழுது தன் நீண்ட தடிக்கம்பினை பிடரியில் வைத்துக் கொண்டு தன் இரு கைகளையும் தோளின் மேலே கொடுத்து அக் கம்பினை இறுகப் பிடித்துக்கொண்டுவந்தான். வந்தவன் வந்தபடியே வாயிலுக்குள் நுழைந்தான். பிடரியில் கம்பு இருந்ததால் உள்ளே செல்ல இயலவில்லை. இதையறியாது பலதடவை அவன் முயன்று பார்த்தான் முடியவில்லை. அப்பொழுது நீண்ட கொம்புகளையுடைய எருமை யொன்று அடுத்த வாயில் வழியாக உள்ளே நுழைவதைக் கண்டான். அவ் வெருமையின் கொம்புகள் விரிந்திருந்தமையால் அது ஒரு பக்கமாகச் சாய்த்துக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்து விட்டது. அதனைக்கண்ட இடையன் எருமையின் அறிவைக் கண்டு மகிழ்ந்து பின்னர்த்தானும் அதுபோலத் தடிக்கம்பைச் சாய்த்துக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்தான். நுழைந்தவன் உணவுகொள்ள உட்கார்ந்தான். அவன் மனைவி இலையைப் போட்டுச் சோற்றினைப் படைக்க எண்ணினள். உடனே அவன் அடியே! இந்தச் சோற்றினை எருமைக்குக் கொண்டு போடு. எருமைக்குரிய வைக்கோலைக் கொண்டுவா அதைத் தான் இன்று நான் உண்ணவேண்டும்; எருமை இன்று எனக்கு ஒரு நல்ல பாடம் கற்பித்துத் தந்தது என்று சொல்லி நடந்ததைக் கூறினனும். அதுமுதல் "இடையன் தடிக்கம்பு எடுத்ததுபோல" என்ற தொடர்மொழி வழங்குவதாயிற்று என்று கூறுவார். "இடையன்புத்தி பிடரியிலே" என்ற தொடர்மொழிக்கும் இதுபோலவே நயம்பட விளக்கம் கூறுவார்.

நாட்டுப்புறத்திலுள்ள ஆயர்களும், ஆய்ச்சியர்களும் கூறும் தொடர் மொழிகளில் அமைந்து கிடக்கும் இரு

பொருள்படும் கருத்துக்களை அகப்பொருள் சுவைபட நயமாக எடுத்துக் கூறுவதிலும் இவர் மிக வல்லுநர். அவற்றை எழுதிக் காட்டுவதானல் அவற்றிலுள்ள அகப்பொருட் சுவைகளை உள்ளவாறே உணரமுடியாது. அவற்றினை அறிந்தார் மாட்டுத் தெரிந்து மகிழ்க.

இரு புலவர்கள்

அருளப்பன் என்னும் புலவர் ஒருநாள் தன் நண்பன் புலவர் மணிவண்ணனை விருந்திற்கு அழைத்தார். விருந்து சிறப்பாக நடைபெற்றது. விருந்து முடிந்து இருவரும் ஓரிடத்தில் அமர்ந்தபின் அருளப்பன் தன் மனைவியை அழைத்து "ஐயா உண்ட இடத்தில் சாணி தடவு" என்றார். (உண்ட இடம் இங்கு இரு பொருள்பட அமைந்துள்ளது) குறிப்பை உணர்ந்த மணிவண்ணன் விரைவாக "சொன்ன இடத்தில் தடவுங்கள்" என்றார். இவ்வாறு புலவர்கள் நயம்படக் கூறிக் கொள்வார்கள் என்று அவர் மிக நயமாக எடுத்துக் கூறுவார்.

தேங்காய்

திருமண இல்லங்களில் வந்தவர்களை வரவேற்று சந்தனம், வெற்றிலை, பாக்கு முதலியன கொடுப்பார்கள். சில இடங்களிலே தேங்காயும் சேர்த்துக் கொடுப்பதுண்டு. திருமண வீட்டில் தேங்காய் கொடுத்து விட்டால் சென்றவர்கள் அதை வாங்கிக்கொண்டு உடனே வந்துவிட வேண்டும். நண்பகல் உணவுக்காக அங்கு காத்திருக்கக் கூடாது. இதை நேரில் கூறுவது நாகரிகமல்ல என்று கருதியே திருமண வீட்டார் தேங்காயைக் கொடுத்து தேங்காய் (தேங்காய்: இங்குத் தங்காதே) என்று மறைமுகமாகக் கூறுகிறார்களாம் என்று கூறுவார் அவர்.

சூட்டுப் போடுதல்

ஒரு சமயம் நமது கவியரசரிடம் ஏறக்குறைய அறுபது வயது நிரம்பிய ஒருவர் வந்து "என்னுங்க நமது விடாக் கண்டன் வருடம் இரண்டாகியும் இன்னமும் பணம் தா

வில்லை ; அதற்காக நான் சூட்டுப் போடப் போகிறேன்" என்று கூறினர். உடனே கவியரசர் "நீங்கள் இவ்வளவு வயதுக்குப் பிறகு சூட்டுப் போட்டால் அழகாக இருக்காது; மேலும் பணமும் அதிகமாகச் செலவாகும்" என்றார் (சூட்டு இங்கு இரு பொருளில் அமைந்துள்ளது) பக்கத்தில் நின்ற மாணவர்கள் கொல்லென்று சிரித்து விட்டார்கள். மாணவர்கள் சிரிப்புக்குக் காரணம் என்னவென்று அறியாத முதியவர் "இஞ்சிதின்ற மந்திபோல" திரு திருவென்று விழித்தார்.

அச்சுக்கூடம்

அச்சுக்கூடம் ஒன்றிலே முருகையன் என்பவர் அலுவல் பார்த்துவந்தார். அவர் அடிக்கடி வெளியே எழுந்து செல்வார். அச்சுக்கூட உரிமையாளர் எங்கேயப்பா செல்கிறாய் என்று கேட்டால் அவர் "காரியமாக"ச் செல்கிறேன் என்று கூறுவது வழக்கம். ஒருசமயம் உரிமையாளர் அச்சுக்கூட வரவு செலவு கணக்கைப் பரிசோதித்தார். அப்பொழுது அங்கிருந்த காரீயம் முழுவதும் காணவில்லை. உடனே முருகையனை அழைத்துக் கேட்டார். அவர் நான்தான் எடுத்துச் சென்றேன் என்று கூறினர். உரிமையாளர் ஏன் என்னிடம் கேட்காமல் எடுத்துச் சென்றாய் என்று கோபமாகக் கேட்டார். முருகையன் பரபரப்படையாமல் தங்களிடம் சொல்லிக் கொண்டேதான் எடுத்துச் சென்றேன் ; நான் அடிக்கடி வெளியே போகும் போதெல்லாம் தாங்கள் எங்கே செல்கிறாய் என்று கேட்பீர்கள் ; அப்பொழுது நான் "காரீயமாக"ச் செல்கிறேன் என்று கூறுவதுண்டு. நான் போகும் போதெல்லாம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் காரீயத்தை எடுத்துச் சென்றேன் ; இப்பொழுது தீர்ந்துவிட்டது என்று கூறினன். இவ்வாறு நகைச்சுவைபடக் கற்பனைக் கதைகள் பல அவர் கூறுவதுண்டு.

பந்தலிலே பாகற்காய்

உறவினர்கள் இறந்து விட்டால் பெண்கள் அங்குச் சென்று அழுவதுண்டு. அழும்போது அவர்கள் பலவிதமான

பாடல்களும் பாடுவதுண்டு. அவ்வாறு அழுகின்ற பெண்கள் இறந்தவர்களுக்காகவே உண்மையாக அழுகிறார்களா? இதனைக் கவியரசர் மிக வேடிக்கையாகக் கூறுவார். உற வினர் ஒருவர் இறந்துவிட்டார். இரண்டு பெண்கள் அங்குச் சென்றார்கள். அந்த வீட்டின் முற்றத்தில் பாகற்காய் பந்தல் ஒன்று படர்ந்திருந்தது. காய்கள் காய்த்துத் தொங்கின. இதை அப் பெண்கள் போகும்போதே பார்த்துக்கொண்டு சென்றார்கள். கூட்டத்தோடு சேர்ந்து அழ ஆரம்பித்தார்கள். அழுகையினிடையே ஒருபெண் "பந்தலிலே பாகற்காய்" என்ன அடுத்தபெண் 'போகையிலே பார்த்துக்கொள்வோம். என்றாள். இவ்விருவர் உரையாடலையும் அழுகையோடு அழுகையாய் கவனித்துக் கொண்டிருந்த வீட்டுச் சொந் தக்காரி—இறந்தவரின் மனைவி விரைவாக "ஐய்யய்யோ! விதைக்கல்லோ போட்டிருக்கேன்" என்று அழுது கூறினாள். இவ்வாறு பல நிகழ்ச்சிகளைக் கற்பனை செய்து நகைச்சுவை படக் கூறுவதில் மிகவன்மை பெற்றிருந்தார் கவியரசர்.

ஓட்டலில் நடந்தவை

நாகமணி பாலக்காடு சென்றிருந்தான். ஒரு ஓட்டலில் சிற்றுண்டி அருந்த நுழைந்தான். பலகாரங்கள் உண்டபின் காப்பிகுடிக்க எண்ணினான். காப்பியைப் பார்த்தான். கறுப் பாக இருந்தது. ஓட்டல் உரிமையாளரை நோக்கி ஏனய்யா காப்பியில் பாலூற்றுவதில்லையா? என்று கேட்டான். உரிமை யாளர் போர்டைப் பார்க்கவில்லையா? என்று எதிர் வினா விடுத்தார். நாகமணி எழுந்து சென்று போர்டைப்பார்த்தான் "பாலக்காட்டார் ஓட்டல்" என்று எழுதியிருந்தது.

பாரிஸ் ஓட்டிலில் ஒரு அறை. ஏறக்குறைய 20 வயது நிரம்பிய இரண்டு இளைஞர்கள் எதிரெதிரே உட்கார்ந்திருந் தார்கள். ஒருவர் இலண்டனைச் சார்ந்தவர். பெயர் கை. மற்றொருவர் பாரிஸ் நகரினர். பெயர் நிக்சன். இரண்டு பேர்

எதிரிலும் இரண்டு பெரிய கண்ணாடிகளிருந்தன. கண்ணாடியின் வழியாக தங்கள் இருவருக்குள்ளிருக்கும் உருவ ஒற்றுமையைப் பார்த்து இருவரும் வியப்பெய்தினார்கள். அமைதி நிலவியது. திடீரென நிக்சன் தாங்கள் எந்த ஊர் என்றார். இலண்டன் என்று கூறினார் நை. மீண்டும் நிக்சன் தங்கள் தாயார் இருபது வருடங்களுக்கு முன்பு இங்கு வந்திருக்கிறார்களா? என்று கேட்டான். நிக்சனின் கருத்தைக் கணப்பொழுதில் உணர்ந்த நை, என் தாய் இங்கு வந்ததில்லை, என் தந்தை இருபது வருடங்களுக்கு முன் இங்கு வந்திருக்கிறார் என்று கூறினார். "முத்தெடுக்கப் போய் சிழிஞ்சில் அகப்பட்ட கதைபோலாயிற்று" நிக்சன் நிலை. இந் நகைச் சுவை நிகழ்ச்சியின் மூலமாகக் கவியரசர் மேனாட்டாரின் 'கற்பு நிலையைக்' குறிப்பாகச் சுட்டிக் காட்டுவது கருதத் தக்கது.

சோணாடு

உணவுப் பங்கீடு அமுலிலிருந்த நேரத்தில் தஞ்சையிலும் பஞ்சத்தின் சாயல் படிந்திருந்தது. அப்பொழுது "சோணாடு சோறுடைத்து" என்ற தொடர் மொழியிலுள்ள "சோறு" என்பதில் வல்லின றகரம் தவறாக எழுதப்பட்டுள்ளது; "சோணாடு சோர்வுடைத்து" என இடையின ரகரமே இருந்திருக்க வேண்டும் என்று கூறி உணவுப் பங்கீட்டால் தஞ்சைக்கு ஏற்பட்ட சோர்வினை எடுத்துக்காட்டுவார்கள்.

பண முடை

கவியரசர் ஓய்வு பெற்றிருந்த பொழுது அவருக்குப் பொருள் வருவாய் மிகக் குறைந்திருந்தது. நண்பர்களிடம் இதனைத் தெரிவிக்கும்பொழுது மிக நயமாக 'பணமுடையேனல்லேன்" என்று கூறுவார். இத் தொடர் பணம் உடையேன் அல்லேன் என்றும் பண முடையேன் அல்லேன் என்றும் ஒன்றுக்கொன்று எதிரிடையான இரு பொருள் படுமாறு அமைந்துள்ளமை காண்க. (பணமுடை பணமில்லாமை.)

(57-ஆம் பக்கம் பார்க்க)

கவியரசும் கடமையும்.

வித்துவான், ந. இராமநாதன்.
துணைத்தலைவர், கரந்தைப் புலவர் கல்லூரி.

கரந்தைக் கவியரசு, அரங்க. வேங்கடாசலம் பிள்ளையவர்கள் இருபதாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய சிறந்த புலவரும், கவிஞரும், உரையாசிரியரும் ஆவார். இவரைத்தான் கவியரசென்று குறித்துள்ளேன். அண்மையில் காலஞ்சென்ற கவியரசால், தமிழ் நாட்டில் வதியும் புலவர்களும் பிறரும் அறிந்துகொள்ளும் கடமைகள் யாவை? என்பதை ஆய்வதே இக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும். உலகில் காணப்படும் உயர்திணை அஃறிணையாய ஒவ்வொரு பொருளும் பல உண்மைகளை விளக்கிக் கொண்டுள்ளன. அஃறிணைப் பொருள்களும் உண்மைகளைக் காட்டும்போது, கற்று வல்ல சிறந்த மனிதனின் வாழ்வு உண்மைகளைக் காட்டாதிருக்குமோ? அவ்வாறு காணும் உண்மைகளை நம்முடைய வாழ்வில் ஒல்லும் அளவில் மேற்கொள்ளுவதே நாம் அவருக்குச் செய்யும் தொண்டாதலோடு, நமக்கும் ஆக்க வழிகளைச் செய்துகொண்டதாகவும் ஆகும்.

தமிழ்மொழிக்குத் தொண்டு செய்தோர் காலந்தோறும் பலராவர். பெருநிலவேந்தரும், குறுநில மன்னரும் புலவர்களின் வாழ்வுக்குத் தேவையான வளம்பல ஈந்து, அவர்களைத் தமிழ்த் தொண்டில் ஈடுபடுத்தியுள்ளனர். இவ்வாறன்றிப் பெருநிலங் காக்கும் வேந்தர் தாமே புலவராக இருந்து தமிழுக்குத் தொண்டு செய்த தன்மையையும் காணுகின்றோம். அரசன் வற்றாத வளம்பல ஈந்து மொழியை வளர்த்தமையை ஆயாமல் புலவராக இருந்து அரசரும் பிறரும் ஆற்றிய தொண்டுகளையும், அவற்றுள் கவியரசின் பங்கென்ன? என்பதையும், நாம் செய்யவேண்டியன என்ன? என்பதையும் முறையே விளக்க முயல்கின்றேன்.

புலவர்கள் தமிழுக்குச் செய்த தொண்டை மூன்று வகையாகப் பகுக்கலாம். அம் மூவகையும் யாவை? அவற்றுள் முதற்கண் கூறத் தகுந்தது பாவியற்றுதலாகும். இரண்டாவதாக உரை வரைதலைக் கூறலாம். மூன்றாவதாக கவிஞர், உரையாசிரியர் ஆயவர்களின் கருத்தைத் தெளிவாக வுணர்ந்து கேட்பார் மனங்கொள்ளுமாறு பாடங் கூறுவதனைக் கூறலாம். இம்மூன்று துறையிலும்தான் பண்டைய புலவர்கள் தமிழுக்

குத் தொண்டு செய்துள்ளனர். இம் மூவகைத் தொண்டிலும் ஈடுபட்டோரும், இரண்டை மேற்கொண்டவரும், யாதானும் ஒன்றே பற்றி நின்ற வருமெனப் புலவர் பலதிறத்தராவர் நிற்க.

முதற்கண் கூறிய பாப்புனைதலை எடுத்துக்கொள்ளுவோம். இத் தொண்டு மிகவும் அருமையானது. ஏனெனிற் கற்றவரெல்லாம் கவிபுனையும் ஆற்றலைப் பெறமுடியாது. அத்தகைய பாவியற்றும் பண்பானது, கருவிலேயே அமையவேண்டிய திருவாகுமென அறிஞர் கூறுவர். அத்தகைய பாவின் இயல்பென்ன? "பாட்டெல்லாம் மக்களின் அறிவைப் பற்றிக்கொண்டு சென்று மனத்தைத் தொடவல்லதென்றும், உரைநடை அறிவைத் தொடுமன்றி மனத்தைத்தொடும் ஆற்றல் இல்லாததென்றும்," திருமிகு, மறைமலையடிகள் கூறுவர். ஆகவே நல்ல பாடல் என்பது அறிவையும் மனத்தையும் தொடுதலகிய இரண்டு வகையான செயல்களைச் செய்யவேண்டும். அறிவினை ஈர்த்தல் வேண்டுமெனில் எடுத்துக்கொண்ட பொருள் சிறப்புடையதாக இருக்கவேண்டும். மனத்தைத் தொடவேண்டுமாயின் பா அமையும் முறை நன்ருக இருக்கவேண்டும். பொருள் நலமும், பாவமைப்பின் மேம்பாடும் கொண்ட பாக்களே மக்களின் அறிவையும் மனத்தையும் ஒருங்கே தொடமுடியும்.

கவிதையுளம் கொண்டோர் வாழ்வில் நிகழும் ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சிகளையும், காட்சிகளையும் துய்ப்புக்களையும் நன்கு சிந்திக்க வேண்டும். எண்ணங்களைப் பாலாகவும், நெஞ்சகத்தைக் கலமாகவும் சிந்தனையைத் தணலாகவும் கொள்ளலாம். சிந்தனைத்தணல் எரிய எரிய நெஞ்சக் கலத்திலுள்ள எண்ணங்களாய பால் கொதிக்கத் தொடங்கும். பின்னும் எரியுமானல் பொங்கும். அங்ஙனம் பொங்கி வழிவதே பாட்டாகும். பொதுவாக எண்ணங்களின் பொங்கலைப் பாட்டென்று கூறலாம். தந்தக் போபுரத்தினுள்ளே தாழிட்டு உட்கார்ந்துகொண்டு உண்மையைக் காண மறுத்துவிட்டு வெறும் கற்பனைக் களஞ்சியமாக எழுதிக் குவிப்பது பாட்டாகாது. பாட்டானுலும் அது நின்று நிலவாது.

கவிதை புனையும் கவிஞனின் இயலபைக் காணுதற்குப் பல பாக்கள் வேண்டுமென்பதில்லை. வரைந்த பாக்கள் சிலவாயினும் அவற்றைக் கொண்டே சிறந்த கவிஞனென்று கூறமுடியும். ஆணும் பெண்ணும் அகமொத்துக் கூடினரென்பதைச்

"செம்புலப் பெயல்நீர் போல
அன்புடை நெஞ்சந் தாங்கலந் தனவே," என்றும்,

தலைவன் செய்த கொடுமையால் நாளும் வருந்தி மனம் நொந்து உடல்நிலை கெடும் பெண், தன்னுடைய இயல்பை நெருங்கியவரிடம் கூறினள் என்பதை

"கல்பொரு சிறுநுரை போல
மெல்ல மெல்ல இல்லா குதுமே" என்றும்,

பாடும் பண்புடைய கவிஞர் பல பாடவேண்டுமென்பதில்லை. இவைகளே அவர்களின் பாப்புனையும் வன்மைக்குத் தக்க சான்ருக நின்று விளக்குகின்றன.

இந்த இருபதாம் நூற்ருண்டின் இடைப்பகுதியில் தோன்றிய கவிஞர் பலர். அவர்களுள் கரந்தைக் கவியரசு சிறந்தவராவார். இக்கால வான்முறைப்படிக் கவிதை நூற்கள் பலவரையாது போயினும் 'ஆசாஞற்றுப்படை' என்ற சிறுநூலும், வாழ்த்துப்பாக்களும், இரங்கற் பாக்களும், வேறுசில தனிப்பாக்களும் இவருடைய பாவியற்றும் வன்மைக்குப் போதிய சான்ருகும். எடுத்துக்காட்டாக ஒரு பாடலைக் காண்போம்

படித்தினித்த நாவுக்கும் பார்த்தொளிர்ந்த கண்ணுக்கும்
பார்த்தவெல்லாம்
மடுத்தடுக்கித் திளைத்திருக்கும் மனத்திற்கும் வல்லாதார்
மலிசீர்த் தோடா
தொடுத்தனர் நின் கைக்கொருகை பார்ப்பலெனத்
தனையேகொள் துணையதாகி
அடுத்தவர்க்கு வரையாத அவ்வொருகை வரைந்திட்ட
அழகு கண்டே.

இப்பாட்டு, நாவலர், பண்டித. திரு. ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டா ரவர்களைப்பற்றிக் கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்க ஆண்டுவிழா வொன்றில் தலைமை தாக்கியபோது கவியரசு பாடியதாகும். நாட்டாரவர்கள் பண்டிதத் தேர்வில் முதல்வராகத் தேறியபோது அவருக்குத் தோடா வழங்கிய செய்தியை இப்பாட்டு குறிக்கின்றது. இச் செய்தியை நாம் சிந்திப்போமாயின் கீழ் வருமாறு எண்ணலாம்.

"நன்ருகத் திறம்பட அரிய முயற்சியுடன் கற்றறிந்தாய்; அவ்வாருய திறமையையும் அறிவையும் பாராட்டித் தோடா வழங்கப்பட்டாய்; நின் புகழ் எம்மனோரால் இயம்ப முடியுமோ?" என்று கூறுவம். ஆனல் கவியரசு கூறும் எழிலைப் பாருங்கள். கற்பதும் அதன் பயனுக அறிவடை

வதும் எங்ஙனம் என்பதை நன்றாகத் துய்த்தறிந்த அவர், பாட்டில் அமைத்துக் கூறும் பண்பை நோக்குங்கள். கற்றலும், அறிவடைதலும் நான்கு வகையான இடைவிடாத தொழில்களின் பயனாகும். அந் நால் வகைத் தொழில்களும் யாவை யெனின், பார்த்தல், படித்தல், சிந்தித்தல், வரைதல் என்ற நான்குமாகும். பார்த்தலென்பது பொதுவகையால் உரியதாயினும், ஏனைய மூன்றும் அறிவடைதலுக்கு மிகவும் இன்றியமை யாதன. இஞ்ஞான்று கலைக்கூடங்களில் கல்வி பயில்வோர், நன்றாகப் படிப்பார்; ஆனால் சிந்தியார்; சிலர் நன்றாகப் படிப்பார்; சிந்திப்பார்; ஆனால் எதனையும் வரைந்து காணார். சிந்தியாமலும், வரையாமலும் படிப்பது வீணாகும். படிக்காமல் சிந்திப்பதும் வரைவதும் பயனானவேலையாக முடியாது. ஆகவே தானும் அறிந்து மற்றவருக்கும் பயன்படவேண்டுமானால் நன்றாகப் படிக்க வேண்டும்; சிந்திக்கவேண்டும், வரையவேண்டும்.

இந் நால்வகையாலும் கற்றுத் தேர்ந்த ஒருவரைப் பாராட்டவேண்டு மாயின், நான்கு தொழிலையும் குறைவறச் செய்த நான்குறுப்புக்களையும் பாராட்டவேண்டும். படித்தறியாத அரசனே, வள்ளலோ வழங்கி யிருப்பின், அவைகளின் அருமையையும், உண்மையையும் உணர்ந்து பாராட்டமுடியாது. இங்கு பாராட்டுவார் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தார்,

> "புலமிக் கவரைப் புலமை தெளிதல்
> புலமிக் கவர்க்கே புலனும்"

என்றபடி, சங்கத்தார் அறிந்து பாராட்டவேண்டிய கடப்பாடுடையவர். மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கமென்றால் சொல்லத் தேவையில்லை. தமிழ் வளர்த் தலிலும், தமிழ்ப் புலமையை அறிந்து பாராட்டுவதிலும், காலங்காணாத பழமையுடையது. ஆகவே, நிறைந்த புலமைபெற நான்கு தொழிலையும் நன்கன மியற்றிய நான்குறுப்புக்களையும் பாராட்டவேண்டும். அவர்கள் செய்ததென்ன? கைக்குமட்டும் தோடா அணிந்து சிறப்பித்தனர். இது எங்ஙனம் பொருந்தும்.? இத்தகைய எண்ணங்கள் கவியரசின் மனதில் அலைமோதுகின்றன. அவையே பாட்டாக உருவெடுத்து வெளிவரு கின்றன.

முதற்கண் "படித்தினித்த நாவுக்கும்" என்று தொடங்கி இருந் தாலும், 'பார்த்தொளிர்ந்த கண்ணுக்கும்' என்பதை முதன்மையாகக் கொள்ளலாம். செய்யுள் நோக்கிப் பிறழவைத்தார். இங்கே பார்த்தது கண்; படித்தது நாக்கு. கொடுமைகளும், அறமல்லாதவைகளும் நிகழக்

கண்டாலும், அவைகளையே வரைந்துள்ள நூற்களையும், தாள்களையும் கண்டாலும் கண்ணுக்குக் கூச்சமுண்டாகும். இதனை, அன்பில்லாது படைத்த காரணத்தால், அமிழ்தன்ன வுணவையும்,

"காணக்கண் கூசுதே கையெடுக்க நாணுதே"

என்று ஔவையார் கூறுமாற்றால் உணரலாம். ஆனால் நாட்டாரவர்கள் பார்த்தது கற்றுத் துறைபோய வித்தகரது பாட்டும், உரையுமாகலின் அவைகளைப் பார்த்தகண் 'ஒளிர்ந்ததெனக் கூறிய நயம் அறிஞர்க்குப் பெருவிருந்தாமென்க. இதனைப்போலவே "இனித்தநா" என்றதையும் காண்க.

படிக்கும் தொழிலை நிகழ்த்துவது நாமட்டுமல்ல, தாழ்வாயும் உதடுகளும் இன்னோரன்ன பிறவும் தொழிற்படுகின்றன. ஆகவே படித்தல் தொழிலைக் கூற வந்தவர் நாவைமட்டும் கூறியது பொருந்தாது. நான்கு தொழிலாலும் நிரம்பிய புலமையைப் பாராட்டக் கைக்குத்தோடா அணிந்தது பொருத்தமல்ல என்று கூறும் கவியரசர் 'படித்தினித்த நா' வென்றதும் அக் குற்றம் தானே என்று நாம் எண்ணலாம். ஆனால் உண்மை இங்ஙனமல்ல. படித்தலுக்கு ஏனைய உறுப்புக்களும் தொழிற்படுமாயினும், நாத்தான் தலைமையான உறுப்பாகும். நாவில்லையேல், அல்லது இயங்காதேல் ஏனைய இயங்கினும் பேச்சு நிகழாது. உளறலாகத்தானிருக்கும். ஆகவே, தலைமை பற்றி நாவைக் கூறினரென்க. ஏனைய பொறிகளுக்கில்லாத இனிமைப் புலனை நாவொன்றால்தான் அறிய முடியும். ஆகவே படித்தினித்த நாவென்றாரெனினும் அமையுமென்க. நாவுக்கு இனிமையன்றி ஏனைய கைப்பு முதலிய புலன்களும் இருந்தாலும் நாட்டார் பயின்றது முற்ற வுணர்ந்த மூதறிஞரின் செய்யுளும், விளக்கமுமாகலின் இனிமையை யன்றி ஏனைய புலன்களை நல்கியிருக்க முடியாது. "ஆகவேதான் இனித்த நா" வென்றார்'

அடுத்துப் பார்த்த வெல்லாம் மடுத்தடுக்கித் திளைத்திருக்கும் மனம் என்பதாகும். இங்கு பார்த்தலெனக் கண்ணுக்குரிய சிறப்பு வினையாற் கூறினும் படித்தலையும் சேர்த்துக் கூறியதாகக் கொள்ளலாம். பார்த்தலின் பயனால்தான் படித்தல் நிகழுகின்றது. ஆகவே பார்த்த வெலாம், படித்தவெலாம் மடுத்தடுக்கித் திளைத்திருக்கும் மனமென்று கூறுக. இனிப் பார்த்தலென்பது இருவகைப்படும். இதனை நோக்கிய நோக்கமென்றும், நோக்கல் நோக்க மென்றும் இருவகைப் படுத்துவர் சேனாவரையர். நோக்கிய நோக்கமாவது கண்ணாற் காண்பது. நோக்கல்

நோக்கம் மனத்தாற் காண்பது. அதாவது எண்ண உருவில் காண்பதாகக் கொள்ளலாம். ஆகவே பார்த்தவெலா மென்றது சிந்தித்த வெலா மென்று கூறினும் அமையு மென்க. இங்ஙனம் கூறவே, பார்த்தது, படித்தது சிந்தித்தது ஆகிய யாவும் மறதியால் முடிந்துவிடாது பார்த்த வண்ணமும், படித்தவண்ணமும், சிந்தித்த வண்ணமும் அப்படியே உள்ள மனமென்பது கருத்து. இதனை விளக்க மூன்று வினைகளைப் பெய் துள்ளார். "மடுத்து, அடுக்கித், திளைத்திருக்கும் என்பதாகும்" இம் மூன்று வினைகளாலும் மனதின் வன்மையைப் புலப்படுத்தியவாறுமிற்று.

இவ்வாறு பார்த்தல், படித்தல், சிந்தித்தல், வரைதல், என்னும் நால்வகைத் தொழில்களில் முதற்கண்கூறிய முத்தொழிலையும் முறைமை யாகச் செய்த கண்ணுக்கும், நாவுக்கும், மனதிற்கும் சிறப்புச்செய்ய வன்மையில்லாதவர் கைக்குமட்டும் தோடா அணிந்து சிறப்பித்தனர் என்று கவிஞர் கூறுகின்றார்

அடுத்துக் கைக்கு மட்டும் தோடா அணிவித்தது முறையே என்ப தையும் விளக்குகின்றார். தேர்வுக்குப் படிக்கத் தொடங்குகையில் கல்லூரி இல்லையே; சொல்லிக் கொடுக்கும் ஆசான் இல்லையே; என் செய்வது ? என்று மயங்காமல் இத் தேர்வை 'ஒரு கை பார்ப்பேன்' என்று நாட்டா ரவர்கள் முழுமூச்சாகத் தொடங்கினாரம். இத் தொடரைச் சிலேடைப் பொருளில் அமைத்துள்ளார். உலக வழக்கில் ஒரு கை பார்க்கின்றேன் என்றால் மேலே வரைந்த கருத்தாதலை இளைஞரும் உணர்வர். ஆனல் இன்னொரு கருத்தும் அதன்கண் உள்ளது. இக்காலத்தேர் வென்பது எழுதித் தீர்க்க வேண்டியதுதானே! ஆகவே ஒரு கை பார்ப்பேன் என்றால் ஒரு கையாலேயே எழுதிப்பார்த்து விடுவேன் என்பதும் தோன்றுகின்றமை காண்க. இன்னும் ஒரு கையிருந்தும் எழுதுகின்ற வகையில் அதன் உதவியில்லை இதனை வற்புறுத்தவே அடுத்து "தனையேகொள் துணையதாகி" என்றார். அதாவது ஒரு கையானது தன்னையே துணையாகக்கொண்டு வரைந்ததாம். மூன்றுறுப்புக்களின் இடைவிடாத தொழிலால் நிறைவுற்ற புலமையை வரைந்து காட்டுவது ஒரு கை யாயினும், கன்ன, பின்ன, என்று வரையாமல் அழகுபட வரைந் தது என்று கூறுகின்றார். வரைதலுக்காகக் கையைக் கூறவந்தவர், கையினது வேறொரு சிறந்த பண்பையும் புலப்படுத்துகின்றார். அந்த பண்பென்ன? அதுதான் இல்லையென்று தன்னை அடுத்தவர்க்கு இல்லை யென்னுமையாகும். இதனை அடுத்தவர்க்கு வரையாத அவ்வொருகை

என்றனர். இவ்விடத்து முரண்தொடை என்னும் சிறந்த அணியும் விளங்குதல் காண்க. அதாவது வரையாத, வரைந்த என்பதாகும். மேற்கூறியவாறு பலகருத்துக்களை உள்ளடக்கிய பாக்களைப் பாடுவது மிகவும் அருமையாகும். இதனைத்தான் தொல்காப்பியர் நோக்கு என்பர்.

அடுத்து, உரை வரைதலைக் காண்போம். உரை வரைதல் என்பது பாட்டியற்றுதல்போல அவ்வளவு சிறந்ததில்லையாயினும், முழுவதும் செய்யுளாகவே, சொற் சுருக்கமும், கருத்துத் தெளிவும், அழுத்தமும் கருதிப் பண்டைய புலவர் நூற்கள் காணப்படுகின்றன. அக் கருத்துக் களையெல்லாம் சுருங்கிய சில சொற்களைக்கொண்டு முற்ற அறிதல் எல்லோருக்கும் முடியாது. ஆகவே நூலாசிரியன் எண்ணங்களோடு தோய்ந்து அறிந்து அதனை விளக்கும் திறமை வாய்க்கப்பெற்ற உரை யாசிரியர்களும் நூலாசிரியர் போலவே மதிக்கத்தக்க பெருமையுடையவ ராவர் ''கசடறக் கற்க'' என்றார் வள்ளுவர் இங்கு கல்விக்குக் கசடு அதாவது குற்றம் என்ன என்று வள்ளுவர் கூறவில்லை. நாமே எண்ணி னாலும் சரியாகப் புலனாகாது. இதனைப் பரிமேலழகர் ஐயம், திரிபென்று கூறியவுடன் தெற்றென விளங்குகின்றது.. ஆகவே 'கசடறக் கற்க' வென்று கூறுமுகத்தான் வள்ளுவரும், கசடை அறிந்து அவைகளைப் போக்கிப்படி என்ற முகத்தான் பரிமேலழகரும் ஒத்த அளவில் மக்கட் குரிய ராகின்றமையைக் காண்க. நூலாசிரியன் கருத்தை விளக்குவது உரையாயினும், உரையாசிரியர்கள் சில இடங்களில் தங்கள் கருத்தை நூலாசிரியர்மீது சுமத்திக் கூறும் தன்மையையும் காணுகின்றோம். இதனை அறிஞர் பகுத்துணரவேண்டும். இவ்வாறு உரை கூறுவதில் தலைசிறந்தவர் நச்சினார்க்கினியராவார்.

உரையாசிரியர்களில் நச்சினார்க்கினியர் பல நூற்களை நுட்டமாகக் கற்ற பேரறிஞர். ஓரியந்திரத்தை நன்கறிந்தவன், அதனைப் பிரித்து மூலைக்கிரண்டாகப் போட்டுவிட்டு மீண்டும் பொருத்தி இயங்கச் செய்வதுபோல, இவரும் சொற்களைப் பிரித்துக் கண்டபடியெல்லாம் கூட்டிப் பொருள் வரைவர். இயந்திரத்தில் வல்லவனாவது முன்னிருந்த வாறே பொருத்தி இயங்கச் செய்கின்றான்; இவர் இங்ஙனமல்ல. இயந்திர வல்லவன் மாறுபடக் கோத்தால் அவ்வியந்திரம் ஓடாது. ஆனால், நச்சினார்க்கினியர் தன்னுடைய அளவிறந்த வன்மையால் மாற்றிக் கோப் பார். ஆனால் இந்தப் பா இயந்திரம் ஓடும். இதுதான் இவருடைய அளவிறந்த புலமையின் வன்மைக்குச் சான்றாகும். இங்ஙனம் இவர் கொண்ட முறை சரியானது என்று நாம் பின்பற்றாவிட்டாலும், கண்ட படிப் பிரித்துக் கூட்டிச் சமாளிக்கும் இவருடைய புலமையை எந்த அறிஞனும் வியவாமலிரான். இவ்வா றெல்லாமில்லாமல் நூலாசிரியன் கருத்துணர்ந்து விளக்கும் ஆற்றல் கவியரசரிடம் மிக்கிருந்த தென்ப தனை, அகநானூற்றுப் பாடல்கள் ஒவ்வொன்றிலும் காணலாம். இதனைச் சான்றுடன் கூறி விளக்கத் தொடங்கின் பெருகுமென்க.

அடுத்துப் பாடங் கூறுதலாகும். இதற்குச் சான்றாகப் பல எழுதத் தேவையில்லை. சுருக்கமாக மாணவன் மனதிற் கொள்ளும் வகையறிந்து கூறுவதில் இவருக்கிணையானவர் இல்லையெனலாம். இவ்வாறு பாடம் கூறும் திறமை இஞ்ஞான்றைய ஆசிரியர்களிடம் மிகவும் குறைந்து விட்டது. கல்வியில் மாணவர்கட்கிருக்கும் இகழ்ந்த மனப்பாங்கும் பெருகிவிட்டது. அறிவில்லாத இவ்விரண்டும் கூடிப் பெற்றெடுத்த அருமையான குழந்தைகளே அறிவில்லாத அறிஞர்களும், புலமையே யில்லாத புலவர்களுமாவர். இக்குறையை மேலும் வளரவிடக்கூடாது. ஆசிரியர் மாணவர் ஆகிய இருதிறத்தாரும் தங்கள் கடமையை உணர்ந்து செயலாற்ற கவியரசர் எடுத்துக்காட்டாக வுள்ளார்.

பண்டைய புலவர்கள் வகுத்துக்கொண்ட, பாவகுத்தல், உரைவகுத்தல், பாடங் கூறுதல் என்ற அளவில் இன்றைய புலவன் இருக்க முடியாது. புதிதாக வளர்ந்து வரும் இலக்கியப்பகுதி ஒவ்வொன்றிலும் திறமையடைய முயலவேண்டும். புதுவது புனைதல் (Novel) சிறுகதை புனைதல் (Short Stories) மொழி பெயர்ப்புக்கள் (Translation) சொற்பொழிவாற்றல் அன்றாட உலகியல் நிகழ்ச்சிகளை நம் நாட்டிற்கும் பண்பாட்டிற்கும் ஏற்ற வண்ணம் அறிந்து அமைத்துக்கொள்ளுதல் ஆகியசிறந்த கடமைப்பாடுகள் பல்கியுள்ளன. தமிழ் நாட்டில் எத்துறையில் வாழும் தமிழ் மகனாக இருந்தாலும், தமிழறிவும், தமிழ் நாட்டில் பற்றும் உடையவனாகத் திகழ ஆவன செய்தல் வேண்டும். அண்டை மொழிகளெல்லாம் சலுகை பெற்றுச் சிறக்க, நம்முடைய பண்டைத் தமிழ் மட்டும் அச் சலுகைகளைப் பெற்றுச் சிறக்காதிருக்கும் கொடுமையை மாற்றவேண்டும். யாருடன் வேண்டுமானாலும் தமிழன் சேர்ந்து தொண்டாற்றலாம். ஆனால் தான் தமிழன் என்பதையோ, அதற்குரிய சிறந்த பண்பாட்டையோ இழந்துவிட்டு முழு அடிமையாக யாருடனும் சேராத உரம்பெற வேண்டும். கண்ணிரண்டும் விற்றுச் சித்திரம் வாங்கும் இஞ்ஞான்றைய தமிழன் வாழ்வின் போக்கை மாற்றவேண்டும். இவைகளும் பிறவும் இஞ்ஞான்றைய தமிழர்களின் கடமைகளாகும்.

இதுகாறுங் கூறியவாற்றால் தமிழ் நாட்டில் பண்டைய புலவர்கள் பாவகுத்தல், உரை வரைதல் பாடங் கூறுதல் ஆய மூன்று வகையாகத் தமிழுக்குத் தொண்டு செய்தனரென்பதும், அவைகளின் இயல்புகள் இன்ன என்பதும், அம் மூவகைத் தொண்டிலும் கவியரசர் சிறந்து, மூவகை யாற்றலும் இழந்து நிற்கும் இஞ்ஞான்றைய மக்கட்கு எடுத்துக் காட்டாகத் திகழ்கின்றன ரென்பதும், இன்றைய தமிழ் நாட்டில் அந்த அளவின்றித் தொண்டுகள் விரிந்துள்ளன என்பதும் அவைகள் இன்ன என்பதும், அத்துறைகளிலெல்லாம் தமிழன் முன்னேறவேண்டுமென்பதும், இவைகளே புலவர்க்கும் பிறருக்கும் சிறந்த கடமைகளாகு மென்பதும் பிறவும் விளக்கப்பட்டன.

வாழ்க கவியரசின் புகழ். :: வளர்க தமிழகம்.

"புலவரை இழந்த தலைவரின் துயரம்"

கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் சார்பாக சங்கத் தமிழ்ப் பெரு மன்றத்தில் 1953 திசம்பர் 12-ஆம் நாள் திங்கள் மாலை 6 மணிக்கு மறைந்த கவியரசருக்கு ஒரு "இரங்கற் கூட்டம்" நடைபெற்றது. அதுபோழ்து, சங்கத்தலைவர் ஆ. யா. அருளானந்தசாமி நாடாரவர்கள் தலைமை தாங்கிப் பேசும்போது கவியரசரின் புலமை, தொண்டு, செய்யு ளியற்றும் ஆற்றல், பழந்தமிழ் நூலுக்கு உரைகண்ட பெருமை, நகைச்சுவை அமையப் பேசுந் திறம் முதலிய வற்றைப் பலபடப் பாராட்டியதோடு அவரை இழந்து வருந்தும் அவரது குடும்பத்தார்க்கும், தமிழ் உலகிற்கும் தமது ஆழ்ந்த வருத்தத்தைத் தெரிவித்துக்கொண்டார்கள்.

அவரது இழப்பினைப்பற்றிக் கூறும்போது, இந்த விசய ஆண்டில் திரு. வி. க. பண்டிதமணி. கதிரேசனார், கவியரசர் முதலிய தமிழ்ப் பேரறிஞர்களை இறைவன் நம்மிட மிருந்து பிரித்துத் "தேவருலகில் ஒரு தமிழ்ப் பேரவை நிறுவிக்கொண்டான்போலும்" என்று உள்ளம் மிக நைந்து கூறினார்கள்.

அவரது புலமையைப் பற்றிக் கூறும்போது, அவர் தானே கற்றுத் தேர்ந்த பெரும் புலவரென்றும், மாணவர் களுக்குத் தமிழ்ப் பயிற்றுவதில் ஒப்பற்று விளங்கின ரென்றும், இருபதாம் நூற்றாண்டின் இடைப் பகுதியில் வாழ்ந்த அருந்தமிழ்ப் புலவர்களில் முதன்மையானவ ரென்றும், கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கம் தோன்றிய காலந் தொட்டு "சங்கப் புலவராக" இருந்து ஆற்றிய தொண்டு அளவிடற்கரிது என்றும் குறிப்பிட்டார்கள்.

அவரது கவிபாடும் திறமையைப் பாராட்டி சங்கத்தார் "கரந்தைக் கவியரசு" என்று சிறப்புப் பெயர் சூட்டி

மகிழும் அளவுக்குப் பெரும் கவியரசாகத் திகழ்ந்தார் என்றும், அவர் திருவையாற்று அரசர் கல்லூரியில் பேராசிரியராகத் திகழ்ந்த காலத்து நீரில் மூழ்கி இறந்து விட்ட கோபாலன் என்ற ஒரு மாணவனுக்கு "இரங்கற்பா" வொன்று பாடுமுகத்தான் பிற மாணவர்களுக்கு அறிவூட்டக் கருதி

"நீரிலே தாவிமூழ்கி நீந்தியோ டித்திரிதல்
சீரிலாச் செய்கையெனச் செப்புங்கள்—பாரிலே
முன்னவன் சொல்லென்றே முந்துங்க ளென்றுமக்கே
சொன்னவன்கோ பாலனந் தோ"

என்று ஒரு வெண்பாவிலே இரண்டு எண்ணங்களைத் தீட்டிக் காட்டினார் என்றும் வியந்துரைத்தார்கள்.

மேலும் தமிழின் பெருமைக்குக் குறைவு ஏற்படும் வண்ணம் யாராவது பேசினால் அவர்களைக் கவியரசர் கண்டிக்கும் முறையை வியந்து, திருவையாற்று அரசர் கல்லூரியின் சார்பாக நிகழ்வுறும் "திருவள்ளுவர் கழக ஆண்டுவிழா" ஒன்றில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சி ஒன்றனை எடுத்துக்காட்டினார்கள். "அவ்வாண்டுவிழாவில் பேச்சாளராக விருந்த திரு. வே. வேங்கடராஜலு ரெட்டியார் அவர்கள் பேசும்போது தமிழ் மொழியை இன்று 'செந்தமிழ்' என்று வழங்குவதால் ஒருகாலத்தில் இத்தமிழ் 'கொடுந்தமிழாகத் தான் இருந்திருக்கவேண்டும் என்றும், மலையாளம், கன்னடம், தெலுங்கு ஆகிய மொழிகளாலேயே தமிழுக்குச் சிறப்பு உண்டாகிறது என்றும் கூறினார்கள். இக் கருத்தை யுடன்படாத கவியரசர் இறுதியில் நன்றியுரை நவிலுங்கால் சூரியனை இன்று 'செஞ்ஞாயிறு' என்று நாம் கூறுவதால் அது ஒருகாலத்தில் 'கருஞாயிறாக'த்தான் இருந்திருக்கவேண்டுமென்று திரு. ரெட்டியாரவர்கள் பேச்சிலிருந்து உணர்ந்துகொண்டேன் என்று கூறவே, கூட்டத்தினர் பெரும் ஆரவாரம் செய்தார்கள்; உடனே ரெட்டியார் எழுந்து "தமிழை இழிவு

கரந்தை கணேசன்.

செந்தமிழ் வாழ்வைச் சிந்தையுள் கொண்டே
நந்தமிழ் போற்றி நாளும் வளர்த்திட
முன்னைப் புலவர் பனுவல் ஆய்ந்தே
எண்ணி எழுதி இன்தொண் டாற்றி
முத்தமிழ் காத்த வித்தகர் அவரோ,
போற்றப் பல்லோர் ஏத்த வாழ்ந்த
பெருந்தகை, நல்லோரார் பெருமையால் மிக்கார்
ஆன்றநூற் புலவர் அறிவின் ஊற்று
சிந்தையும் மொழியும் சிறப்புற அமைந்த
பண்புடை யாளர் பயில்வார் நகைச்சுவை
தமிழே வாழ்ந்தால் தமிழர் வாழ்வர்
என்னுங் கொள்கையில் மன்னிய சிலர்!
தகைசேர் கரந்தைத் தமிழ்ச்சங் கத்தில்
கவியின் அரசாய்த் திகழ்ந்தபே ரறிஞர்.
அன்னார்; இன்னாள்; என்னே சொல்வேன்!
பொன்னுர் உலகம் போகிய நிலையே!

படுத்தும் எண்ணத்தோடு நான் கூறவில்லை; என் கருத்தைத் தெரிவித்தேன்; இதுதான் உண்மையென்று நான் கூற முன்வரவில்லை என்று கூறியமர்ந்தார்'' என்று கூறினார்கள்.

இறுதியில் '' தமிழின் உயர்வே தம் வாழ்நாளின் குறிக்கோள் '' எனக் கொண்டு வாழ்ந்த கவியரசருக்கு ''நினைவுக் குறி'' ஒன்று ஏற்படுத்தவேண்டுமென்றும், அவரிடம் பயின்ற மாணவர்கள், அவர்பால் உழுவலன்பு கெழுமிய செல்வர்கள், தமிழின்பால் பற்றுக்கொண்ட அறிஞர்கள் அனைவரையும் ஒன்று கூட்டி ஒரு பெரும் நிதி திரட்டி அந்த நிதியை அவர் பெயரால் ' மாணவர்களுக்குப் பரிசளித்தல் ''போன்ற தமிழ் வளர்ச்சிக்குப்பயன் படுத்தக் வேண்டுமென்றும் அதுவே மறைந்த தமிழ் பெருமகனார்க்கு நாம் செய்யும் சிறந்த கைமாறாகும் என்றும் கூறி வாழ்க! அவர் புகழும், அவர் போற்றிய தமிழும் என்று வாழ்த்தி அமர்ந்தார்கள்.

" கரந்தைக் கவியரசு "

கி. ஆ. பெ. விசுவநாதன்.

ஆசிரியர், " தமிழர் நாடு " திருச்சிராப்பள்ளி.

கரந்தைக் கவியரசு, திரு. அரங்க. வேங்கடாசலம் பிள்ளை அவர்கள் கரந்தையின் கவியரசாக மட்டுமில்லாமல், தமிழகத்தின் கவியரசாகவே திகழ்ந்தார்கள்.

அவர்களது அன்பும், அருங்குணமும், இன்சொல்லும், எளிய வாழ்வும், நற்பண்பும், எவராலும் மறக்கமுடியாதன. அவரது கவிதைகளிலுள்ள தீஞ்சுவைகளை, சுவைத்துச் சுவைத்து மகிழ்ந்தவர்களில் யானும் ஒருவன்.

காலஞ்சென்ற தமிழவேள் திரு. உமாமகேசுவரம் பிள்ளை அவர்களின் மறைவுக்குப்பின் கவியரசின் சொல்வாக்கும், செல்வாக்கும் மறையத் தொடங்கின. இப்போது தமிழ் தோய்ந்த அவர் உள்ளமும் அழிந்துபோய் அவரது உடலும் அழிந்து மறைந்து விட்டன. என்செய்வது.

கவியரசு பல புலவர் பெருமக்களை தோற்றுவித்த ஒரு புலவர் பெருமகன். அவர் பரம்பரை அழியாது; தமிழும் தமிழகமும் உள்ளவரை தமிழ்ப்பெருமக்கள் அவரை மறவார்கள். வாழ்க கவியரசின் புகழ்!

பொழில் அன்பர்கட்கு வேண்டுகோள்.

தமிழ்ப்பொழில் ஆசிரியர் மாற்றத்தாலும், கரந்தைக் கவியரசர் நினைவுமலர் வெளியீட்டின் காரணமாகவும் இரண்டு திங்கள் பொழில் வரவு தடைப்பட்டது. அக் குறைபாட்டை இந் நினைவுமலர் வாயிலாகவும் அடுத்து வரும் பொழில்கள் வாயிலாகவும் நிறைவு செய்வோம் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றோம்.

பொழிற்றொண்டர்.

(44-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

சாகை

கவியரசர் கரந்தையில் குடியேறியபொழுது நண்பரொருவர் "தங்கள் சாகை (ஜாகை, குடியிருப்பு) எங்கே" என்று கேட்டார். உடனே கவியரசர் அச்சொல் இருபொருள்படும் தன்மை உணர்ந்தவராய் மிக நயமாக "எனது சாகை கரந்தையில்தான்" என்று கூறினர். சாகை என்பது குடியிருக்குமிடத்தையும் சாதலையும் உணர்த்தும். இரண்டும் ஒருங்கே கரந்தையிலேயே நிகழ்வுற்றது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

உலகியலில் இவ்வாறு நகைச்சுவைபட பேசுகின்ற கவியரசர் இலக்கண இலக்கியங்களிலும் மாணவர்களுக்கு விளங்காத சிக்கலான பகுதிகளையும் நகைச்சுவைபட விளக்குந்திறம் மிக வியக்தின்புறற்பாலது.

பெயர்ச்சொல் உருபேற்றல்

காலமொடு தோன்றுதல் வினைச்சொற்கு இலக்கணமாமாறுபோல உருபேற்று வருதல் பெயர்ச்சொற்கு இலக்கணமாகும். "உருபு நிலைதிரியாது ஈறுபெயர்க்காகும்" (சொல் 69) என்பது தொல்காப்பிய நூற்பா. இவ்வாறு பெயர் உருபேற்று வரும்போது அதற்குத் துணையாகச் சிற்சில இடங்களில் சாரியை வருதலுமுண்டு. அவ்வாறு பெயர்ச்சொல் உருபேற்பதற்கு உதவியாக வந்த சாரியை சில இடங்களில் பெயரை யொட்டியே எக்காலமும் நிற்கும் இயல்பினையுடைய உருபை ஓட்டிவிட்டு அவ்விடத்தில் தான் நிலைபெறுதலுமுண்டு. இந் நிகழ்ச்சியை உலகியல் நிகழ்ச்சியோடு ஒட்டிக் காட்டும் போதுதான் ஒவ்வொருவரும் அப்படியே வியப்பில் ஆழ்ந்து விடுகிறார்கள். ஒரு கணவன் ஒரு மனைவி இருவரும் மணந்துகொண்டு வாழ்க்கை தொடங்குகிறார்கள். பெயர் உருபேற்றல் எவ்வாறு இலக்கணமோ அதுபோலவே ஒரு ஆடவன் ஒரு மனைவியோடு வாழவேண்டும் என்பது இலக்கணம். கணவனும் மனைவியும் இல்லறம் நடத்துவதற்கு

வசதியாக வீட்டு வேலைகளைக் கவனிக்க ஒரு வேலைக்காரியை ஏற்படுத்துகிறார்கள். அதுபோல பெயர் உருபேற்குங்கால் சாரியை உதவியாக வருகிறது. வேலைக்காரியாகவந்த பெண் சில சமயங்களில் மனையாளை ஓட்டிவிட்டு அந்த இடத்தில் தானே நிலைபெற்று விடுவதுமுண்டு. அதுபோல பெயர் உருபேற்பதற்கு உதவியாகவந்த சாரியை உருபை ஓட்டிவிட்டு அந்த இடத்தில் தான் நிலைபெறுவதுமுண்டு என்று கூறி அதற்கு எடுத்துக்காட்டாக "ஆயிருதிணையின் இசைக்கும்" (சொல் 1) என்ற நூற்பா அடியை எடுத்துக் காட்டுவார்கள். இதைக் கேட்ட மாணவர்கள் குலுங்கக் குலுங்கச் சிரிப்பார்கள். கவியரசரும் தனது தொந்திவயிறு குலுங்குமாறு சிரித்துக்கொண்டேதான் கூறுவார்.

இங்கு நாம் மற்றொரு உண்மையைக் கருத்திற் கொள்ள வேண்டும். கவியரசர் தாம் காட்டிய எடுத்துக் காட்டின் மூலமாகச் சேனாவரையர் உரையொன்றனை நுட்பமாக மறுத்துரைப்பது வியப்பிற்குரியதாகும்.

தன்னை மணந்துகொண்ட கணவன் பிறிதொரு பெண்ணையும் வாழ்க்கைத் துணைவியாக்கிக் கொள்வதை எந்தப் பெண்ணும் விரும்பவேமாட்டாள். ஒரு ஆடவன் ஒரு பெண்ணோடுதான் வாழ்க்கை நடத்தவேண்டும் என்று கருதுவது எவ்வாறு முறையோ அதுபோல ஒரு பெயர் ஒரு உருபை ஏற்றுவருதலே முறை. அவ்வாடவன் முதல் மனைவியோடு இரண்டாவதொரு மனைவியை ஏற்றுக் கொள்வதை எவ்வாறு முதல் மனைவி விரும்புவதில்லையோ அதுபோல அப்பெயர் முதலில் ஏற்ற உருபோடு மேலும் ஒரு உருபை ஏற்று வருதலை முதல் உருபு விரும்புவதில்லை. என்னை? 'சாத்தனது' என பெயர் ஒருஉருபை ஏற்றல் இலக்கணமேயன்றி 'சாத்தனதனை' என அவ்வுருபு பிறிதோருருபை ஏற்றற்கு இலக்கணம் கிடையாது. இக்கருத்தினையே கவியரசர் தமது எடுத்துக் காட்டின் மூலம் நுட்பமாக உலகியலோடு ஒட்டி வலியுறுத்துகின்றார். அஃதேல் "பிறிது பிறிது" (சொல் 104) என்ற

சூத்திரத்தால் ஒரு உருபு பிறிதோருருபை ஏற்று வருதற்குத் தொல்காப்பியனுர் இலக்கணம் கூறினுராலெனின் :— நன்று சொன்னுய் ; அச் சூத்திரத்திற்கு அது பொருளன்மை தொல்காப்பிய முதற் சூத்திர விருத்தியில் சிவஞான முனிவர் விளங்க உரைத்தார். சிவஞான முனிவர் உரைத்தவாறு என்னையெனின் :— கூறுதும். தொல்காப்பியனுர் வேற்றுமை மயங்கியலில் உருபு தொடர்ந்து அடுக்குதலும் ஒரு மயக்கம் ஆகலான், அதன்கண்படும் இலக்கணம் "உருபு தொடர்ந்தடுக்கிய" (சொல் 103) என்பதனுற் கூறினர். பின்னர் "இறுதியு மிடையும்" (சொல் 103) என்னும் சூத்திரத்தால் அங்ஙனம் உருபு தொடர்ந்து அடுக்கும் வழி,

"அரிக்கும் பிரமற்கும் அல்லாத தேவர்கட்கும்"

என்ருற்போல ‡ இறுதியும் இடையும் உருபு விரிந்தே நிற்றலை நீக்கார் வடநூலார் எனப் பிறர் மதங்கூறிப் "பிறிது பிறிது" என்னும் சூத்திரத்தால் தமிழ் நடையில் அவ்வாறு நியமம் இன்றி,

"அரிக்கும் பிரமற்கும் அல்லாத தேவர்கட்கும்
தெரிக்கும் படித்தன்றி நின்ற சிவம்"
"கிழவன் தன்னேடுங் கிழத்தி தன்னேடும்
நற்ருய் கூறல் முற்றத் தோன்ருது"
(தொல்—பொரு—செய் 192)

என இறுதியும் இடையும் உருபு ஏற்றலும்

"அருமந்த தேவர் அயன்திருமாற்கு அரியசிவம்"
"ஒண்டொடி மாதர் கிழவன் கிழத்தியொடு
கண்டோர் மொழிதல் கண்டது என்ப"
(தொல்—பொரு—செய் 193)

என இடையிற்ருெக இறுதியில் உருபு வருதலும் நெறிபட வழங்கிய வழக்கைச் சார்ந்து வழுவாகா என ஓதி உருபு தொகுமாறு அதிகாரப் பட்டமையால் தொகாநிலைச் சொற்

---

‡ அரிக்கு பிரமற்கு என்பனவற்றில் இடையிலும் தேவர்க்கு என்பதில் ஈற்றிலும் உருபு விரிந்து நின்றது.

களின் உருபு தொகுங்கால் படுமுறைமை "ஐயுங் கண்ணும்" என்னும் சூத்திரத்தால் ஓதினர்.

இனி, இவ்வாறன்றி "இறுதியும் இடையும்" என்னும் சூத்திரத்திற்கு கடந்தானிலத்தை, நிலத்தைக் கடந்தான் என வேற்றுமைத் தொடர் இறுதிக் கண்ணும் அதன் இடை நிலத்தும் உருபு நிலவுதலை வரையார் என்றுரைப்பின்,

"கூறிய முறையின் உருபுநிலை திரியாது
ஈறுபெயர்க் காகு மியற்கைய வென்ப"
(தொல்—சொல் 69)

என்பதனால் வேற்றுமைத் தொடரின் யாண்டுப் பெயர் நின்றது ஆண்டுப் பெயர் இறுதியின் உருபு நிற்கும என்பது தானே பெறப்படுதலின் இச் சூத்திரம் வெற்றெனத் தொடுத்தலால் முடியும் என்க" என்றுரைத்தார். எனவே சேனாவரையர் கருத்தினை மறுத்தும் சிவஞான முனிவர் கருத்தினை உட்கொண்டும் கவியரசர் நுட்பமாகக் கூறும் ஆற்றல்மிக வியந்தின்புறற் பாலதாம்.

ஒற்றுமை நயமும் வேற்றுமை நயமும்

இலக்கணம் கற்கும்போது இலக்கணக் குறியீடுகளின் பொருள்களை நன்குணர்ந்து படித்தால் இலக்கணக் கல்வி மிக எளிதாக அமையும். இக்குறியீடுகளையும் எளிய முறையில் விளக்குதலில் கவியரசர் மிக ஆற்றல் படைத்திருந்தார். தொல்காப்பிய உரைகளிலே உரையாசிரியர்கள் ஒற்றுமை நயம் வேற்றுமை நயம்என்பனவற்றை ஆங்காங்கே குறித்துச் செல்வர். "குற்றியலுகரம் முறைப்பெயர் மருங்கின்" (தொல் எழு 67) என்ற மொழி மரபு சூத்திரத்தில் முறைப் பெயரிடத்துக் குற்றியலுகரம் மொழிக்கு முதலாகும் என்று கூறுகிறார் தொல்காப்பியனார். அது "நுந்தை" என்பது. அச் சூத்திரத்தில் "ஈண்டுக் குற்றியலுகரம் மெய்ப்பின்னர் நின்றதேனும் ஒற்றுமைநயத்தான் மொழிக்கு முதலென்றார்" என்று நச்சினார்க்கினியர் எழுதுவர். 'நு' என்ற நகர உக

ரத்தில் நகர மெய் முதலில் நிற்கின்றது. உகரவுயிர் பின் நிற்கின்றது. பின்னிற்கும் உகர வுயிரையே மொழி முதற் குற்றியலுகரம் என்று கூறுகிறார் ஆசிரியர். இதனையே ஒற்றுமை நயம் என்று உரையாசிரியர்கள் கூறுவர்.

இனி, "உயிர்மெய் அல்லன மொழிமுதலாகா" என்ற நூற்பாவில் உயிர்மெய் அல்லாத தனி மெய்கள் மொழிக்கு முதலாகா என்று கூறுகிறார் தொல்காப்பியனார். இங்கு உயிர் மெய் வேறு மெய் வேறு என்று பிரிக்கப்படுகிறது. இந் நூற் பாவில் "ஈண்டு உயிர்மெய் என்றது வேற்றுமை நயங் கருதிற்று" என்று உரை எழுதுவர் நச்சினார்க்கினியர். உயிர் மெய் வேறு தனிமெய் வேறு என்று பிரித்துக் கூறுவதால் இது வேற்றுமை நயமாயிற்று. இக் கருத்துக்களை கவியரசர் உலகியலோடு ஒட்டி மிக எளிய முறையில் நயமுடன் விளக்கிக் காட்டுவார்.

ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலத்தில் புதுக்கோட்டை மன்னர்கள் சில விழா நாட்களில் பார்ப்பனர்களுக்கு ஆடை முதலியன தானம் செய்வதுண்டு. அக் காலங்களில் கருவுற்றிருக்கும் பார்ப்பன மாதர்களும் புதுக்கோட்டை சென்று தானம் வாங்கி வருதலுமுண்டு ஒருசமயம் கருவுற்றிருந்த ஒரு பார்ப்பனி, தனது ஐந்து வயது குழந்தையையும் எடுத்துக்கொண்டு புதுக்கோட்டைக்குப் புறப்பட்டாள். புகைவண்டி நிலையத்தில் பிரயாண அனுமதிச் சீட்டு (டிக்கட்) ஒன்று வாங்கிக்கொண்டு புகை வண்டித் தொடரில் சென்று அமர்ந்தாள். புகைவண்டி புதுக் கோட்டையை நோக்கிப் புறப்பட்டது. வழியில் சீட்டுச் சோதனையாளர் (T. T. R.) வந்தார் பார்ப்பனி தன் குழந்தையை மடியில் தூக்கி வைத்துக்கொண்டாள். சோதனையாளர் பிரயாணச் சீட்டைக் கேட்டார் பார்ப்பனி தான் வைத்திருந்த ஒரு சீட்டைக் கொடுத்தாள் இன்னொன்று எங்கே என்றார், சோதனையாளர். பார்ப்பனி நான் மட்டுந்தானே; மடியிலிருப்பது சிறுகுழந்தையல்லவா என்று விடை பகர்ந்தாள். சோதனையாளர் பார்ப்பனியின் பரிதாப நிலையைக்கண்டு மனமிரங்கிச் சென்றுவிட்டார். ஒரு சீட்டில் இவ்வாறு இரண்டுபேர் செல்வதே "ஒற்றுமை நயம்" என்று நகை நயம்படக் கூறுவார்

கவியரசர். புதுக்கோட்டை புகைவண்டி நிலையம் வந்தவுடன் அப் பார்ப்பனி இறங்கி மன்னர் அரண்மனையை நோக்கிச் சென்றாள். அரண்மனையில் தனக்கென ஒரு தானம் வாங்கினாள். கீழே நின்ற தன் ஐந்துவயது குழந்தையைச் சுட்டிக்காட்டி மற்றொரு தானம் வாங்கினாள். இறுதியாகத் தான் ஒன்பது மாதக் கருவினள் என்பதையும் எடுத்துக்காட்டி மூன்றாவதொரு தானமும் வாங்கினாள். புகைவண்டியில் ஒரு பிரயாணச் சீட்டில் ஒன்றாகவந்த பார்ப்பனி அரண்மனையில் தானம் வாங்கும்போது மூவராகப் பிரிந்து வேறுபட்டு நின்றாள். இதுவே வேற்றுமை நயம் என்று கூறும்போது தூங்கிக்கொண்டே இருக்கும் இயல்புடைய பக்கத்து வகுப்பு மாணவர்கள் கூட துள்ளிக் குதித்து விழித்தெழும் அளவுக்குச் சிரிப்பொலி எழுந்து மாணவர்களிடம் புதுக்கிளர்ச்சியை உண்டாக்கிவிடும்.

ஆகுபெயர்.

மொழிக் கல்விக்கு இலக்கணம் வேண்டுமா? பொது மக்கள் இலக்கணத்தை எளிய முறையில் தெரிந்துகொள்ள முடியுமா? இலக்கணக்கல்வி இல்லாவிட்டால் என்ன? என்று பலவாறு இலக்கணக் கல்வி வேண்டாம் என்னும் கருத்துப் பட பேசும் தமிழறிஞர்களும் தமிழ் நாட்டில் இருக்கிறார்கள். அவர்கள்,

" வழக்குஞ் செய்யுளும் ஆயிருமுதலின்
எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும்நாடி "

என்ற பனம் பாரனார் கூற்றினையும்

" இலக்கண மென்பது இலக்கியம் முறையுற
வைத்ததென்று வழங்கப் படுமே "

" எள்ளினின் றெண்ணெ யெடுப்பது போல
இலக்கியத்தினின் றெடுபடு மிலக்கணம் "

என்ற நூற்பாக்களையும்

" இலக்கியம் கண்டதற் கிலக்கண மியம்பலின் "

என்ற பவணந்தியார் கூற்றினையும் அறியார்போலும்! அவர்களுக்குப் பதில் கூறும் முறையில் பொது மக்கள் கூட தங்களை யறியாமல் பல சமயங்களில் இலக்கணத்தைக் கையாளுகிறார்

கள். அவர்கள் உள்ளத்திலும் உரையிலும் இலக்கணக் கருத்துக்கள் நிலைபெற்றிருக்கின்றன என்று கவியரசர் எடுத்துக் கூறும்போது மாணவர்கள் உள்ளங்களிலே சிந்தனை ஊற்றுக்கள் பெருகிச் சிரிப்பென்னும் ஆரவாரத்தோடு காவிரியை ஒப்ப விரைந்த செலவினை யுடைத்தாகிச் செல்லத் தொடங்கும் என்று கூறினால் அது வியப்பன்று.

உங்கள் வீட்டில் என்ன சாப்பிடுகிறீர்கள் என்று கேட்டால் "புழுங்கல்" என்று சிலர் கூறுவார்கள். இன்னும் சிலர் "பச்சரிசி" என்று கூறுவார்கள். அவர்கள் பச்சரிசியையோ புழுங்கலையோ அப்படியே சாப்பிடமாட்டார்கள். பச்சரிசியாலாகிய உணவு அல்லது புழுங்கலரிசியாலாகிய உணவு இவற்றைத்தான் சாப்பிடுவார்கள். ஆயினும் என்ன சாப்பிடுகிறீர்கள் என்று கேட்டவுடனே பச்சரிசி, புழுங்கல் என்றே கூறுவார்கள். இதனையே இலக்கணத்தில் ஆகுபெயர் என்று கூறுகிறோம். ஒன்றன் பெயரை அதனோடு இயைபுபட்ட பிறிதொன்றற்கு இட்டு வழங்குவதே ஆகுபெயரிலக்கணமாகும். இங்கு அரிசியின் பெயர் அதனோடு இயைபுபட்ட (அரிசியாலாக்கப்பட்ட) சோற்றுக்கு ஆகிவந்தது. தொல்காப்பியனார் கருத்துப்படி இது "இயன்றது மொழிதல்" என்னும் ஆகுபெயராகும்.

காய்கறிச் சந்தைக்குச் சென்றவர்கள் முருங்கைக்காய், கத்தரிக்காய், வெண்டைக்காய் பச்சைக் கொத்துமல்லி முதலியன வாங்கிவிட்டு மேலும் என்ன வாங்கவேண்டுமென்று கணக்குப் பார்ப்பார்கள். அப்பொழுது முருங்கைக்காயைச் சுட்டி இது "குழம்பு" என்றும் கத்தரிக்காய் வெண்டைக்காய் இவற்றைச் சுட்டி இவை "பொரியல்" அல்லது "அவியல்" என்றும் கொத்தமல்லியைச் சுட்டி இது "துவையல்" என்றும் கூறிக் கணக்குப் பார்ப்பதுண்டு. இவ்வாறு காய்கறிகளை வைத்துக்கொண்டே குழம்பு, பொரியல் அவியல், துவையல் என்பனபோலக் கூறுவதும் மேற்கூறிய ஆகுபெயரேயாகும்.

இன்னும் வண்டிக்காளைகளைக் குறித்து செவலை, வெள்ளை என்று நிறத்தின் பெயரால் கூறுவதும், வலவன் இடவன் என்று இடத்தின் பெயரால் குறிப்பிடுவதும் ஆகுபெயரே யாகும். இவையெல்லாம் கல்வியறிவில்லா மக்களிடமும் இயல்பாகவே வழங்கி வருதலைக் கண்கூடாகக் காண்கிறோம்.

பன்மை சுட்டிய பெயர்

தொல்காப்பியனார் இருதிணைப் பொதுப் பெயருள் விரிப் பெயர் பதினான்கிற்கும் பால் பாகுபாடு செய்யும்போது அவற்றை நான்கு வகையாகப் பிரிக்கின்றார். அவற்றுள் பன்மை சுட்டிய பெயரும் ஒன்று. இப்பன்மை சுட்டிய பெயர் உயர்திணை பலர்பால் ஒழிந்த ஏனைய நான்கு பாலிற்கும் வரும். எனவே பன்மை சுட்டிய பெயர் உயர்திணையில் ஒருமைக்கும் அஃறிணையில் ஒருமை பன்மை ஆகிய இரண்டிற்கும் பொதுவாக வரும் என்றாகிறது. இங்கு ஒரு ஐயம் நிகழ்கிறது; பன்மைக்கேயன்றி ஒருமைக்கு முரியவாய் வருவனவற்றை பன்மை சுட்டிய பெயர் என்று எவ்வாறு கூறலாம் என்பது. சேனாவரையர், பன்மைப் பெயர் ஒருமையுணர்த்து மாயினும் பிறவாற்றானுணர்த்தப்படாத பன்மையை ஒருகாலுணர்த்துதலின் அப் பன்மையான் அவை வரைந்து சுட்டப்படுதலின் அப் பெயரவாயின (பன்மைப் பெயரவாயின) என்று காரணங் கூறுகின்றார். கவியரசர் பன்மைப் பெயரென்பது "உமாமகேசுவரன்" என்றார்போல என்று கூறுவார். உமையை ஒருபாகத்திலே கொண்டிருக்கும் மகேசுவரனையே நாம் உமாமகேசுவரன் என்று குறிக்கிறோம். ஆனால் உமாமகேசுவரன் என்ற பெயரில் அடங்காத கங்கையையும் அவன் சடையில் வைத்திருக்கிறான். எனவே உமாமகேசுவரன் என்ற பெயர் உமையையும், மகேசுவரனையுமேயன்றி அப் பெயரில் குறிக்கப்படாத கங்கையையும் குறித்து வருகிறது. அதுபோலவே பன்மை சுட்டிய பெயரென்பது தன் பெயருக்குரிய பன்மையையே யன்றி அப்பெயரால் குறிக்கப்படாத ஒருமையையும் சுட்டி வருகிறது என்று கவியரசர் அதனை விளக்கி இயைபுபடுத்திக் காட்டுவார்.

இலக்கணத்தை இவ்வாறு எளிய எடுத்துக் காட்டுகள் மூலம் விளக்குகின்ற அரிய ஆற்றல் அவரிடம் இயல்பாகவே அமைந்திருந்தது.

இலக்கியம்

"பெருக்கத்து வேண்டும் பணிதல் சிறிய
சுருக்கத்து வேண்டும் உயர்வு"

என்ற திருக்குறளுக்கு அவர் விளக்கம் கூறும்போது பவுண்டன் பேனாவின் இயல்பை எடுத்துக் காட்டுவார். பவுண்டன் பேனாவில் மை, நிறைந்திருக்கும்போது எழுதினால் குறைவாக வருவதும் மை, குறைந்திருக்கும்போது எழுதினால் மை அதிகமாகக் கொட்டுவதும் அதன் இயல்பு. அதுபோல நிறைந்த செல்வமுளதாயவழி யாவர் மாட்டும் பணிவும் செல்வம் சுருங்கியவழி பணியாமையும் வேண்டும் என்பது கருத்து.

"எண்ணறக் கற்று எழுத்தறப் பயின்றும்
பெண்ணறி வென்பது பெரும் பேதைமைத்து"

என்ற அடிகளுக்கு எண்ணினையும் எழுத்தினையும் முற்றப் பயின்றாலும் பெண்களறிவு அறியாமையை முதன்மையாகக் கொண்டது என்றே பொதுவாக யாவரும் உரை செய்வர். கவியரசர் எண்ணினையும் எழுத்தினையும் பழுதறப் பயின்றாலும் "பெண்ணறிவு" என்று பெண்களறிவினை இகழ்ந்து கூறும் கூற்றுப் பெரும் பேதைமையினை யுடைத்து என்று நயமாகக் கூறுவார்கள்.

போர் மேற்சென்று வந்த அதிகமானைக் கண்ட ஔவையார்

"கையது வேலே காலன புனைகழல்
மெய்யது வியரே மிடற்றது பசும்புண்"

என்று தொடங்கிப் பாடிய பாடலொன்று புறநானூற்றிலுள்ளது. அப் பாடலை,

"கையது கர்சீப் காலன பூட்ஸே
மெய்யது செண்டே மிடற்றது டையே"

என்று தற்கால இளைஞர்களுக்கேற்ப மாற்றிப் பாடினால் மிகப் பொருத்தமாக இருக்கும் என்று அவர் கூறுவார். இன்னும் இதுபோல பல செய்யுட்களை அவர் இக்காலயத்திற் கேற்ப மாற்றியமைத்துக் கூறுவதைக் கேட்டால் மிக வேடிக்கையாக இருக்கும். எடுத்துக்காட்டாக ஒன்று மட்டுமே இங்கு கூறினேன்.

கவியரசு பெயர்க் காரணம்

கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் வெள்ளிவிழாவின்போது அவரது செய்யுளியற்றும் ஆற்றலைப் பாராட்டி சங்கத்தார் "கவியரசு" என்ற சிறப்புப் பெயரை வழங்கியமை யாவரும் அறிந்ததே. கவியரசர் தனக்கு இச் சிறப்புப்பெயர் கிடைத்தமைக்கு வேறு இரண்டு காரணங்களைக் கற்பனை செய்து கூறுவார்கள்.

எனது சொந்த ஊர் ஒரு சிற்றூர். அங்கு அரசமரங்கள் பல உண்டு. கவிந்த அரசமரம் ஒன்று இருந்தது. சிறு வயதில் நான் அக்கவிந்த அரசமரத்தில் நிழலிலமர்ந்து படிப்பது வழக்கம். இதை யாரோ பார்த்துச் சங்கத்தாரிடம் தெரிவித்து விட்டார்கள். உடனே சங்கத்தார் அதனையே எனக்குச் சிறப்புப் பெயராக்கிவிட்டார்கள் என்று கூறுவார். வேறொரு காரணமும் கூறுவார் அதனை அவர் மாணவர்கள் முதலானவர்களிடம் சென்று அறிந்து மகிழ்க.

கவியரசர் கூறும் நகைச்சுவைப் பகுதிகள் அனைத்தையும் தொகுத்து எழுதுவதானால் அதுவே ஒரு பெருநூலாகிவிடும். மேலும் அவர் கூறும் சில நயமுடைய பகுதிகள் எழுதிக் காட்டும் இயல்புடையவல்ல. சில பகுதிகளை எழுதிக் காட்டினால் அதன் சுவை குன்றிவிடும். எனவே அவற்றையெல்லாம் தெரிந்துகொள்ளும் விருப்பினர் அவர் மாணவர்களிடமோ அல்லது நண்பர்களிடமோ சென்று தெரிந்து மகிழ்சிறக்க.

தமிழ் வாழ்க.

புலவர் உள்ளம்.

(கவிதை நாடகம்.)

வித்துவான் ச. பாலசுந்தரம், விரிவுரையாளர்,
கரந்தைப் புலவர் கல்லூரி.

சங்க வாழ்த்து.

இராகம்—மோகனம். தாளம்—ஏகதாளம்.

எல்லோரும் :—

வாழிய செந்தமிழ்த் தாய்வளம் ஓங்கியே!
வாழிய சீர்கரந் தைத்தமிழ்ச் சங்கமே!
வாழிய முத்தமிழ் வான்புகழ் மேவியே!
வாழிய நற்கலை வையகம் வாழியே!

I

இடம் :- நதிக்கரை ஓரம். காலம்-வைகறை. தோன்றுவோர்-புலவர்.

[காலை நீராடிக் கதிர்வணக்கம் புரியும் புலவர் காலைக் காட்சிகளைப் பாடுகிறார்]

முதனிலை.

இராகம்—பூபாளம். தாளம்—ஆதி.

புலவர் :—

கதிரவன் தோன்றினன் காரிருள் மறைந்தது
கடற்புவி பொன்மய மாகி நிறைந்தது (கதி)

இடைநிலை.

துதிபெறுந் தாமரை தோன்றின பொய்கையுள்
தொடர்ந்தது புள்ளொலி துலங்கின யாவும் (கதி)

இறுதிநிலை.

நதிப்புன லாடவும் நங்கையர் பாடவும்
நன்செயுள் காளையர் ஏரொடும் நீடவும்
மதிநிறை பாவலர் மகிழ்ந்துரை யாடவும்
மரந்தளிர் பூக்கவும் மாமயில் ஆடவும் (கதி)

II

இடம்: புலவர் வீடு, காலம்—காலை

தோன்றுவோர்:- கலைச்செல்வி—புலவர்.

[பொருளின்றி வறுமையால் வாடிக்கொண்டிருந்த கலைச்செல்வி நோயால் துன்பமுற்றுக் "கணவனைப் பேணுதற்கு முடியவில்லையே" என வருந்துகிறாள்]

கலை:- அன்பான கணவருக்கின் றுணவளிக்க
ஆற்றாமல் என்னுடலை அலைக்கும் இந்த
துன்பான நோயாலே வாடு கின்றேன்
துணைவியென்ற பெயரெனக்குப் பொருத்தமாமோ?
இன்பான முகத்துடனே இலையில் அன்னம்
இன்றவர்க்கு யாரிடுவார்? என்னை வாட்டும்
வன்பான நோயேயுன் வலிமை எல்லாம்
வறுமையுற்ற என்னிடமா காட்டவேண்டும் 1

திருந்தாத வறுமையென்ற பேயே! உன்னால்
செல்வமெலாம் சிந்தனையோ டிழந்தோம் இன்னும்
விருந்திழந்தோம் வேதனையால் வாடினோம் யாம்
விரும்புபொருள் அடையாமல் வெறுக்கச் செய்தாய்
பொருந்துபொருள் யாவையுமே இழந்தோம் உன்னால்
பொன்னுடலும் என்புடலாய்ப் போயிற்றந்தோ!
அருந்துதற்கு நீருணவும் அகப்படாத
அவலநிலை எமக்களித்தாய் அந்தோ! பாவி! 2

கலையறிவும் கருதரிய புலமை நெஞ்சும்
கடலன்ன கற்பனையும் அழகும் சான்ற
தலைவரையான் பெற்றிருந்தும் தாங்க ஒண்ணா
இடும்பையினால் தவிப்பதுவும் தகுமோ? ஈசா!

[புலவர் காலைக்கடன்களை முடித்துக்கொண்டு வீட்டிற்கு வந்து வெளியே நிற்கும்போது தனியே கூறுகின்றார்]

புல:- விலையாகப் புலமைதனை விற்பதற்கு
வேந்தர்களை நாடுவதா? சீச்சீ இந்த
நிலையற்ற வாழ்வுக்கா நெறியின் நீங்கி
நெஞ்சுலற இரப்பதினும் சாதல் மேலாம். 3

கண்ணே ! என் கலைச்செல்வி ! எங்கே ? காணோம் !

கலை :- கதவருகில் என்னஒலி ? நாதா ! வந்தேன்

புல :- பெண்ணேஉன் உடற்கென்ன ? பிணியோ ? அன்பே !
பிழைபுரிந்தார் போல்முகத்தில் வாட்டமென்ன ?

எண்ணாத எண்ணமெல்லாம் இமைக்க ணத்துள்
என்னுளத்தை எரிக்கிறதே என்இக்கண்ணீர் ?
கண்ணேஎன் உயிரே ? உன்கரும்பு மேனி
கனல்போலச் சுடுகிறதே அம்மா ! கெட்டேன் ! 4

இத்தனைநாள் என்னுடலைப் பேணி வந்த
எழிலேஉன் இயல்புணராப் பேதையேன்யான்
பித்தனைப்போல் இருந்துவிட்டேன் பெற்றமக்கள்
பசிப்பிணியால் வாடலையும் மறந்தேன் மேலாம்
சொத்தனைய உங்கள்துயர் காணாப் பாவி
தூயமலர் போன்றஉன துடல் உழைப்பால்
எத்தனைநாள் அறியாமல் வாழ்ந்து விட்டேன் !
என்னுடைய கல்வியினால் பயன்தான் என்னே? 5

மனைவியொடு மக்களையும் காப்பதற்கு
வகையறியா மனிதவிலங் கானேன் என்னை ?
இனியேனும் மன்னிப்பாய் இன்றே செல்வேன்
எழ்மைதனைப் புறங்காண்பேன் இன்பப் பாவாய் !
உனையிந்த நிலையடையச் செய்தேன் பாவி
உண்மையினை உணர்ந்தேன் என்உடலு ழைப்பால்
மனைவாழ்வைச் செப்பமுறச் செய்வேன்......

கலை :- நாதா ! 6

ஏனிந்த மனக்கலக்கம் கண்ணீரா ! ஆ !
புன்மைசெயும் நோயால்என் கடன் மறந்தேன்

புல :- பொற்புடைய பாவாய்நீ வெற்றிபெற்றாய் !
என்மனத்தைத் திருத்தியஇந் நோய்க்கு நன்றி
இனிக்கடமை தவறேன்யான்,

கலை :- தலைவரே நீர் !
வன்மையிலா எனைப்பிரிய வேண்டாம் இந்த

வறுமையினை ஒருநொடியில் வெல்வேன் தங்கள்
தன்மையறிந் தொழுகுகின்ற அரசர்........

புலவர் :— உண்டு

தமிழ்த்தாயின் மகனென்பார் வெளிமான் தன்னை, 7
நாலைந்து நாட்களிலே வருவேன் பாவாய்!
நலிவின்றி வாழ்த்தி விடை கொடுப்பாய் நன்றே

கலை :— காலமுந்தவர வேண்டும் தலைவா! என்றன்
கருத்தங்கும் உடலிங்கு மாக நிற்பேன்.

(புலவர் பிரியாவிடைபெற்றுச் செல்லும்போது தன்னுள்ளே கூறுகிறார்)

(திருப்புக் காட்சி)

புலவர் :— சேலுந்து கண்ணுளைப் பிரிய வைத்த
செல்வத்தின் வலிமைதான் என்னே! ஆ! ஆ!
நூலேந்திக் கற்றபல நுணுக்க மெல்லாம்
நொய்ம்மை தரும் வறுமைக்குத் தோற்கும் போலும். 8

III

இடம் :- சோலை வழி-காலம் :- முற்பகல்-தோன்றுவோர் :- புலவர்.

[புலவர் வழியிடங்களில் காணுங்காட்சிகளில் உள்ளத்தைப் போக்கித் தன்புற்றுக் கூறுகிறார்]

இராகம்—கானடா.

ஆடுகின்ற மயில்களின்பின் அன்பு பூக்க
அருகினிலே பேடைகள்தாம் மகிழ்வதென்னே!
பாடுகின்ற கிள்ளைகளின் பரிவும். நல்ல
பழங்களைத் தன் அலகினிலே ஏந்திச்செல்லும்
நீடுசிறைப் பறவைகளின் களிப்பும் என்றன்
நெஞ்சினிலே மகிழ்ச்சியலை பொங்கச் செய்யும்.
ஓடுகின்ற தண்புனலில் உயர்ந்து துள்ளி
ஒளிருகின்ற கயல்மீனின் காட்சி என்னே! 9

இராகம்—பிலகரி.

சிந்தனையில் தேனூற்றைப் பெருகச் செய்யும்
சிறுமுயல்கள் துள்ளுவதும். மரங்கள்தோறும்
மந்திகளின் பிரிந்துவிளை யாடு கின்ற
மகிழ்வுநிறை குட்டிகளின் அழகும் ஓடி
வந்தெதிரே மருளுகின்ற மான்கள் கூட்டம்
மகிழ்ந்துவிளை யாடுதலும் கண்டால் இந்த
நிந்தனைசேர் பிறவியினும் நிரப்பும் துன்பும்
நெருங்கலிலா இவைதம்மின் வாழ்வு மேலாம். 10

IV

இடம் :— இளவெளிமானின் அரண்மனையும்—வாயிலும்
காலம் :— நண்பகல் தோன்றுவோர் :—புலவர்—காவலர்கள்.
[வெளிமானூரையும் மாளிகையையும் கண்டு வியப்புடன் செல்லுகிறார்]

காவலன் 1:- எல்லோரும் விரும்புகின்ற வகையில் நாட்டை
இன்பமுடன் ஆட்சிசெய்த மன்னருக்குப்
பொல்லாத நோய்வந்த தாலே வீரர்
போரிழந்தார் புலவர்களும் போக்கிழந்தார்
கல்லாரும் நம்போலக் கவலை கொண்டார்.

காவலன் 2:- காலமெலாம் ஏழைகட்குத் துன்பந்தானே?

காவலன் 1:- நல்லாரைக் காண்பதற்கே முடியஉல்லை!

காவலன் 2:- நம் வயிற்றை அன்றிப்பிற கவலை ஏனோ?

புலவர் — சீராரும் மாளிகைசூழ் நகர மெல்லாம்
செங்கதிரோன் பொன்மழையைப் பாய்ச்சு கின்றான்
ஏரார்ந்த வெளிமானின் இன்பம் மிக்க
அரண்மனைமேல் அமைந்தகொடி அசைவதென்னை 11

வாரீர் நீர்! என்பதுபோல் வளியால் ஆடி
வளையுமிந்தக் காட்சிமிக இனிதே ஆ ஆ!
[தலைவாயிலை நெருங்கி]

நீரேந்து முத்துவட நிலையின் தோற்றம்
நிலவெல்லாம் குவிந்தொக்கும் காட்சிதானோ?
[என்று கூறிக்கொண்டே உள்ளே செல்கிறார்] 12

காவலன் 2:— யாரையா? நீர்யார்? இங் கென்னவேலை?
யாதொன்றும் கேளாமல் உள்ளே செல்ல
யாருனக்குச் சொன்னார்கள்? பனைமரம்போல்
யானிங்கு நிற்பதுகண் தெரியவில்லை?
ஊரேதுன் பேரென்ன? உண்மையைச் சொல்
உருவியகை வாளுடன்யான் நிற்கும் போது
பாராமல் போகின்றாய் படியா முட்டாள்
பார்ப்பதற்குப் புலவரைப்போல் வேடம் வேறு. 13

புலவர் :— காவலனே! கருத்தெல்லாம் மன்னவன்பால்
கடுகியதால் கண்தெரியா துள்ளே சென்றேன்
பாவலன்யான், பைந்தமிழைக் கற்ற குற்றம்
பரிசில்பெற எண்ணியிங்கு வந்தேன்.

காவ 2 :— என்ன?

நாவலரா? ஹிஹிஹ் நன்று நன்று!
நாளைக்கு மறுநாள்நீர் வரலாம் போம்போம்
காவலனை நோய்ஒருபால் வருத்த இந்தக்
கவிஞர்களும் கசக்குகின்றார் கவலையின்றி. 14

புலவர் :— அறந்தெரிந்த கடைகாப்போய் அருமை மிக்க
வழிபலவும் கடந்துவந்தேன் அரசன் பக்கம்
பெரும்பரிசில் வேண்டேன்யான் பிணியால் வாடும்
பெருமகனைக் கண்டுவிட்டுச் செல்லுகின்றேன்
வெறுக்காமல் புலவர்பெருஞ் சித்திரன்என்
றியம்புக நும் வேந்தனிடம் விருப்ப மின்றேல் 15

காவ 1 :— மறந்தேன்யான் மன்னிப்பீர் மாட்சி மிக்கீர்!
மதியிழந்தேம் இப்பொழுதே தெரிவிக்கின்றேன்
வருந்தாமல் இவ்விடத்தில் அமர்க சற்றே
வருவேன்ஓர் இமைப்பொழுதில்

புலவர் :- வருக! நன்றி

புல :— (தனியே)

பொருந்தாத விதியேயுன் விளையாட் டிற்கோர்
 பொழுதுமில்லை அளவுமில்லை புலவர் கட்கு
மருந்தனைய மன்னவனை நோயால் வாட்டி
 மடிவிக்க வந்தாயோ மதியில் லாமல் ;

காவ :— விருந்தாக வந்தபெரும் புலவர் ஏறே
 வேந்தருமை அழைக்கின்றார் வருக !

புல :- வாழ்க ! 16

V

இடம்:- அரச மண்டபம். காலம்—பிற்பகல்.

தோன்றுவோர்—புலவர் இளவெளிமான்.

[அப்பொழுது இளவெளிமான் ஒரு பொன் முடிப்போடு புலவர் எதிர் வருகின்றான்.]

புல :- வாழியநீ இளவேந்தே ! வளர்க உன்றன்
 வள்ளன்மை ! வாள்வீர வலிமை வாழ்க !
மேழிவளர் செல்வவளம் மிளிர ஓங்கி
 மின்னிமழை பெய்துனது நாடு வாழ்க !
ஆழியுல கெங்கணும்சீர் பரவ நிற்கும்
 அரசனையான் காணுமவா உடையேன் ஈண்டு.

இளவெளி :- ஏழிசைய தமிழ்வளர்க்கும் இனிமை மிக்க
 எம்மன்னன் ஆணையிதை ஏற்க வேண்டும் ! 17

அமருக செந்தமிழ்ப் புலவ ! பரிசில் கொள்க !
 அரசாங்க அலுவல் மிக இருத்தலாலே
உமதரிய பொன்மொழிகள் கேட்பதற்கிங்
 கொழிவில்லை மறுசமயம் வாய்த்தால் பார்ப்போம்.

[வெளிமானைக் காணா வருத்தத்தாலும் மதிப்பின்றித் தரும் பொருளாலும் புலவருளம் நைந்து கூறுகின்றார்]

புல :- எமதுரையும் இன்றமிழும் கேளாதீயும்
 எப்பொருளும் யாம் வேண்டேம் இரப்பதற்குத்

தமருடனே வரவுமிலைத் தமிழைத் தாங்கித்
தகுதியறி தார்வேந்தைக் காணவந்தேன். 18

வரிசையறி வெளிமானின் பின்னே வந்த
வாள்வீர ! வண்மையென்ப திரப்போர்க் கீயும்
பொருளளவில் நிற்பதொரு குணமோ ? அன்றிப்
புன்மையுற்றோர்த் தாங்குகின்ற குணமோ ? அன்று ;
பெருநிலனை ஆள்வோரும் பிறங்கு சீர்த்தித்
தரும்புலனை யாள்வோரும் ஒன்றே என்று
தெரியுமனம் வேண்டுமதன் திறமும் வேண்டும்
திக்கெல்லாம் அரசர்பலர் உள்ளார் அன்றே ? 19

மன்னரொப்ப வரிசையில்லாப் பரிசை என்றன்
மனமொவ்வா தச்சிறுமை எனக்கே யன்றித்
தொன்னலஞ்சேர் தமிழ்த்தாய்க்கும் தூய்மை மிக்க
சொற்புலவோர் தமக்குமன்றோ இழிவை நல்கும்
மின்னலெனும் வாழ்வினுக்கா விரும்பி இந்த
மேன்மையிலாப் பொன்முடிப்பைப் பெற்றால் உன்றன்
முன்னவனும் வெளிமானின் முடிவில்லாத
மொய்ம்பு நிறை புகழ்குன்றும் வேண்டேன் வாழ்க !
[என்று கூறி வெளியே செல்லுகிறார்] 20

இடம் :— சோலைவழி காலம் :— மாலை.
தோன்றுவோர் :— புலவர்.

புல :— (தனியே)

ஈயெறும்பு வண்டு தும்பி விலங்குவானில்
ஏற்றமுடன் பறந்துசெலும் பறவை யாவும்
வாயசைத்துப் பிறரிடத்தில் கேட்ப தில்லை
வலிமையுறு மக்களென்போர் மான மின்றிப்
போயொருவர் பின்னிந்ரது நிற்பார் இந்தப்
புதுமையினும் உலகினுளோர் புதுமை உண்டோ ?
நாயையொத்த பிறவிகளும் மேலாம் இந்த
நன்றியிலாப் பிறவியொப்பத் தாழ்ந்த தில்லை 21

தீயவர்கள் பக்கமுறு செல்வமே நீ
செம்மையிலார் கைந்நிலவிச் செயல்கள் செய்வாய்
நேயமுற வாழ்பவரை நீக்கு வாயுன்
நிலையுணர்ந்தோர் பக்கத்தில் நிற்க மாட்டாய்
ஆயகலை அறிந்தவரை அணுகாய் ஞானம்
அற்றவரை யடைந்தங்குத் தூங்கு வாய்நீ
போயவிடத் துறைகுணத்தைப் போர் புரிந்து
போக்குதலிற் கருத்தூன்றிப் புன்மை செய்வாய் 22

இராகம்—மத்தியமாவதி

என்றாலும் உனைவேண்டார் உலகில் இல்லை
இனிமைபல உன்னிடத்தும் இருப்ப தாலே
குன்றாத வலியுடைய ரானாலும் நீ
குன்றிவிடின் உளங்குன்றி ஒளி யிழப்பார்
நன்றாக வேண்டுமென நீ விரும்பின்
நாட்டுவளம் நற்கலைகள் பெருகும் இன்பம்
நின்றோங்கும் இல்லறமும் நேர்மை யாகும்
நெஞ்சுரமும் நிகழறமும் நிலைக்கு மன்றே. 23

VII

இடம் :- காட்டுவழி. காலம் :- பிற்பகல்.
தோன்றுவோர் :- பாணர்கள் புலவர்.

[பாணர்கள் மகிழ்ச்சியாக நடந்துகொண்டே வரும்போது ஒருவன் கூறுகிறான்.

விருத்தம்—இராகமாலிகை.

பாண 1:- கசியாத பெருமலையும் கடுவி லங்கும்
களிறுபுலி அரிமாவும் கவர்ச்சி கொள்ளும்,
நசையாகும் நல்லசுணம், நஞ்சு சேரும்
நாகமொடு கின்னரநற் பறவை யாவும்
இசையாலே உயிர்வாழும் அன்றோ; தாயும்
இளங்குழவிக் கருத்துவதும் அதுவே, வீரர்
இசைநோக்கி எழுச்சியுறு வார்கள் என்றால்
இதன்பெருமை யாரெடுத்திங் கியம்பு வார்கள். 24

[பாணர்கள் ஓரிடத்துத் தங்கிப் பாடி மகிழ்கின்றார்கள.]

முதனிலை.

இராகம்—சுருட்டி. தாளம்—ஆதி.

பாணர்கள் :—

யாதுசெய் வாய்இனி நீயே—உற்ற
கோதுடை நிரப்பெனும் கொடும்பவத்தோயே (யாது

இடைநிலை.

நீதி நல்லறம் நிறையொடும் போக்கினை
வீதிதோறும் நின்றேங்கிட ஆக்கினை (யாது

இறுதிநிலை.

அழுக்கொடும் பசிப்பிணி அலைத்திட விடுத்தனை
இழுக்கொடு யாவரும் ஏசிடப் படுத்தனை
சழக்கரின் அவைதனில் சார்புறக் கொடுத்தனை
ஒழுக்கமும் கல்வியும் ஒண்மையும் கெடுத்தனை (யாது)

நீர்திகழ் மாண்புயல் நிலைபெற ஊர்ந்திடும்
சீர்புகழ் குமணனின் செழுமலை சேர்ந்தபின்
ஊர்புகழ் செல்வமோ டொண்களி றூர்ந்தபின்
ஆர்திறம் இன்றிநீ அழிந்தனை தீர்ந்தனை. (யாது)

[களிறும் பரிமாவும் சூழத் தேருடன், யாழுங் குழலும் இசைத்து வரும் பாணர்களைப் புலவர் கண்டு ஐயுறல்]

காணவொணக் காட்சியுடன் களிறும் மாவும்
கதிர்பூக்கும் சிவிகையின்பின் குழலும் யாழும்
பேணவரும் இவன்யார்? இக்காண கத்தில்!
பெருமக்காள் ! யார்நீவிர் ? சிவிகையில் யார் ?

பாணர் :— பாணர்குலத் தவர்யாங்கள் பரிசு நாடிப்
பாரந்தசெல்வம் குமணனிடம் பெற்று வந்தோம்

புல :— பாணருக்கே இத்தகைய பெருமை என்றால்
பைந்தமிழ்சேர் எனைக்கண்டால்-பார்ப்போம்-செல்வோம் 25

இசைவளர்க்கும் நன்மக்காள் ! குமண வள்ளல்
இருக்குமிடம் செல்வதற்கு ..

பாண :— வழியா ? கேள் இத்
திசைவழியே செல்க, கல்வி சிறந்தார்ப் போல
செம்மாந்த மலைகாணும் மலை கடந்தால்
வசையுடையார் மனம்போன்ற செறிந்த காட்டு
வழிகடந்தால் காதலனை நாடிச் செல்லும்
நசையுடையாள் போலவரும் நதியைக் காண்பாய்
நல்லிசையோன் நகரதற்குப் பக்கம்......

புலவர் :— நன்றி 26

VIII

இடம் :— குமணன் ஊர். காலம் :— மாலை
தோன்றுவோர் :— புலவர்.

[புலவர் பாணர்கள் கூறிய வழிகளைக் கடந்து குமணன் மாளிகை நோக்கி வருகிறார்]

புல :— (தனியே)

நிலையுயர்ந்த நெடுமாடக் கோயில் என்றன்
நெஞ்சினிலே கற்பனையூற் றெடுக்கச் செய்யும்
தலைவாயில் காவலின்றி உளதே ஆ ஆ !
தமிழ் மணக்கும் இவ்விடத்தில்......

[என்று கூறிக்கொண்டு அரண்மனை வாயிலுட் புகுகிறார்]

இடம் :— அரண்மனை உள்மண்டபம்.
காலம் :— காலை.
தோன்றுவோர் :—புலவர்—குமணன்

[உள்ளே புலவரைக்கண்ட குமணன் அவருடைய தோற்றத்தால் உயர்ந்த அறிஞர் என்று கருதி]

குமணன் :— வணக்கம் ஐயா !
கலைகளறி புலவரெனக் காணுகின்றீர்
கருதிவந்த தென் ? எனக்குப் பணிதல் வேண்டும்

புலவர் :— மலைவியக்குந் தோளுடையோய் ! குமண னென்னும்
வள்ளல்தனைக் காணவந்தேன் பெருஞ்சித்ரன் யான் 27

கும :—வரவேண்டும் வரவேண்டும் அறிஞ ! தங்கள்
வரவெமக்கு நல்வரவாய் மிளிர்க ! என்றன்
சிரமேறக் கைகுவித்து வணங்கு கின்றேன்
தேர்ந்த பெருஞ் சித்திரனும் புலவ ! வானில்
அரசேற்ற இந்திரனும் அடைய ஒண்ணா
அருந்தமிழின் சுவையளிக்கும் அறிஞ ! எங்கள்
பெருவாழ்வே ! நறும்புலவ ! பீடு சான்ற
பைந்தமிழ்த்தாய் நன்மகனே ! வம்மின் ! வம்மின் ! 28

[பாணர்களின் கூற்றாலும், அன்போடும் உரிமையோடும் வரவேற்ப தாலும், குமணனே என்று தெளிந்து]

புல :- பெருங்குணக்கள் குடியிருக்கும் பேழை யொப்பாய் !
பெருவானிற் கொடைபொழியும் முகிலே ! உன்னைப்
பொருந்தாத பகைவருக்குப் புனத்தை நல்கிப்
புலவருக்கும் பாணருக்கும் பொன்னும் நாடும்
வருந்தாமல் வழங்குகின்ற வள்ளால் ! வாழ்க !
வண்டமிழோர் உரைப்பொருளாய் விளங்கி வாழ்க !
விருந்தாக வந்த எனை எளிமையோடு
வியப்படைய வரவேற்கும் அன்பென் சொல்வேன் 29

இராகம்—காம்போதி

மழைஎல்லாம் உன்னாட்டில் வாழ எண்ணி
மலைகள்தொறும் மண்டிநிற்கும் காட்சி கண்டேன்
முழவொலித்து யாழிசைக்கும் பாணர் உன்றன்
முதிரமலை அகலாத முழக்கங் கேட்டேன்
அழகுதவழ் விறலியரின் ஆடலில் உன்
ஆண்மையொடு மேன்மையுமே கண்டேன் செஞ்சொல்
பழகுதமிழ்ப் புலவருன்றன் பண்பை எண்ணிப்
பலப்பலவாம் பாட்டிசைத்தும் முடிவு காணார் 30

இராகம்—கேதாரகௌளம்.

புலவரெனும் புள்ளினங்கள் உண்டு வாழப்
பொற்கனிகள் தந்துதவும் தருவே! இங்கு
நிலவியெமை வருத்துகின்ற வறுமை என்னும்
நீளிரவை மாய்க்கவந்த கதிரே! செந்நெல்
நலனழிக்கும் கடுங்கோடை மாற்ற வந்த
நறுமுகிலே! பெருமழையே! பசிப்பிணிக்கோர்
வலநிறைந்த மருந்தே! நற் கலைகளென்னும்
மகவுதமை வளர்க்கவந்த செவிலித் தாயே! 31

கும:- கலைவளர்த்தல் கண்ணுக்கும் மொழிவ ளர்த்தல்
கதிர்வளரத் துணைசெய்தல் காவல் செய்தல்
தலையாய புலர்களின் தகுதி போற்றல்
தஞ்சமென வந்தவரை நெஞ்சந் தேற்றல்
கொலைமுதலாம் கொடுஞ்செயல்கள் நீக்கல் நாட்டின்
குறைதவிர்த்தல் குறும்பொழித்தல் குடிப்பி றந்தோர்
நிலையுயர்த்தல், நெருங்குபகை தேய்த்தல் யாவும்
நீங்காத கடமையன்றோ? மன்னர் கட்கு 32

என்கடமை அன்றியொன்றும் சிறந்த தாக
என்செய்தேன்? இவ்வளவு புகழ்சி கொள்ள!

புல :- இன்புடைய அரசேயுன் எளிமை தன்னால்
என்னுளத்தை என்றென்றும் அடிமை கொண்டாய்
தன்னுடைமை என்றெவையுங் கருதா தீயும்
தகுதியினைப் புகழ்வதற்குத் தமிழே இல்லை.

கும :- என்னுடைய பொருள்என்னற் குரிமை உண்டோ
இறையவனின் ஏவலரே உலகில் எல்லாம் 33
பெருமரங்கள் பழுத்துதிர்க்குங் கனிகள் தம்மைப்
பின்அவையே உண்டுகளிப் புறுமோ? வானில்
கருமுகிலும் கடல்முகந்த நீரை மீண்டும்
கடலுலகிற் பெய்வதுவும் கண்டோ மன்றே?

புல :- செருமுனையுள் சிங்கமெனும் குமணா! இங்குத்
திருமகளைக் கலைமகளோ டின்று கண்டேன்

மருவகன்ற தண்மதியை ஒப்பாய்! உன்றன்
மாட்சிகண்டு கடல்புவியும் மருட்சி கொள்ளும் 34

இராகம்—பைரவி

குமு:— ஒழுக்கமுயர் நீதியறம் உறுதி நல்கும்
ஒண்பொருளின் திறமுணர்த்தித், தீமை சேர்க்கும்
இழுக்கமிவை எனவிளக்கி, இருமைப் பண்பின்
இலக்கணத்தைத் தெளிவுபெற இயம்பி, ஈண்டுச்
செழிப்பதற்குப் பொருள்தேடும் வகையும், ஆங்கே
செலவுசெயும் நெறிபலவும் சிறபக் கூறித்
தழைக்கும்வகை மாந்தருக்குச் சாற்றி நிற்போர்
தமிழறிஞர் அன்றி இங்குத் தகுவோர் யாரே? 35

கல்விமகிழ் கவியரசே! பன்னாள் தங்கிக்
களைவளத்தை நல்கியின்னும் அரசற்குற்ற
பல்வகையாம் நெறியனைத்தும் பகர்ந்து நல்ல
பண்புடைய னாக்குதலை விரும்பு கின்றேன்.

புல:— நல்வளஞ்சேர் மன்னவ! நீ விரும்பு மாறே
நான்ஈண்டுத் தக்கிவிடின் நலிவால் வாடும்
இல்லவளும் இனியசிறு மகவும் தாயும்
என்னுறுவார்? என்கடமை மறத்த லாமோ? 36

என்னுடனே உள்ளமதை அனுப்பி அங்கே
என்புடலை எனக்காகத் தாங்கி நிற்கும்
பொன்னெடுநற் கலையறியாள், புதல்வற் குற்ற
புன்பசியைப் போக்கும்வகை காணா ளாகிச்
சின்மொழியால் மீன்காட்டி மதியங் காட்டிச்
சிறுபூனை வருமென்றும் தேற்றத், தோரா
நன்மகற்குப் புலியென்றும் பூத மென்றும்
நாக்குழறி அச்சுறுத்த நாளும் நாளும் 37

இப்பழமை தெரிந்ததனால் அழுதல் நீங்கா
இளங்குழவி முகநோக்கி, "கண்ணே! உன்றன்
அப்பனுடன் கோபிக்கும் முகங்காட்" டென்ன
அழகுசெய முகம்வலிக்கும் மகவைத் தாங்கி

உப்பொழிந்த கீரையினை உண்ணு வாளென்
உள்ளத்தை விட்டொழிந்தால் அன்றோ யானும்
செப்பரிய செந்தமிழால் கவிகள் சொல்வேன்
சீரியநல் அறமுறைப்பேன் பிறவும் செய்வேன் 38

கும :- அணிவிளங்க நீருரைத்த எல்லாம் நல்ல
அருங்கவிக ளாமன்றோ? அறிவின் மிக்கோய்!
மணிநிறையிம் மாளிகையில் உள்ள வெல்லாம்
மாண்புடையோய் நும்பொருளே யாம்நீர் வேண்டும்
பணிபுரிவோர், தேர், பரி, மா யாவும் கொள்வீர்!

புல :- பண்புகளுக் கோருருவே! எம்மையுற்ற
பிணியொழித்த பெருமகனே! பெம்மான்! உன்னைப்
பெற்றதமிழ் நன்னாடு வாழ்க! வாழ்க! 99
வாயற்ற முல்லைக்குத் தேர்வ ழங்கி
வண்மையுற்ற 'பாரியொடு' வல்வில் ஓரி
சேயொத்த 'மலையன்' சீர் 'எழினி' பேகன்
செறிந்தபுகழ் 'ஆய்,' 'நள்ளி' இவர்க்குப் பின்னே
தாயொத்த அன்புடனே தமிழ் வளர்க்கும்
தகவுடைய குணக் குன்றே! குமணா! உன்றன்
நேயத்தை விரும்பார்இந் நிலம் விரும்பார்
நெடுவேலோய்! வாழியநின் செங்கோல் வாழ்க! 40

சின்னாளில் வருவேன்உன் அன்பால் என்றன்
சிந்தையினைப் பிணித்துவிட்டாய், சென்றுமீள
உன்னாவால் உவந்துவிடை அளிக்க வேண்டும்
உயர்புகழால் மேருவினும் தூயோய்.........

கும :- நன்று

கொன்னேயென் நாள்கழியும் முன்னே வந்தென்
குறைதவிர்க்க வேண்டும்நறுஞ் சீர்த்தி மிக்கோய்!
பொன்னேரும் கவிபொழியும் புலவ ரேறே!
போய்வருக! பூத்தொளிரும் மகிழ்ச்சி மேவ. 41

[புலவர் விடைபெற்றுச் சென்றதும் அவர் தம் அறிவு நிலையை எண்ணிப்பாடுகிறான்.]

குமணன் :—

இராகம்—நாட்டக்குறிஞ்சி. தாளம்—ஆதி.

முதனிலை.

ஆருயிர்க் குயிர்ந்தது அறிவெனும் பொருளே
அதையிழந் தோரை அடைந்திடும் இருளே (ஆரு)

இடைநிலை.

சீருடன் செல்வமும் சேர்ந்திருந்தாலும்
சிறப்பமை ஆட்சி செறிந்திருந்தாலும் (ஆரு)

இறுதிநிலை.

நேர்மையும் அன்பும் ஒழுக்கமும் நிறைக்கும்
நீதியைச் சேர்ந்துளத் துன்பினைக் குறைக்கும்
வீரமும் ஆட்சியும் வேண்டிடிற் கொடுக்கும்
விரும்பிய யாவையும் நம் வயப்படுக்கும். (ஆரு)

X

இடம் :— அரண்மனை மேன்மாடம், வாயில், கடிமரம்
காலம்—முற்பகல்
தோன்றுவோர்:- இளவெளிமான்—புலவர்—பணியாளர்.

[விருதுகள் புடைசூழ் கரியும்மாவும் பின்வர சிறப்பாக வரும் புலவரைப் பார்த்து ஐயுற்று]

இளவெளிமான் :—

தேருடனே பரிமாவும் களிறும் சூழச்
சிறப்புடைய விருதுகளும் தாங்கி எங்கள்
மேருவெனும் அரண்மனையை நோக்கி மிக்க
விளக்கமுடன் வருவதனைப் பார்த்தால்......போர்க்கு
வீரமுடன் வரும்பகையாய்த் தோன்ற வில்லை
வீரர்களும் படைக்கலமும் இன்மையாலே.
யாரிவர்கள்? அஞ்சாத வருகை நோக்கின்
யான்கருதும் சிற்றரசர் ஆக மாட்டார்......! 42

யாழிசைக்கும் பாணரெனின் வறுமைச் சுற்றம்
யாதுமின்றி வரமாட்டார்...பார்ப்போம்...ஈண்டோர்
நாழிகையில் வரத்தானே செய்வார்...இஃதோ...!
நண்ணிவிட்டார்...என்னஇது ! மரங்கள் தோறும்
சூழிகைசேர் யானைகளைக் கட்டு கின்றார்...?
தூயகடி மாஞ்சூழ்ந்தார்...! போய்நாம் கேட்போம்

[என்று கீழே இறங்கிவந்து வாயிலை அடையும் போது புலவரும் எதிரே செல்லுகிறார்]

புல :- வாழியநீ ! வழிபெருகி வளர்க வேந்தே !
வறுமைதனை வென்றுவரும் சித்தி ரன்யான் 43
முன்னமொரு காலத்தில் ஈண்டு வந்த
முதியவன்யான் புதியனலேன், ஆனால் அன்று
சின்னமிலை தேர்பரிமா பணியாள் இல்லை
செந்தமிழாம் அணியொன்றே திகழ நின்றேன்
பன்னரிய கவிப்பொருள்சேர் கலைஞர் தம்மைப்
பரிந்தழைத்துப் பற்பலவாம் பரிசில் நல்கும்
மன்னவர்கள், மாண்புமிக்க வள்ளல், மேலோர்
மண்ணுலகில் மறையாமல் இன்றும் உள்ளார் 44

சேவலொலி எழுப்புவதால் கிழக்கு வானில்
செங்கதிரோன் முளைப்பதிலை, குயில்கள் வேண்டிக்
கூவலினால் தென்றலிங்குக் குவிவ தில்லை,
கூடிநின்ற தவளைகளின் குரலைக் கேட்டுத்
தாவிமழை பொழிவதிலை, தானை வேந்தர்
தரும்பொருளால் தமிழ்வளர்ந்து தழைப்ப தில்லை
யாவுமதன் இயற்கையினால் இயங்கி வாழும்
யாமும்எம் நெறிபிறழ வாழ்வ தில்லை. 45

புல்லுணவைப் புலிபசித்தும் உண்ப தில்லை,
பொலிவதிலை தாமரைஅம் மதியைக் கண்டு,
மெல்லுவதால் கரும்புசுவை மெலிவ தில்லை,
மெலிவதனால் சந்தமணங் குறைவ தில்லை
நல்லவரும் நவையுடைய பொருளுக் காக
நாணீங்கி வாழுதலை விரும்பார் பூத்த

முல்லைதனை வாடாமல் காப்ப தற்கு
முழுத்தேரை வழங்கினனோர் அரசன் முன்னே 46

இரப்போரின் தகுதியினை எண்ணு தென்றும்
ஈவோர்தம் தகுதியினை எண்ணி நின்று
கரப்பில்லா நெஞ்சத்தால் கடுகி, வேந்தர்
கலைஞர்களைக் கண்ணெனவே கருதி, நாளும்
புரப்போரே புரவலராம் புலமை மிக்கோர்
பொங்குவரேல் போரின்றி உலகம் மாயும்
விருப்போடு வாழ்த்துவரேல் வளமை மேவும்
வெற்றியொடு புகழ்நிலைக்கும் மேன்மை பூக்கும் 4

கோடுயர்ந்த களிறுகளைக் காண்க! மன்னு!
கொண்டுவந்த பரிசிலிவை, குமண வள்ளல்
பீடதனில் விளங்குதலும் காண்க! அன்று
பெரும்பொருளை ஏற்காத பிழைபொறுத்த
ஆடுநடைப் புரவியுடை அரசே! தங்கள்
அன்பென்றும் மறவேன்யான் செல்லுகின்றேன்

[என்று கூறிச்சென்றவுடன் அவருடைய பெருமிதங்கண்டு வெளிமான் நாணி]

இளவெளிமான் :-

நாடுமகிழ் புலவருடை யுள்ளம் என்னை
நாணமுறச் செய்ததனை இன்று கண்டேன்
பொருளாலும் போரிடத்துப் புறங்கொடாது
பொலிவுதரும் படையாலும் வீரத் தாலும்
மருளேறும் அரண்சூழ்ந்த மனையி னாலும்
மணிகளொடு பொன்னாலும் உயர்ந்து நின்றேன்
தெருளுடைய மனமெனக்கு வாய்க்க வில்லை
தீப்பொருள்கள் யாவையெனத் தெரிய வில்லை
அருளாத நெஞ்சுடையேன் ஆசை வஞ்சம்
அச்சமெனும் பேய்களுக்கே அடிமை யானேன், 49

XI

இடம்—சோலை வழி. காலம்—முற்பகல்.
தோன்றுவோர்—பணியாளர்-புலவர்.

பணியாளர்கள்.

எல்லோரும் வேண்டுவது இன்பமே—ஆனால்
இவ்வுலக வாழ்வெல்லாம் துன்பமே
கல்லாத பேர்களுக்குத் துன்பமே—இங்கு
கற்றவரைவிட அவர்க்கு இன்பமே
செல்வமிலா வாழ்வு மிகத் துன்பமே—தீங்கு
சேர்க்கும் பொருள் இல்லையெனில் இன்பமே
வில்லெடுக்கும் வீர வாழ்க்கை துன்பமே—பொல்லா
வெற்றுடம்பாய் மாள்வதினும் இன்பமே
பரிசு கொள்ளும் வாழ்வு மிக இன்பமே—பாரில்
வரிசை தெரி மன்னர் காணல் துன்பமே.
விலங்குயிராய் வாழ்தலிங்கு இன்பமே—வேடர்
வில்லுதைக்கும் கணை தெரியின் துன்பமே
பறவைகளாய்ப் பறந்துயர் தலின்பமே—பாழும்
வலை புகுந்து வாழ்தல் பெருந் துன்பமே
கலங்கு முயிராய்ப் பிறத்தல் துன்பமே—யாரும்
கடமை தவறா திருந்தால் இன்பமே.
இன்பமே—யாவும்—இன்பமே—ஏற்ற
வழி நடந்தால் யாவருக்கும் இன்பமே (இன்)
[என்று மகிழ்வுடன் பாடிச் செல்லுகின்றனர்.[

XII

இடம் :— புலவர் வீடும் வெளியிடமும்—காலம் மாலை
தோன்றுவோர்—புலவர், கலைச்செல்வி—பணியாளர்
[வீட்டை நெருங்கிக் கதவைத்தட்டி]

புலவர் :— தேனூறும் நன்மொழிசேர் நங்காய்! உள்ளம்
செம்மை நிறை கலைச்செல்வி!

[கணவனுடைய வரவை எதிர்நோக்கி இருந்த கலைச்செல்வி புலவருடைய குரல் கேட்டு விரைந்து வந்து வணங்கி]

கலைச்செல்வி :—

ஊனுரும் உயிரே ! யான் உய்ந்தேன் இன்றே
ஒளிபெற்றேன் அன்பே! என் இறையே ! வாழ்ந்தேன்
வானுரும் மழைபிரிந்த பயிரைப்போல
வண்கதிர்கள் பிரிந்தஇருள் வானம் போல
மீனுரும் புனலில்லாக் குளங்கள் போல
மெலிந்துடலைத் தாங்கிநின்றேன் இனியுந் தாளேன் 50

புல :— குணம்திரண்ட உருவே ! நம் குறையைப்போக்க
குமணவள்ளல் தந்த பெரும் பொருளைக் காண்க
[அவைகளைப் பாராமலே]

கலை :- மணம்புரிந்த மங்கையர்க்கு மணவா என்தான்
மதிப்பரிய செல்வம்அதை இன்று பெற்றேன்
பணம் திரண்டால் பதிக்குநிகர் ஆமோ ? தங்கள்
பாதமலர் சூடுவதே பரந்த இன்பம்

புல :— மணம்பொதித்த மலரே ! நம் மைந்தன் என்னை
வெகுண்டுவக்கும் முகத்தையினி மறப்பானன்றே ! 51
[பின்னர் அச் செல்வமெலாம் கண்ணுற்று]

கலை :- அறம்பயின்றார் உள்ளம்போல் அகன்ற செல்வம் !
அள்ளியள்ளிக் கொடுத்திடினும் அளவில் காலம்
சிறந்தோங்கத் தந்தபெரும் வள்ளல் வாழ்க !
செந்தமிழ்போல் அவன்குலமும் செழித்து வாழ்க !
மறம்பயின்ற வறுமையினி என்ன செய்யும் ?
மகிழ்ச்சிவளர் பெருமாத்தைக் கொண்டு வந்த
திறம்பயின்ற என் தலைவா ! இனிமேல் தாங்கள்
திசைகள்தொறும் எனைப்பிரிந்து செல்ல வேண்டாம் 52

புல :— ஆடிவரும் அருவியொப்ப ஓரிடத்தில்
அமையாத செலவுடனே அகன்ற வானில்

கூடியொரு நொடிப்பொழுதில் குலைந்து தேயும்
குறுமேகம் போன்றஇந்த செல்வந் தன்னைத்
தேடிமிக அடைந்திட்டோம் தீங்கில் லாமல்
திசைபுகழ வாழ்திடுவோம் என நினைத்து
மூடிவைத்து வாழ்வதனை முறையன் றென்ற
முதியபெரும் அறிஞருரை உணராய்? மாதே! 53

நிலையில்லாச் செல்வமதை வழங்கிவாழும்
நேர்மையுடை அரசரையே உலகம் போற்றும்
விலையில்லாக் கலைகளறி புலவோர் யாரும்
விரிந்தவுல கெங்கணுமே சென்று சென்று
கலையெல்லாம் பரப்புவதைக் கடனுக் கொண்டார்
கடலுலகம் செம்மையுறல் அதனுல் அன்றோ?
தொலைவில்லாப் பொருளிருந்தும் அறிஞர் எல்லாம்
துன்புறினும் தன்கலையைப் பரப்பு வார்கள் 54

ஆதலினல் அன்பே! இச் செல்வந் தன்னை
அன்பரிவர் பகைவரிவர் உறவி வர்கள்
ஏதமுற்ற போதுதவி செய்தவர்கள்
இல்லைஎன்றோர் இவரிவரென் றெண்ணு துன்றன்
கோதகன்ற சுற்றம்நம் குலத்தில் வந்தார்
குறையுற்றோர் யாவர்களும் கேட்ப தெல்லாம்
நாதனைக்கேட் டீந்தருள்வோம் என்றெண் ணுமல்
நாளுளும் கொடுப்பதுன்றன் கடமை யாகும். 55

[புலவருடைய விரிந்த உள்ளத்தைக் கண்டு வியந்து]

கலை :- மண்ணுலகும் பெருவானும் தங்கள் உள்ளப்
பரப்புகண்டு நாணுமெனல் மிகையோ? நாதா!

புல:- பண்ணுருகும் மொழிப்பாவாய்! பைந்த மிழ்நூற்
பரப்பெல்லாம் ஓதுபொருள் இதுவே யன்றோ?
கண்ணுடையோர் எல்லோரும் கண்ட நல்ல
கருத்துமிக்க அறமிதுவே கடவுள் தந்த
எண்ணற்ற பொருள்யாவும் மக்கள் எல்லாம்
இன்பமுற இணைந்தொன்றி வாழ்வ தற்கே

[கலைமகள் வாழ்த்து]

இராகம் :—சரஸ்வதி   தாளம் :—ஆதி

கலைச்:—

முதல் நிலை

கலைமகள் மலரடி இணையே—பெரும்
கவலைகள் போக்கிடும் துணையே (கலை)

இடை நிலை

அலகினில் இன்பம் அமைந்தநற் சுவையே
அன்புடன் பண்பும் அளித்திடும் அவையே (கலை)

இறுதி நிலை

பரவுமிவ் வுலகினில் பதம்பல கொடுக்கும்
பாவமும் தீமையும் பாழ்படக் கெடுக்கும்
அரசரின் உயர்ந்த அரும்புகழ் நிறைக்கும்
அறிவெனும் ஒளியினை அணிபெற விரிக்கும் (கலை)

[எனக் கலைமகளை வணங்கி மகிழ்கின்றனர்]

(உரிமைபெற்றது)

முற்றிற்று.

கண் முன்னே கவி அரசர்.

மங்கையர்க்கரசி.

"அன்பு நாண் ஒப்புரவு கண்ணோட்டம் வாய்மையொடு
ஐந்து சால்பு ஊன்றிய தூண்."

அன்பின் உருவம். அமைதியின் பிறப்பிடம். எளிமைக் கோர் எடுத்துக்காட்டு. இன்சொல் நிலையம். சலியா முயற்சி. தளரா ஊக்கம். அசையா உறுதி.

கல்வியில், பண்பாட்டில், தமிழ்க் கலையில், இலக்கியச் சிறப்பில், இறைவழிபாட்டில், ஈகைக் குணத்தில், இனிய சொல் வன்மையில், அன்பில், சிறந்தவர் கவியரசர். தாய் மொழிக்குத் தொண்டு. தமிழன்னைக்குக் கவிமாலைகள், பாடிய வாய் தேனூறும் கவிகள். பழைய நூல்களில் ஊறிப்பயின்று தமிழ் மரபும் பண்பாடும் மலர்ந்த உள்ளம். காலப் போக்குக் கும் நாகரிக வளர்ச்சிக்கும் ஏற்ற உவமைகள் அவர்கள். யாவருடனும் பேரன்புடனும் மரியாதையுடனும் நடந்து கொள்ளும் தன்மை அனைவரும் அறிந்தது. கற்றார்—கல்லாதார், முதியவர்—இளையவர், ஆசிரியர்—மாணவர், உற்றார்—மற்றார், அறிஞர், வறிஞர், கலைஞர், சிறுமிகள், பெண்கள் அனைவரிடத்தும் இனிய முகத்துடன் பேசிப் பழகுதல் அவர்கள் இயல்பு.

பிறரை ஊக்குவிக்கும் பண்பு அவர்களுக்குத் தனிச் சிறப்பு. புலவர்களையும், மாணவர்களையும், ஏனையோரையும் அவர்களது முயற்சியில் ஊக்கித் தம்மால் இயன்ற உதவிகளை அவ்வப்பொழுது செய்யும் இயல்பு அவர்களது. பெண்ணுரிமை பேணும் பெம்மான் எங்கள் கவியரசு.

நகைச்சுவை ததும்பும் சிறு கதைகள். சிறுகதைக் களஞ்சியம் எனில் மிகையில்லை. தூயபேதுருக் கல்லூரியில் ஆசிரியராக இருந்தபொழுது அன்றன்றைய நிகழ்ச்சிகளை மனைவியாரிடத்தில் சொல்லும் வழக்கமுண்டாம். தமிழ் ஆசிரியர் என்றால் மாணவர்களின் கேலிக்கும், விளையாட்டிற்கும் எல்லையில்லாத காலம் முப்பது ஆண்டுகட்கு முன்னர் தமிழ் ஐயா வகுப்பைப் பொழுது போக்கிற்கு உபயோகித்துக் கொள்வார்களாம். ஒருநாள் எதிர்பாராதது கண்டனர் மாணவர்கள். புத்தம் புதிய சைகிளில் வெண்ணிற உடையும் கோட்டுமாக வந்திறங்கிய தமிழ் ஆசிரியர்தான் அதற்கு காரணம் "ஏய், நம் தமிழ் ஐயா சைக்கிளில் வந்திறங்குகின்றாடா," என்கிறார் ஒரு மாணவர். அடுத்தநாள் மற்றொருவர் "கூலிங் கிளாஸ்கூட அணிந்துள்ளாரப்பா," என்கிறார். ஆசிரியர் எந்த ஊரப்பா? என்று மாணவர்கள் ஆராய்ச்சி செய்கின்றனர். கண்டர் கோட்டையிலிருந்து நாலுகல் தொலைவிலிருக்கும் மோகனூரைச் சேர்ந்தவர் என்று அறிகின்றனர். நாட்டுப்புறம் ஆசிரியர் தெற்கத்தியார் என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட எண்ணங்கொண்ட ஒரு மாணவர் தமிழ் வகுப்பில் எழுந்திருந்து, "ஐயா என்னை இந்தப் பையன் தெற்கத்தியான் என்று சொல்லுகிறான் என்றாராம். கொல்லென மாணவர்கள் நகைத்தனராம். ஐயா அவர்கள், "சரி அப்பா நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள்," என்று பாடப் புத்தகத்தை மூடி வைத்துவிட்டு, எனக்குத் தெற்கத்தியான் முதல் பலகையில் அமர்ந்திருக்கும் மாணவன் [பெஞ்சுகள் தெற்கு வடக்காகப் போடப்பட்டிருந்தன அவருக்குத் தெற்கத்தியான் அவர்பின் உள்ளவர்—தஞ்சையில் இருப்பவனுக்கு தெற்கத்தியான் குமரியில் இருப்பவன்—தஞ்சைக்கு வடக்கே இருப்பவனுக்குத் தஞ்சையில் இருப்பவன் தெற்கத்தியான்—வடதுருவத்தில் இருப்பவனைத்தவிர ஒருவனுக் கொருவன் தெற்கத்தியான் ஆக அனைவரும் தெற்கத்தியான்தான் கவலை வேண்டாம் என்று கூறினார்களாம். மாணவர்கள் தெற்கத்தியாரின் திறமையைக் கண்டு இறும்பூதெய்தினராம். இது

'தெற்கத்தியான் கதை" என்று கூறுவார்கள். ஐயா அவர், தன் நண்பர்களுடன் திருவையாற்றிற்கு செல்ல ஒரு குதிரை வண்டி பேசினார்களாம். வண்டிக்காரன் விரைவாக ஓட்டிச் சென்றானும். சாலைகள் சரிவர இல்லாத காலமாம் அப் பொழுது. பள்ளியக்கிரகாரத்துக்கு அருகில் ஒரு பெரும் நொடியில் கொண்டு விட்டானும். அனைவரும் தலையைத் தடவிக்கொண்டு கீழே குதித்தார்களாம். ஐயா அவர்கள் அவன்மேல் குற்றமில்லை "ஒரு நொடியில் தானே கொண்டு விடுகிறேன் என்று கூறினான். சொன்னபடி கொண்டு சேர்த்துவிட்டான்," என்று கூற உடனிருந்தவர்கள் நகைத் தனராம். இவ்வாறு ஐயா கூறும் கதைகள் எண்ணிறந்தன. கவிந்த அரசமரத்தின் கீழிருந்து படித்தது பற்றியே தமக்குக் 'கவியரசு" என்ற பெயர் வந்தது என்று வேடிக்கையாகக் கூறுவதுண்டு.

இவர்கள் வகுப்பில் என்றும் அமைதி நிலவுமாம். கதை கள் கூறி மகிழ்விக்கும் ஆசிரியரைக் கண்டால் மாணவர்கள் மகிழ்வது இயல்புதானே. காலை ஐந்து மணிக்கு எழுந்திருத் தல் வேண்டும். குளித்து, சந்தனப் பொட்டணிந்து உடை உடுத்தி உணவருந்தி அவர்கள் வேலை முடிந்துவிடும். பிற பின்னர். தமிழன்னையுடன் அளவளாவுதல். மாணவர்கள் ஒவ்வொருவராக அவர்களைக் காண வரும்பொழுது இருவர் உரையாடலும் செவிக்கோர் விருந்து. சோம்பல் அவர் களுக்குப் பிடிக்காது. குடும்பத்தில் வேண்டும் ஒவ்வொன்றும் அவர்கள் அறிவார்கள். அடுதல் பசுவைப் பராமரித்தல் இல்லத்தூய்மை அவர்கள் அறியாததொன்றில்லை.

மாணவர்களிடம் பெற்ற தந்தையினும் உற்ற தந்தையா கத்தான் பழகுவார்கள். அறிவுரை கூறுவதும் அவ்வாறே. பிறரைப்பற்றிக் குறை கூறுவதென்பது அவர்கள் அறியாதது. குற்றம் செய்தவர்கள் இருப்பினும் அவர்கள் குறையை ஒருவ ரிடத்தும் கூறுவதில்லை. அன்பு காட்டாதும் இருப்பதில்லை

தமக்குப் பிடிக்காத ஒன்றை நேரிடையாகத் தெரிவிப்பதில்லை ஒரு சிறுகதை வாயிலாகத்தான் கூறுவார்கள். நண்பர்களோ பிறரோ ஒருவருக் கொருவர் மனவேற்றுமையுடனிருந்தால் அவர்களிடம் வலியச் சென்று அவர்களை ஒற்றுமையாக வாழ அறிவுரை கூறுமல் இருக்க அவர்களால் இயலாது. பிறர் இன்பங்களிலும் துன்பங்களிலும் ஒருங்கே பங்கெடுத்துக் கொள்வார்கள். அன்பு தவிர வேறொன்றறியாத உள்ளம். பாடல் வேண்டும் என்று ஒருவர் விழைந்தால் ஒருமணி நேரத்திற்குள்ளேயே இனிய கவிகள் பல உருவாகி விடும். சிறந்த மாணவர்களை, அவர் என் மகன் என்றே கூறுதல் அவர்கள் இயல்பு. அவ்வாறே உற்ற தந்தையாய் விளங்கினர். ஐயா அவர்கள் மைத்துனருக்கு ஓர் பெண் மகவு பிறந்தது. நான் பெண்மகவாய் பிறந்ததிலே எந்தையர்க்கு ஒரு ஏமாற்றம். ஒரு வீட்டில் உடனிருந்த மாமா கவியரசருக்கோ கரைகாணுக் கடல் இன்பம். "என் செல்வ மகனுக்கு மனைவி இசைந்ததுவே" என்று அன்று அடைந்த மகிழ்ச்சி அணுவளவும் குறையவில்லை! இன்றளவும்!

ஒரு வயது ஆகுமுன்னே ஓடோடிப்போய் விடுவேன் அன்போடு அரவணைக்கும் மாமாவைத்தேடி. மாதங்கள் தவழ்ந்தன. மழலைமொழி பிறந்தது. மடிவளர்ந்த செல்வம் நான். பாப்பா எனக் கூப்பிட்டு பாடல்பல கூறிப் பன்னும் மொழிகேட்டுப் பார்த்து மகிழ்ந்திடுவர். "வெண்ணுற்று மணலினிலே விளையாட்டு அயரப் பார்த்திருப்பர்" வெள்ளி விழா மன்றினிலே வேடிக்கைப் பேச்சும் கண்டிடுவர்" பாடல் பல கேட்டு மகிழ்ந்திடுவர், மணமாகு முன்னரேயே மருமகள் என உரைமுடிப்பர். இடமாற்றம்; மனமாற்றம், இல்லை! இல்லை! மகனுக்கு மணமுடித்தே மகிழ்வுற்றுர். மணி, மங்கை கண்ணிற் கருமணிகள். மண்மூடும் அன்ற அகளவும் விழித்திருந்து காத்து வந்தார். தள்ளாத காலத்தும் ஆல மரத்தடியில் தவங்கிடந்து ஆறுதல் கூறிடுவர்.

கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கம் தோற்றுவித்த நாள் முதலாக இறுதிநாள் வரை சங்கத்திலேயே அவர்கள் பொழுது கழிந்தது. ஐயாற்றில் இருந்த காலத்தும் நாளொரு முறையாவது சங்கத்திற்கு வந்து அன்பர்களுடன் அளவளாவிச் சென்றாலன்றி அவர்களுக்கு மன நிறைவு உண்டாகாது. ஐயா அவர்களை "மோகனூருக்கு வந்து இருங்கள்" என்று அவர்களது தம்பி அழைத்தனராம். ஐயா அவர்கள் மகன் ஐந்து வயதுச் சிறுகுழந்தை அருகில் நின்றிருந்தாராம். "அப்பாவையா, மோகனூருக்கா! சங்கம் மோகனூருக்கு வந்தால்தான் அப்பாவும் வருவார்கள்" என்று கூறினர்களாம். சங்கம், பொழில், அன்பர்கள் இவர்களுடன் இரண்டறக் கலந்திருந்தார்கள். நடக்க இயலாத போதும் தள்ளு வண்டியில் அமர்ந்திருந்தாவது சங்கம் வந்து திரும்புவார்.

அணிகள் முதலாயவற்றிற்கு விழைவது, அவர்கள் ஒவ்வாத வொன்று. ஆயினும் அவர்கள் தமிழன்னையின் அணிகளை அழகாகக் கூறுவார்கள். தொல்காப்பிய நூல் மங்கலநாண். அமிழ்தினுமினிய வள்ளுவன் குறள் செம்முகச் சுட்டி, தங்கு கழுத்தினிற் பொங்குபல்லாரம் சங்கநூல் வெள்ளம், காவியம் ஐந்தும் மார்பினில் நற்கலன். கம்பனுக்கு நூல் கையிற் கங்கணம். கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் தொண்டு சேவடி மோதிரம், இவ் வணிகள் தாம் அவர்கள் விழைந்தது ;மகிழ்வுடன் கண்டது.

விண்ணொளியுடன் கலந்தனர் எங்கள் கவியரசர்; எங்கள் குடும்பத்தலைவர் வழிகாட்டி அன்புகாட்டும் அண்ணல் தமிழ்த்தாயின் தவப்புதல்வர் தனக்குவமை இல்லாதான் தாள் சேர்ந்தனர். சிலம்பின் கிண்கிணிச் செவி அமுது அளித்தவர். காக்கும் கடவுள் கழல் இன்பம் கண்டனர். விசய கார்த்திகை ஞாயிறு அன்று உடல் நீத்து உள்ளம் புகுந்து நெஞ்சு நிறைந்தனர். இறைவனோடாறுமுகன் கலைமகள் முத்தேவரும் இனிய கவி விரும்பி அரசரை அழைத்தேகினர்.

அன்பின் உருவம்—அனைவரும் அறிந்ததே
இன்சொல் இன்சொல்—இதயத்தைக் கேளுங்கள்
தளராத ஊக்கம்—படிதோறும் காணுங்கள்
சலியாத முயற்சி—சகடை வண்டி பாருங்கள்

இடும்பைக்கு இடும்பைப் படுத்தனர். இறுதிவரை ஆறுதல் காணுமல் துயர்அடைந்த காலத்தும் தேறுதல் கூறும் தெய்வமே தெம்பு இழந்து நிற்கின்றேன்.

தமிழ் வாழ்க! வளர்க!! வெல்க!!!

யாண்டும்மைக் காண்போம்?

ஆ. வடிவேல்,
பத்தையம்பாளையம், சென்னிமலை (அஞ்சல்),
ஈரோடு (கோட்டம்), கோவை (மாவட்டம்)

தமிழணங்கின் தவமணியே! தகைமை சாலுந்
தமிழ்மணியே! தண்டமிழே! தமிழ்த்தா(ய்) யாழே!
அமிழ்தமெனுந் தமிழ்மொழியை வளர்க்க நாளும்,
ஆர்வமொடு அரும்பணிக ளாற்றி வாழ்ந்த
தமிழரசே தமிழாக்கஞ் செழிக்கச் செய்த
தமிழன்ப! தமிழ்ப்புலவ! தக்க மேலோய்!
தமிழகத்துத் திருவிளக்கே! தனிமை வேண்டித்
தமிழ்மண்ணைப் பிரிந்தீரோ, யாண்டு காண்பேம்?

இரங்கற்பா.

வே. வேங்கடராஜுலு ரெட்டியார்.

ஓங்குபுகழ்த் தமிழ்மொழியில் அருஞ்செய்யுள் நுண்பொருளின்
உண்மை தேர்தல்
பாங்குவரும் அறிஞர்களும் உவக்குமா நகைச்சுவையிற்
பகர்தல் முன்னூல்
தாங்குபொருள் பிறர்தெரிப்பின் உளமுவந்து வியத்தலின
தன்மை யெல்லாம்
வேங்கடா சலக்கவிஞ இனியெவர்பாற் காண்குதும்யாம்
விளம்பு வாயே

தென்னாட்டுத் திலகமெனத் திருவிளங்குந் தஞ்சைநகர்
சேர்ந்து செம்மை
முன்னாட்டுந் தமிழ்மொழியின் இலக்கணமும் இலக்கியமும்
முதலா மற்றும்
இந்நாட்டில் அறிஞரெலாம் உளம்வியப்பச் சொலுமாற்றல்
ஏய்ந்த மேலோய்
பொன்னாட்டுந் தமிழ்மொழியைக் கற்பிக்க வுளங்கொண்டு
போய வாறே!

ஐயாற்றும் கரந்தையிலும் தமிழ்கற்பான் கல்லூரி
யடைந்தோர்க் கெல்லாம்
மெய்யாய அறிவீந்தாய் அகப்பாட்டின் பொருள்யார்க்கும்
விளங்க வைத்தாய்
நையாதே தமிழ்ப்பொழிலை பலபொருளாற் பலயாண்டு
நன்கு காத்தாய்
ஐயாநீ அருஞ்செய்யுள் உரைநூல்கள் புலவர்விருந்
தளித்தா யன்றே!

எத்துணையோர் நின்னாலே தமிழ்ப்புலவ ராயினர்கள்
எண்ணுங் காலை
எத்துணையோர் நின்னாலே புகழடைந்தார் நின்னுரைகேட்
டின்ப முற்றார்
எத்துணையோ நுண்பொருள்கள் நின்னாலே யாவருக்கும்
எளிய வாய
இத்துணையோ நின்வாழ்நாள்! ஆயினும்நின் புகழ்என்றும்
இலங்கும் மன்னோ!

அன்பின் உருவம்.

அ. சரசுவதி.

தமிழ்நாடு தமிழ்த்தாயின் ஒப்பற்ற தனிப்புதல்வராகிய கவியரசு என்னும் ஒளியை இழந்து விட்டது. நண்பர்கள் "உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல வாங்கே இடுக்கண் களைவதாம் நட்பு" என்ற வள்ளுவர் வாக்கின்படி நடந்த தங்கள் அருந்துணைவரை இழந்து விட்டனர். வையத்து வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து மண்ணுலகில் இணையிலாப் புகழெய்தி விளங்கியவர் விண்ணுலகிலும் புகழெய்தச் சென்றபோது எங்கள் உள்ளம் கலங்கித் துயர் கரை கடந்தது. நாங்கள் அன்பின் உருவமான ஒரு ஒளியை இழந்து விட்டோம். அவர் அழைக்கும்போதும் உரையாடுகையிலும் வார்த்தைகளில் அன்பு நடமிடும், அறிவுரை கூறும்போதும் தனது அனுபவங்களை எடுத்துச் சொல்லும் போதும் நகைச்சுவை ததும்பப் பேசும்போதும் அதைக்கேட்டு அகமகிழ்வோம். பிறர் துன்பத்தைக் கண்டு மனந்தாளாது அத் துன்பம் தமக்குற்றதுபோல் அதை உடனே நீக்க முயலும் தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளராகிய அவர், தமக்கு எத்தகைய உடல் துன்பமும் மனத்துன்பமும் நேர்ந்தபோதும் அஞ்சி மனம் சோர்ந்ததில்லை. கலை நலங்கண்ட குணப்பெருங்குன்றாகிய அவர், தம் அறிவொளிகொண்டு நாட்டின் அகவிருளைப்போக்குவதைக்கண்டு கூற்றுவனும் ஆசைகொண்டு அவரை அழைத்துச் சென்றனன்போலும்! இன்னும் நெடுநாட்கள் அவரைக்காணும்பேறும் பேசும்பேற்றையும் அடைந்தோமில்லையே என்பதை எண்ணுந்தோறும் மனம் புண்படுகின்றது. இது காலத்தினால்தான் மாறவேண்டும்.

ஆருயிர் அன்பர், அரங்க-வேங்கடாசலம் பிள்ளை யவர்கள்
பரு உடல் மறைந்தமை குறித்த

இரங்கற்பா.

அ. பொன்னண்ணு, செங்கரையூர்.

திருவரங்க நாதன் பாதம் திகழ்தரும் உளத்தன் ஆகும்
திருவரங்க சாமிப்பிள்ளை செய்தநற் றவப்பே றென்னத்
திருவரங்க வேங்கடா சலமும் திருவளர் ஆதி மூலமும்
இருவருமங் குதித்த பின்னர் இளையமா ணிக்கம் வந்தார்

தந்தையார் இறைதாள் எய்தத் தாயாரின் உதவி கொண்டு
மைந்தருள் முதல்வன் ஆகும் மதிநலம் வாய்த்த அண்ணல்,
தந்தையின் பின்னோர்க் காற்றல் தானொரு அறிஞன் ஆதல்
சிந்தையிற் கவலை தூண்டச் சிறந்ததோர் வழியை ஆய்ந்து

தஞ்சையில் உறையுள் வைத்துத் தன்னுடன் பிறந்தா ரோடும்
விஞ்சையில் ஆண்டு கற்று விரிந்தபல் செலவால் மாழ்கித்
தஞ்சையில் நின்றும் மீண்டு தாமுறு மோகன் ஊரில்
எஞ்சலில் வாழ்க்கை செய்ய இயைந்தனை எனினுந் தஞ்சை

பள்ளியிற் பயின்ற ஞான்று பழகிய நண்பர் சில்லோர்
உள்ளமும் உணர்வும் ஒன்றும் உவகையில் உரைத்த மாற்றம்
தள்ளருஞ் சிறந்த செய்கை தண்டமிழ் கற்கும் ஆவல்
உள்ளுளே பிணைந்து நிற்க ஊக்கமே துணையென் றெண்ணி

கணக்கராந் தொழிலும் எற்றுக் கசடறத் தமிழுங் கற்றுப்
பிணக்கினை அறுக்கும் நுண்ணூற் பெருமைசேர் புலவன் ஆகி
வணக்கமார் இருவர் பின்னோர் வழிவரு கணக்கர் ஆக்கி
மணக்குமில் லறத்தின் வாழ்வை மருவின இளைஞ ரோடும்

கரந்தையின் சங்கந் தோன்றிக் கருதருந் தமிழ்த் தொண்டாற்றிப்
பாரந்தவில் வுலகம் போற்றும் பான்மையின் ஒலியால் ஓங்கி
விரிந்துநில் நிலக றெல்லாம் விளம்பின்சூர் வேங்கடா சலநீ
நிரந்தரம் அமைச்சாய்செய்த நிலவுமெய்ப் பணியின் மாண்பே !

கவியர சிருந்து கற்றுக் கலைமலி புலவ னுகிக்
கவியர சென்னச் சான்றோர் கருதுபல் பாக்கள் பார்த்துக்
கவியர சென்னும் பட்டம் கரந்தையஞ் சங்கம் நல்கக்
கவியர சென்ன ஞாலம் க்னிவுடன் அழைக்கப் பெற்றாய்

நண்பரின் வருகை காணின் நகைமுகிழ் முகமன் கூறிப்
பண்பமை பகுதி காட்டிப் பருவுடல் குலுங்க நக்கே
உண்பதம் உசாவி மேலும் உனங்குளிர் வவையுஞ் செய்வாய்
என்பத இவைக ளெல்லாம் இனியுறல் எங்கே ஐயா !

பதவிகள் பலவும் ஏற்றுப் பரிவுடன் கடமை ஆற்றிப்
புதுவன புனைதல் செய்தே புலமையின் புகலங் திறமை காட்டி
விதிமுறை இளைஞர் மைந்தர் விழிம்புநல் மனைவி சுற்றம்
விதிதநில் உயர்வை யெய்தும் வழிகளும் இயைந்த செய்தாய்

இன்னமும் வருந்தி வந்தார்க் கியைந்தனை றுதவு பண்பால்
பன்னரும் புகழை யெய்திப் பாவுலீட் டின்பர் துய்க்க
உள்ளியோ ? நந்தம் நண்பர் உமையொரு பாகன் கண்ணன்
துன்னியங் குள்ள பல்லோர் தொடர்பின விழைந்தோ ? சென்றாய் !

இராமச்சந்திரன் மணிகை, கரந்தை.

வற்றா உரைவளமும் வண்டமிழ்சேர் நல்லுணர்வும்
கற்றோர் விரும்ம் கருத்தழகும்—உற்றாரைப்
போற்றும் பெருங்குணமும் பெற்ற கவியரசே !
ஆற்றேம் உனையிழந்தோ மால்.

எம்மைப் பிரிந்துசென்றாய் எந்தமிழர் வாட்டமுற
உம்மைப் பிரித்த ஒருசெயலால்—உம்மை
தேவர் தமிழறிந்து தேர்வர் பெரும்புலவர்
யாவருனை ஒப்பார் இனி.

இரங்கற்பாக்கள்.

புலவர், முருகவேள் B. O. L.
முத்தியாலுப்பேட்டை உயர்பள்ளி, சென்னை.

மிகச்சிறந்த பெரும்புலவ! வேங்கடா சலப்பெரியோய்!
மேன்மை மிக்கோய்!
தகச்சிறந்த பண்பெல்லாம் தாம்திரண்டே ஒருருவாம்
தகைமை சான்றோய்!
நகைச்சுவைகள் பொருட்செறிவும் நற்குறிப்பும் பொதுளமிக
நலக்கப் பேசி
உகப்பித்தே யாவரையும் உளங்கவரும் உயர்நலத்தோய்!
ஒளிந்தாய் எங்கே?
புலமைநலம் மிகச்சிறந்தோய்! பொருவிறந்தோய்! தன்னடக்கம்
பொறுமை மிக்கோய்!
இளமையினிற் பலதுன்பம் எய்திநின்றும் கற்பஎலாம்
இனிதே கற்று
வளமைமிகு நல்லாசான் வழிப்படையும், கலம்பகமும்
மற்றும் யாத்துத்
தலைமைநலம் தகக்கரந்தைக் கவியரசர் எனும்பட்டம்
கவினப் பெற்றாய்!
தொல்காப் பியமுதலாம் தொன்னூல்கள் உளவெல்லாம்
சூழ்ந்து தேர்ந்து
பல்காலும், மாணவர்கள் பற்பலர்தாம் பயன்பெறுமா
பயிற்று விக்க
ஒல்காத பேரருளின் உளமுடையோய்! நினைஒப்பக்
கற்று வல்லோர்
நல்காத லொடுபிறர்க்கும் நாளுமிகக் கற்பித்த
நல்லார் யாரே?
மாணவர்கள் நிலையறிந்து மற்றவர்தம் மனங்கொள்ளும்
வகையின் எல்லா

நூனுட்பம் செய்திகளும் நுவல்குறிப்பும் பிறவுமெலாம்
நுணுகிச் சூழ்ந்து
பேணிமிகத் தெளிவாகப் பெரிதுமிக எளிதாகப்
பெட்பின் நின்போல்
யாணர்நலன் எழிலினிமை இசைவித்துக் கல்விசொல
வல்லார் இல்லை
எத்தகைய கடினமிகும் எனை நூலும் நின்முனர்யாம்
இருந்து கேட்பின்
சற்றெனினும் மலைவெய்தேம் தடுமாறேம் அங்கைநெல்லித்
தகவின் ஓர்ந்து
மற்றிதென்னை ? பொழுதுசென்ற மாட்சியென மிகவியந்து
மகிழச் செய்த
வித்தகன்நீ ! நின்பால்யாம் விச்சைகற்கச் செய்ததவம்
மேலை என்னே ?

2

ஓங்கிய சிறப்பின் உயர்ந்த கேள்வி
வேங்கடா சலப்பெயர் மேவுநற் பெரும !
செறுத்த செய்யுட் செய்செந் நாவின்
திறத்தின் மிக்குப் பொலித்தநற் புகழால்
கரந்தைக் கவியர சாம் சிறந்தநற் பட்டம்
பொருந்தப் பெற்றோய் ! பெருந்தமிழ்ப் புலவ !
ஆசான் ஆற் றுப்படை முதலாப் பேசுபல
நூலும் அளித்த பேரா சிரிய !
வடமலைப் பிள்ளை மாவன் கதைமுத்து
மிகமிகச் சிறந்து நகைமிக விளக்கும்
சுவைநலஞ் சான்றபல் கவிதைகட் டுரைகள்
பற்பல வரைந்த நற்பெருங் குரிசில் !
சேனா வரையமுதற் சிறந்தபன் னூல்களும்
மாணவர் யாமெலாம் பேணிமிகக் கற்ப
ஐயந் திரிபுகள் அகற்றிமிக நன்றே

எழுத்தெழுத் தாக எடுத்தினிது விளக்கி
விழுத்தகு முறையிற் பயிற்றும்எம் குரவ!
மூப்புறு நிலையினும் யாக்கைத் தளர்வெலாம்
நோக்கலை சிறிதும் எம்பொருட் டூக்கமொடும்
அருள்மேற் கொளீஇப்பல் பொருளியல் நூற்கள்
நாடொறும் அகத்தே நாடினை போந்து
பாடம் சொற்றநின் பண்பெவன் பகர்கேம்?
சேனா வரையரும் சிவஞான முனிவரும்
பரிமே லழகரும் உரையா சிரியரும்
நச்சினார்க் கினியரும் நற்பே ராசிரியரும்
என்றிவர் காலத் திருந்தில மாகலின்
நன்றவர் பக்கல் நலத்தகப் பயிலும்
பேறுற் றிலம்எனப் பேதுறுதும் எனினும்,
அகநா னூற்றின் தகுமுறை யாள!நின்
திருமுனர் இருந்து சிறிதெனும் கற்கும்
பெறரும் சிறப்பே பெற்றதுட் கொளீஇ
எனைக் கல்லூரி மாணவர் தம்மினும்
சிறந்தனம் யாம்என இறும்பூ தெய்துபு
மிகப்பெரி துவந்தோம்! தகவுயர் சான்றோய்!
இனையபன் மாட்சியைநீ யாமெலாம் வருந்த
நனிஎமைப் பிரிந்தே, இனிநினைக் காணவும்
கண்டு வணங்கவும், கனிவுயர் நின்மொழி
அமிழ்தெனச் செவியின் மாந்தி மகிழவும்,
இயலா வகையில் இவ்வுலகை நீத்து
மறைய லுற்றனை! அறைவதென் யாமே?
இயற்கையை வெல்லுதல் எவர்க்கும் அரிதென
மயற்கை விடுத்து மற்றுநின் ஆருயிர்
இறையருட் டாள்நிழல் இன்புற வைக
மனமொழி மெய்களின் வணங்குதும் பணிந்தே!

முருகவேள்,
திருவள்ளுவர் செந்தமிழ்ச் சிவநெறிக் கழகம்,
சைதாப்பேட்டை சென்னை.

கரந்தைக் கவியரசு R. வேங்கடாசலம் பிள்ளை அவர்கள்
மறைந்தமை குறித்துத் திருப்பதி S. V. O. கல்லூரித்
துணைத் தமிழ்ப் பேராசிரியர். வித்துவான்.
செ. வேங்கடராமச் செட்டியார் பாடிய,

இரங்கல் ஏழு.

கரந்தைக் கவியரசே! கல்விக் கிருப்பே!
சிரந்தினிது சொல்லும் நெறியோய்—பரந்த
தமிழுணர்ச்சி வீறுபெறத் தண்சுவையே யூட்டும்
தமிழ்ப்புலவோய்! சென்றாயோ தான்.

ஆர்வேங்க டாசலமென் றாருமறி பேருடையோய்!
நார்தமிழ வேட்குற்ற நண்பினோய்!—பாரிற்
பிரிந்தவர் நண்பர் பிரிவினையாற் றாது
பிரிந்தவர்பால் சேர்ந்தனையோ? பேசு.

நாட்டாரை யாவவர்கள் நட்டார்நின் பண்புணர்ந்து
நாட்டார் மகிழவக நானூறு—பாட்டிற்
குறைவரையுங் காலத்து னைத் துணையாக் கொண்டார்
விரையவரச் செய்தாரோ விண்?

பிணியினைப் பாராட்டும் பெற்றியார் யாரே?
பிணியினால் நீவருந்திப் பேதுற்ற போதும்
பிணியால் வருநலங்கள் பேசிப்பா ராட்டிப்
பிணிப்பத்தும் பாடினையே பேர்த்து.

உள்ளுறைகள் மிக்க உயர்ந்தவகப் பாட்டிற்குத்
தெள்ளுமுரை தீட்டியநின் செங்கையும்—உள்ளம்
உவக்க உவக்க உரைநயஞ்சொல் வாயும்
சுவைக்கமண் சேர்ந்தனவோ சோர்ந்து?

நின்புலமை தன்னால் நிறைபுகழைப் பெற்றிருந்த
தென்கரந்தைக் கல்லூரி சேர்புலவர்—தொன்னலஞ்சேர்
மாணவர்கள் துன்பமுற வண்டமிழ்த்தாய் சேயேநீ
சேணுலக முற்றாயோ தேர்ந்து.

வாணாள் முழுமையும் வண்டமிழ்க்கே தொண்டுசெய்து
மாணக்கர் பல்லோரை வாழ்வித்தாய்—பேணும்
பேணிப் பயில்தமிழ்நூல் பேசும் பெரும்பொருளைப்
பேணியடைந் தின்புறுக பேர்ந்து.

என்று காண்பேன்.

வே. செகதம்பாள்.

[இங் குறிப்புக்களை எழுதியவர்கள் காலஞ்சென்ற கரந்தைக் கவியரசு R. வேங்கடாசலம் பிள்ளை அவர்களின் வாழ்க்கைத் துணைவியாவர். பொ. தொ.]

காலஞ்சென்ற என் கணவர் கவியரசர் இல்லத்தின் தூண்டா விளக்காகத் திகழ்ந்தவர். நாட்டில் மட்டுமின்றி வீட்டிலும் இனிமையாகவும் நகைச்சுவை தோன்றவும் பேசுவார். எனது வாழ்க்கையை தேன்பாயும் இன்பப் பூஞ்சோலையாகச் செய்தவர். ஆடம்பரத்தல் சிறிதும் விருப்பமற்றவர். பால் போன்று தூய மனதுடையவர். கண்ணுக்கினியார் உயர்ந்த பண்புகளுடையவர். தாம் கற்ற கல்வியையும் ஈட்டிய பொருள்களையும், தேங்காது பாய்ந்து ஏரிகள், குளங்கள், கால்வாய்கள் எங்கும் நிரப்பி வான்பார்த்து ஏங்கி காய்ந்து கருகிவிடும் நிலையிலுள்ள பயிர்களுக்கும் உயிரூட்டி செழிக்கவைத்து வையத்தை வாழ்விக்கும் பொன்னிநதிபோன்று வழங்கி எல்லோர்க்கும் பயன்படுமாறு செய்தார். அவர் வாயிலிருந்து வரும் மொழிகளில் இல்லையென்ற சொல்லே இல்லை எனலாம். ஏழை மக்கள் வந்து வாய் திறந்து கேட்கும் முன்னரே அவர்களின் முகக்குறிகண்டு உணவிடச் செய்வார். திருவையாற்று அரசினர் கல்லூரியில் சிலகாலம் பணியாற்றியபொழுது எளிய குடும்பத்தில் பிறந்து தமிழை விரும்பி கற்று மேலும் படிக்க அவாவி ஆனல் வசதியில்லாது திண்டாடும் மாணவரகள் அவரைக் கண்டு உதவிபெற வருவார்கள். அவர்களுக்கு காட்க்கு எளியராய் அவர்களின் குறையைக் கேட்டு அவர்களிடம் இன் முகத்துடன் பேசி அவர்களைத் தலைவரிடம் அழைத்துச்சென்று அவர்களுக்கு இலவசமாக உணவும் உறையுளும் தரச்செய்வார். வேலையில்லாமல் திண்டாடும் இளைஞர்களுக்கும் தக்கோரிடம் சென்று அவர்கட்கு ஆதரவாகப் பேசி அவர்களை அரசாங்கப் பணியிலோ மற்றும் தொழில்களிலோ அமர்த்துவார். அப்படிப்

பட்ட தாம் ஓய்வுபெற்று வீட்டிலிருந்தால் ஏழை மக்களை ஆதரிக்க முடியாதே என்றுதான் வானவர் நாட்டினுக்கு பொருளீட்டச் சென்றனர் போலும். அவருடைய புலமையும் உயர்ந்த பண்புகளையும் கண்டவுடன் வானவர் அவரைப்போற்றித் தம்மிடமே வைத்துக்கொண்டனரா? இள ஞாயிறு ஒத்த அவர் இங்கு விட்டேகி அங்கு ஒளி வீசிக்கொண்டிருக்கிறார் போலும். இருபத்தெட்டு வருடங்களாக அவரால் வளம்பெற்று ஒளிவீசிய எனது வாழ்க்கை அவர் மறைந்தவுடன் கதிரவனை இழந்த பகல் போலும் நிலவை இழந்த இரவு போலும் மாறிவிட்டது. அவருடைய இன் முகத்தையும, தேன் போன்ற மொழியையும், அன்புகொண்ட மனத்தையும என்னால் மறக்க இயலாது. இனி அவரை என்று எவ்வுலகில் காண்பேனோ? அறியேன்.

வாழ்க கவியரசர் புகழ்.

கரந்தைக் கவியரசு.

நா. இராசகோபாலன் IV. U. C.

ஆர்வேங்க டாசலம் என்றால் புலவருள்
யார் தெரி யாதார்? உளர்கொல்லோ? —சீர்மேவும்
தெய்வச் சிலையார் உரைதந்தோன் நம்கரந்தை
உய்ய வழிகாட்டித் தான்!

ஆசான் அருந்தமிழ்ப் பாவலன் கட்டுரைவல்
ஏசாச் சிறப்பின் எழுத்தாளன்—மூசாநில்
இன்பக் கதைவல்லோன் இன்சொல் அருளுவோன்
அன்பில் திளைத்தார் பலர்!

கரந்தைக் கவியரசு, R. வேங்கடாசலம் பிள்ளையவர்களின்

கையறுநிலைச் செய்யுட்கள்.

கோ. பாலசுந்தர நாயகர், M. A., தமிழாராய்ச்சித் துணைத்தலைவர்,
திருவேங்கடவன் ஆராய்ச்சிக் கழகம், திருப்பதி.

அறுசீர் விருத்தம்.

அருந்தமிழ் மொழியின் மாண்பும் அதன்படு துன்மையுண்மை
பெருந்திரு முதலவெல்லாம் பீடுற அறிந்து போற்றி
வரும்பெரு கரந்தைச் சங்கம் வளமுறக் கண்டோ ருள்ளும்
ஒருகவி யரசு வேங்க டாசலம் ஒருவன் மன்னோ.

மற்றவன் வெற்றுடம்பு மாய்ந்ததே யெனினு முள்ளத்
தற்றில மொருவ ருத்த; உயர்புலம் அவ்வு டம்பின்
அற்றதே, இனியெ வர்க்கும் ஆகுவ தன்றே, நுட்பச்
சொற்றிறம் ஒழிந்த தன்றே, தூயநூல் உரைபோ யிற்றே.

என்றியாம் கவலை மீக்கொண் டினையுமா வுலகை நீத்த
அன்புறு தமிழ்ப்பே ராசான் அகனுறும் நாற்பாற் செய்யுள்
என்றினி எவர் கேட்பர்; இயல்பல பொருட்பே றுள்ள
பொன்னுரை என்று கேட்பம்; பொன்றின அவையு மன்னோ.

வேறு.

அகமும் புறமும் நன்முறையில் ஆய்ந்து தெளிந்த புலமையினால்
முகமும் உளமும் மிகமகிழ மொழியும் நடையும் மிளிர்ந்தோங்கத்
தகவு மிகவு முடையதமிழ்ச் சங்க நூல்கட் கிவனன்றிப்
பகலி னொளிபோல் உரைவகுப்போர் பார்க்குள் இலரே என்செய்வாம்

106,107 PAGE MISSING IN BOOK

ஆசிரியப்பா.

எனினும்,

வேங்கடா சலமென ஓங்கிய புலவன்
கரந்தை ஐயாற்றுக் கல்லூரி தம்மில்
புலவர் பலரைப் புதுக்கியுண் டாக்கினேன்.

மற்றவன்,

தமிழ்த்தாய் மடிமிசைத் தங்கி யமைந்து
தமிழ்மொழி வாழத் தகவுசெய் துறுகவே.

கவியரசர்-எனது பேராசிரியர்.

வித்துவான் அ. கிருஷ்ணமூர்த்தி, M. A, B L, B. O. L. (HONS)
அரசினர் கல்லூரி, குடந்தை.

எனது பேராசிரியர் தமிழ்க் கவியரசு வேங்கடாசலம் பிள்ளை விரைந்து, விரைந்து மறைகின்ற தமிழாசிரியர் வரிசையில், இலரும் ஒருவராஞர்.

கரிய மேனியும், நறைத்த வீசையும், நிமிர்ந்த தோற்றமும் உடையவர். நிறைந்த கல்வியும், வெள்ளணி யாடையும், அமைந்த நடையும் உடையவர். இலக்கியத்தில், இலக்கணத்தில், உரை வழக்கில் தெளிந்த ஒரு புலமையாளர். சில சொல்லால் பல பொருள் உணர்த்தும் பெற்றியர். தாம் நகைக்காது, பிறர் இளநகை யரும்பவும், தாம் இளநகை யரும்பின், பிறர் பெருஞ் சிரிப்புக் கொள்ளவும் பாடஞ் சொல்லும் பண்பினர்.

தமிழ வேள் கேட்ப, தமிழகத்தின் பெரும் பேராசிரியர் எல்லாரும் உரைவழங்கிய மன்றம் கரந்தை மன்றம் அக்கல்லியின் செல்வரையெல்லாம் மன்றம் வாழ்த்தியபோது வாழ்த்து மாலையைக் கவியரசர் எடுத்துக்கொடுப்ப, வாங்கி வாங்கிப் பெரியவர் எல்லார்க்கும் சூட்டி மகிழ்ந்து, கரந்தை மன்றம் ஞானியாரடிகளை ''எந்தையராய் ஈன்றுளாய் எழிற்றிருபாதிரிப்புலியூர் இருப்பார் எங்கள்-தந்தையராய்'' என்ற எடுப்பில் பாடியபாடலை ஆசிரிய விருத்தரை-யான் எவ்வாறு மறக்கவல்லேன்!

'பலர்செலச் செல்லாக் காடுவாழ்த்து' என்னும் புறத்துறைக்குத் தாம் கூறிய விளக்கத்தை எனக்கு நினைவூட்டி, அத்திசை நோக்கித் தாமும் போய்விட்டார். உலகுபுறங் கண்டு, தன் புறத்தைப் பிறர்காணுத அப்பெருங்காடு அம்மம்ம! அதன் நிலைபேறு, உலகுக்கே நிலைமையாயிற்றே.

''சிறப்பு என்பது, இறப்பார்க்கன்றி, இறந்த பிறகு இருப்பார்க்கே துன்பந்தருவது'' தமிழ்ப் பேராசிரியர்கள் அடுக்கடுக்காக மறைகின்றார்கள். இந்தத் துன்ப மாலை என்று அறுபடும்?

கரந்தைக் கவியரசு, திருவாளர்

ரா. வேங்கடாசலம் பிள்ளை அவர்கள்

பிரிவிரங்கற்பா.

பெருநாவலர் பேராசிரியர் வித்துவான்

பு. சி. புன்னைவனநாத முதலியார்

“புலவரகம்” திருநெல்வேலி,

அய்யாற்றில் அமரரசர் கல்லூரி தனைக்காண ஐயே ழாண்டின்
மெய்யானாற் கவிராயர் நல்லசிவன் பிள்ளையுடன் நணுகினேற்கு
பொய்யான மொழிபகரா வள்ளுவமெய்ப் பொருளுணர்வேங் கடாசலப்பேர்
அய்யாநி மெய்த்தமிழ்ப்பண் பாட்டுடனே அறைந்தமொழி அயர்க்கப்
[போமோ ?

ஆரியமும் ஆங்கிலமும் அருந்தமிழுமறி கல்லூரித்தலைவன் அந்நாள்
சீரியநின் புலமைதிறம் செழுமைமுதல் தெரியாநற் சீரா னென்றே !
நாரியுமை பாகனுறை கோயில்வழி பாடுபுரி வித்த பின்னர்
நேரியகோ விந்தசாமியையனுப்பி நிகழ்த்தியதும் மறத்தல் ஆமோ !

தமிழ்மொழிச்செம் மைதூய்மை செழுமையிவை காக்கவளர் கரந்தைச்
[சங்கத்
தமிழ்ப்பொழிலி ன்றொண்டரென நானிலதோர் சாற்றவரு நாவல்
[லோனே !
அமிழ்தினுயர் கவியரசென் றறிந்துரை நுட்பம்உணர்ந் தறிவார் அன்ப
இமிழ்திரை ஞாலத்துன்னை இழக்கவிழ வூழிருந்த இயல்தா னென்னே !

ஆசிரியப் பண்மனைத்தும் அமைதருநல் அருட்குன்றாய் ஆர்ந்த மேலோய் !
மாசறுநற் கலைபலவும் கற்றுணர்நின் மாணவர்பல் லோரும் ஆங்காங்
கேசறுநற் பள்ளிமொழி யாசிரியரெ னத்திகழ்ந்தே இறுமாக்கின்றார்
பேசருநின் பெருந்தகைமை யொழுக்கமெலாம் கொண்டவராய்ப் பிறங்கா
[நிற்றார்!

கட்டுரையும் கவிநலமும் காண்பருளம் கனியச்செய் கதிதா னென்னே !
பிட்டுணுமப் பெரியோன்காண் சுவையினும்சீர்ச் சுவைத்தென்றே
[பேசாநிற்பர்!
எட்டுணையும் ஊனிகர்ப்பார் தொண்டரிலர் யெனுமுண்மை ஓர்ந்தா
[ரெல்லாம்
மட்டவிழ்நற் கொன்றையா னடிகண்ட நிலைகண்டு மயங்கா நின்றார் !

இரங்கற்பா.

திரு. அடிகளாசிரியர்.

தென்றமிழ்க்கு வரம்பாய திருவேங்க டாசலமாம்
தெய்வச் செம்மால்!
இன்றமிழ்க்கு அகங்கொடுத்து இன்மொழிக்கு முகங்கொடுத்து
இனிமையான
தென்றமிழுக்குச் செயல்கொடுத்துத் தீந்தமிழைக் கற்பவர்க்குத்
தெளிவு நல்கி
இன்றமிழ்க்கு உரியபெருந் தொண்டனென உலகுரைப்ப
இலங்கி நின்றாய்.

தேன்போலும் மொழிபடைத்த தீந்தமிழை நீபயின்ற
திறத்தி னாலும்
வான்போலும் புகழ்விளக்கும் வண்டமிழின் குடிப்பிறந்த
வளத்தி னாலும்
மீன்போன்ற பலர்நடுவே மிகுமதியாய் விளங்கிநின்று
மேன்மை பெற்றாய்
கோன்போன்று வாழ்ந்திட்டாய்க் குலவுதமிழ்க் காளையர்தங்
குழுவின் கண்ணே.

கறவாத பசுக்களையும் கறந்துவிடுஞ் சிலர்போலக்
கற்ற லின்றித்
திறவாத செவியுடனே திரிகின்ற மாணவர்க்குந்
தெருட்டல் வல்லோய்!
பிறவாத நல்லுடம்பைப் பெற்றிருக்குஞ் சிவபெருமான்
பெரிதும் ஆய்ந்த
இறவாத தண்டமிழ்க்குத் தொண்டனென இலங்கியுமநீ
இறப்ப தேயோ

தமிழ்வளர்க்குந் தொண்டர்களும் தமிழுரைக்கும் ஆசிரியத்
தலைமை யோரும்
தமிழ்ப்பயிலும் மாணவரும் தமிழ்நாட்டுள் வாழ்வாரும்
தளர்ந்து ஏங்கத்
தமிழ்ப்புலவ! நீபிரிந்தாய்த் தகவேயோ! தகவேயோ!!
தயங்கா நின்ற
தமிழ்மொழிக்கு வரம்பாய வேங்கடத்தை விடுவதற்குத்
தகுவார் யாரே.

கரந்தைவரும் அறிஞரெலாம் கவினுறுநற் றமிழ்ச்சங்கக்
காவைக் கண்டே
அரந்தைகெட நினதுமொழித் தண்ணிழலில் சலிப்பின்றி
அமர்ந்தின் புற்றே
பரந்தமதி படைத்தனராய்ப் பயனடைந்து மகிழ்ச்சியுடன்
படர்வா ரன்றே
கரந்தைவரு கவியரசே! கரந்தையின் றெனக்கேட்டுக்
கவல்கின் றோமால்.

எங்கு சென்றீர்.

க. சபாபதி.

எல்லோரும் எங்கிடவே எம்மைவிட்டு எங்குசென்றீர்
அல்ல லுழந்து அலமந்தோம்—எல்லோரும்
துன்பக் கடலதனில் தூண்டிற் புழுவினைப்போல்
என்றும் வருத்தஇனி துன்பம்உழக்கின்றோம் தோய்ந்து.

எத்திக்கும் எல்லோரும் ஏத்துகின்ற நற்றமிழைத்
தித்திக்கும் தேனென்னச் சிந்தைகொள வித்தியசீர்
உன்னன்பை உன்னி உருகிக் கலங்குதையா
என்னென்று ஆற்றுவோம் ஈங்கு.

வேங்கடத்தை முன்னிழந்தோம் வேறோர் பெருமைமிகு
வேங்கடத்தை இன்றிழந்து வாடுகின்றோம்—எங்கிடவே
சென்று பிரிந்தவைகள் செந்தமிழர் சொத்தலவோ
என்றுநாம் மீட்போம் இனி.

நண்பரெல்லாம் சென்றவழி நாமுந்தான் செல்வமென்று
நண்புடனே சென்றீரோ நற்புலவீர்—வன்புளமே
எவ்வாறு கொண்டீரோ எந்தமிழைக் கற்றிருந்தும்
ஒவ்வாதே அண்ணல்! உமக்கு.

வடமலையான் வாழ்க்கையினை வாயாரக் கூறியபின்
இடங்கொளவிங் கேட்டிலெழுதாமல்—திடமுடனே
எங்கெழுதச் சென்றீரோ எங்கள் உயிரனைய
சங்கத் தமிழ்ப்புலவோய் கூறு.

உங்க ளுளங்குளிர ஒல்லும் பணிவிடைகள்
தங்காது செய்தேனே தண்ணளியோய்—அங்கதனில்
என்ன குறைகண்டே இங்கிருந்து சென்றீர்நீர்
பண்ணுதல் வேண்டும் பரிந்து.

வேங்கடத்தார் முன்னை வருந்தி யழைத்தமைக்கு
வேங்கடமே நீர்செல்ல எண்ணுகிறீர்—வேங்கடமே
நம்மைவிட் டேகியதால் நாமதனைப் பெற்றிடவே
எம்மைவிட் டேகினிரோ இன்று.

தாங்கரிய துன்பம் தனையடைந்த போதினிலும்
ஆங்கதனை எண்ணி நகைத்ததனை—ஓங்குபுகழ்
எந்நாளும் எய்தி இசைபெற்ற நற்புலவோய்
எந்நாளிற் காண்போம் இனி.

கூட்டுறவுப்
பதிப்பகம்,
தஞ்சாவூர்.